

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ

1884

ΤΕΥΧΟΣ ΤΡΙΤΟΝ



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

IN COMMISSION BEI CARL BECK IN ATHEN

1884

Τῆς συντάξεως καὶ ἐκδόσεως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος ἐπιμελεῖται ἐπιτροπὴ τριμελὴς συγκειμένη ἐκ τῶν κ. κ. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ, πρῶτην γενικοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων, ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, γραμματέως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας καὶ καθηγητοῦ ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ καὶ τοῦ ἐκδότου τῆς Ἐφημερίδος Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, ὑφηγητοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ, πρὸς ὃν ἀπευθύνεται πᾶσα αἰτήσις ἀναφερομένη εἰς τὴν Ἐφημερίδα εἴτε προφορικῆ εἴτε ἔγγραφος.

Ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι ἐκδίδονται ἄρθρα ἀρχαιολογικῆς ὕλης παντὸς εἴδους καὶ πάσης ἐποχῆς, κατὰ προτίμησιν ὅμως Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ καὶ μνημεῖα τῆς τέχνης ἀνέκδοτα μετὰ περιγραφῆς αὐτῶν καὶ ἐρμηνείας συντόμου καὶ εἰδήσεις ἀρχαιολογικαὶ φέρουσαι ὡς οἶόν τε ἐπίσημον χαρακτῆρα.

Τοῖς γράφουσιν ἄρθρα εἰς τὴν Ἐφημερίδα χορηγεῖται ἀμοιβὴ ἑκατὸν δραχμῶν ἀντὶ ἐκάστου τυπογραφικοῦ φύλλου. Ἀνάλογος ἀμοιβὴ χορηγεῖται τῷ συγγραφεῖ καὶ ἀντὶ ἐκάστου πίνακος πανομοιότυπων ἐπιγραφῶν καὶ ἀπεικονίσεως τῶν μνημείων ἀνεξαρτήτως τῆς ἀπονεμομένης τῷ τεχνίτῃ ἀμοιβῆς. Λογίζεται δὲ ὁ πίναξ ὡς ἓν τέταρτον τυπογραφικοῦ φύλλου τοῦ κειμένου.

Τῆς Ἐφημερίδος ἐκδίδεται κατὰ τριμηνίαν ἓν τεύχος σχήματος τετάρτου περιέχον περὶ τὰ τρία τυπογραφικὰ φύλλα καὶ τρεῖς πίνακας.

Συνδρομὴ Ἐτησίᾳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος δραχμαὶ δεκαεῖξ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν τῷ παρὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΕΚ.

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς ἀνταλλάσσεται πρὸς πᾶν καθαρῶς ἀρχαιολογικὸν περιοδικόν.

Διὰ τὰ τυπογραφικὰ καὶ ἄλλα παροράματα εὐθύνεται ὁ ἐκάστοτε παρέχων τὸ εἰς ἔκδοσιν ἄρθρον ὑφ' ὃ καὶ ὑπογράφεται.

ΥΠΑΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΩΡΩΠΙΟΥΣ.

(ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΚ ΤΟΥ ΑΜΦΙΑΡΑΕΙΟΥ).

Ἐξ ἐκτύπου ἀποσταλέντος ὑπὸ τοῦ ἐπιτετραμμένου τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἐν τῷ Ἀμφιαραεῖο ἀποκαλυφθέντων ἀρχαίων κ. Λεονάρδου, παρ' οὗ ἐμάθομεν καὶ τάδε περὶ τοῦ λίθου·

Ἐβρέθη τῇ 20ῃ Ἰουλίου ἐ. ἔ. πρᾶνῃς ἐντὸς γωνίας σχηματιζομένης ὑπὸ τοῦ ἐγκαρσίου καὶ τοῦ μακροῦ τοίχου οὐ μακρὰν τοῦ μνημείου τοῦ Σόλλα. Ὑψὸς ἔχει 1,85, πλάτος 0,68, πάχος 0,16. Κόσμον οὐδένα φέρει ἢ κυμάτιον. Εἶναι ἀπλοῦν ὀρθογώνιον παραλληλεπίπεδον, οὗ αἱ μὲν πλάγαι ἐπιφανεῖαι εἰσι λείαι, ἡ ἄνω κατὰ τὰ κράσπεδα μᾶλλον

ἀπειργασμένη, ἡ δὲ κάτω πᾶν ὀλίγον ἢ ὀπισθεν πελεκητῆ ἀδρῶς, μᾶλλον δὲ τι κατὰ τὰ πλάγια κράσπεδα· ἡ δ' ἔμπροσθεν ἢ φέρουσα τὰ γράμματα εἶναι ἀποκεκρουσμένη κατὰ τὰς ἄνω γωνίας καὶ ὀλίγον τι πῶ κατὰ τὸ δεξιὸν χεῖλος. Εἶναι δὲ τοῦ αὐτοῦ καὶ οἱ ἄλλοι ἐνεπίγραφοι λίθοι λευκοῦ μαρμάρου. Καίται νῦν ἔνθα εὗρέθη, συντελεσθέντος δὲ τοῦ νῦν οἰκοδομουμένου Μουσειῦ τοῦ Ἀμφιαράου εἰσκομισθήσεται εἰς αὐτό.

Σημειωτέον ἐν τέλει ὅτι τὸ Ο εἶναι μικρότερον τῶν ἄλλων γραμμάτων, ὧν τὸ ὕψος ἀκανόνιστον, κατὰ μέσον δ' ἦρον 0,010.

ΛΟΥΣΤΕΡΕΝΤΙΟΣΜΑΑΡΚΟΥΥΙΟΣΟΥΑΡΡΩΝΛΕΥΚΟΛΛΟΣΓΑΙΟΣΚΑΣΙΟΣΛΕΥΚΙ
ΙΝΟΣΥΠΑΤΟΙ ΩΡΩΠΙΩΝΑΡΧΟΥΣΙΝΒΟΥΛΗΔΗΜΩΙΧΑΙΡΕΙΝΕΙΕΡΡΩΣΘΕΕΥΑΝΕΧ
ΥΜΑΣΕΙΔΕΝΑΙΒΟΥΛΟΜΕΘΑΗΜΑΣΚΑΤΑΤΟΤΗΣΣΥΝΚΛΗΤΟΥΔΟΓΜΑΤΟΓΕΝΟΜΕΝΟΝΕ
ΟΥΛΙΚΙΝΙΟΥΜΑΑΡΚΟΥΑΥΡΗΛΙΟΥΥΠΑΤΩΝΕΠΕΓΝΩΚΕΝΑΙΠΕΡΙΑΝΤΙΛΟΓΙΩΝΤΩΝΑΝΑΡ
5 ΘΕΩΙΑΜΦΙΑΡΑΩΙΚΑΙΤΩΝΔΗΜΟΣΙΩΝΩΝΓΕΓΟΝΟΤΩΝΕΠΕΓΝΩΚΕΝΑΙ ΠΡΟΜΙΑΣΕΙ
ΟΚΤΩΜΒΡΙΩΝΕΜΒΑΣΙΛΙΚΗΠΟΡΚΙΑΕΝΣΥΝΒΟΥΛΙΩΙ ΠΑΡΗΣΑΝΜΑΑΡΚΟΣΚΛΑΥΔΙΟΣΜΑΑΡ
ΥΙΟΣΑΡΝΗΣΣΗΣΜΑΑΡΚΕΛΛΟΣ ΓΑΙΟΣΚΛΑΥΔΙΟΣΓΑΙΟΥΥΙΟΣΑΡΝΗΣΣΗΣΓΛΑΒΕΡ
ΜΑΑΡΚΟΣΚΑΣΙΟΣΜΑΑΡΚΟΥΥΙΟΣΠΩΜΕΝΤΙΝΑ ΓΑΙΟΣΛΙΚΙΝΙΟΣΓΑΙΟΥΥΙΟΣ
ΠΩΜΕΝΤΙΝΑ ΓΑΙΟΣΛΙΚΙΝΙΟΣΓΑΙΟΥΥΙΟΣΣΤΗΛΑΤΙΝΑΣΣΑΚΕΡΔΩΣ
10 ΛΕΥΚΙΟΣΟΥΟΛΥΣΚΙΟΣΛΕΥΚΙΟΥΥΙΟΣΑΡΝΙΗΣΣΗΣ ΛΕΥΚΙΟΣΛΑΡΤΙΟΣΛΕΥΚΙΟΥΥΙΟΣ
ΠΗΠΙΡΙΑ ΓΑΙΟΣΑΝΝΑΙΟΣΓΑΙΟΥΥΙΟΣΚΛΥΤΟΜΙΝΑ ΜΑΑΡΚΟΣΤΥΛΛΙΟΣΜΑΑΡΚΟΥΥΙΟΣ
ΚΟΡΝΗΛΙΑΚΙΚΕΡΩΝ ΚΟΙΝΤΟΣΑΞΙΟΣΜΑΑΡΚΟΥΥΙΟΣΚΥΡΙΝΑ ΚΟΙΝΤΟΣΠΟΜΠΗΙΟΣΚΟΙΝ
ΤΟΥΥΙΟΣΑΡΣΗΣΣΗΡΟΥΦΟΣΑΥΛΟΣΚΑΣΚΕΛΙΟΣΑΥΛΟΥΥΙΟΣΟΥ ΙΟΣΡΩΜΙΛΙΑ
ΚΟΙΝΤΟΣΜΥΝΥΚΙΟΣΚΟΙΝΤΟΥΥΙΟΣΤΗΡΗΝΤΙΝΑΘΕΡΜΟΣ ΜΑΑΡΚΟΣΠΟΠΛΙΚΙΟΣ
15 ΜΑΑΡΚΟΥΥΙΟΣΟΡΑΤΙΑΣΚΑΙΟΥΑΣ ΤΙΤΟΣΜΑΙΝΙΟΣΤΙΤΟΥΥΙΟΣ ΛΕΜΩΝΙΑ ΛΕΥΚΙΟΣ
ΚΑΑΥΔΙΟΣΛΕΥΚΙΟΥΥΙΟΣΛΕΜΩΝΙΑ ΠΕΡΙΩΝΕΡΜΟΔΩΡΟΣΟΛΥΝΠΙΧΟΥΥΙΟΣΙΕΡΕΥΣ
ΑΝΦΙΑΡΑΟΥΟΣΤΙΣΠΡΟΤΕΡΟΝΥΠΟΤΗΣΣΥΝΚΛΗΤΟΥΣΥΝΜΑΧΟΣΠΡΟΣΗΓΟΡΕΥΜΕ
ΝΟΣΕΣΤΙΝΚΑΙΑΛΕΞΙΔΗΜΟΣΘΕΟΔΩΡΟΥΥΙΟΣΔΗΜΑΙΝΕΤΟΣΘΕΟΤΕΛΟΥΥΙΟΣΠΡΕΣΒΕΥ
ΤΑΙΩΡΩΠΙΩΝΛΟΓΟΥΣΕΠΟΙΗΣΑΝΤΟ ΕΠΙΕΝΤΩΤΗΣΜΙΣΘΩΣΕΩΣΝΟΜΩΙΑΥΤΑΙΑΙ
20 ΧΩΡΑΙΥΕΞΕΙΡΗΜΕΝΑΙΕΙΣΙΝΑΣΛΕΥΚΙΟΣΣΥΛΛΑΣΘΕΩΝΑΘΑΝΑΤΩΝΙΕΡΩΝΤΕΜΕΝΩΝ
ΦΥΛΑΚΗΣΕΝΕΚΕΝΣΥΝΕΧΩΡΗΣΕΝΥΠΕΞΕΙΡΗΜΕΝΑΙΕΙΣΙΝ ΤΑΥΤΑΣΤΕΤΑΣΠΡΟΣ
ΟΔΟΥΣΠΕΡΙΩΝΑΓΕΤΑΙΤΟΠΡΑΓΜΑΛΕΥΚΙΟΣΣΥΛΛΑΣΤΩΙΘΕΩΙΑΜΦΙΑΡΑΩΙΠΡΣΩΡΙ
ΣΕΝΟΠΩΣΥΠΕΡΤΟΥΤΩΝΤΩΝΧΩΡΩΝΠΡΟΣΟΔΟΝΤΩΙΔΗΜΟΣΙΩΝΗΜΗΤΕΛΩΣΙΝ
ΚΑΙΠΕΡΙΩΝΛΕΥΚΙΟΣΔΟΜΕΤΙΟΣΑΙΝΟΒΑΛΒΟΣ ΥΠΕΡΔΗΜΟΣΙΩΝΩΝΕΙΠΕΝ
25 ΕΠΕΙΕΝΤΩΙΤΗΣΜΙΣΘΩΣΕΩΣΝΟΜΩΙΑΥΤΑΙΑΙΧΩΡΑΙΥΠΕΞΕΙΡΗΜΕΝΑΙΕΙΣΙΝ
ΑΣΛΕΥΚΙΟΣΣΥΛΛΑΣΘΕΩΝΑΘΑΝΑΤΩΝΙΕΡΩΝΤΕΜΕΝΩΝΦΥΛΑΚΗΣΕΝΕΚΕΝ

ΣΥΝΕΧΩΡΗΣΕΝ ΟΥΤΕΟΑΜΦΙΑΡΑΟΣΩΙΑΥΤΑΙΑΙΧΩΡΑΙΣΥΝΚΕΧΩΡΗΜΕΝΑΙ
 ΛΕΓΟΝΤΑΙΘΕΟΣΕΣΤΙΝΟΠΩΣΤΑΥΤΑΣΤΑΣΧΩΡΑΣΚΑΡΠΙΣΖΕΣΘΑΙΕΞΗ
 ΤΟΥΣΔΗΜΟΣΙΩΝΑΣ ΑΠΟΣΥΝΒΟΥΛΙΟΥΓΝΩΜΗΣΓΝΩΜΗΝΑΠΕΦΗΝΑ
 30 ΜΕΘΑΟΕΠΕΓΝΩΜΕΝΤΗΣΥΝΚΛΗΤΩΙΠΡΟΣΑΝΟΙΣΟΜΕΝ ΤΟΥΤΟΟΚΑΙ
 ΕΙΣΤΗΝΤΩΝΥΠΟΜΝΗΜΑΤΩΝΔΕΛΤΟΝΚΑΤΕΧΩΡΙΣΑΜΕΝ ΠΕΡΙΧΩΡΑΣ
 ΩΡΩΠΙΑΣΠΕΡΙΗΣΑΝΤΙΛΟΓΙΑΗΝΠΡΟΣΤΟΥΣΔΗΜΟΣΙΩΝΑΣΚΑΤΑΤΟΝΤΗΣ
 ΜΙΣΘΩΣΕΩΣΝΟΜΟΝΑΥΤΗΥΠΕΞΕΙΡΗΜΕΝΗΣΤΙΝΙΝΑΜΗΟΔΗΜΟΣΙΩ
 35 ΝΗΣΑΥΤΗΝΚΑΡΠΙΖΗΤΑΙΚΑΤΑΤΟΤΗΣΣΥΝΚΛΗΤΟΥΔΟΓΜΑΕΠΕΓΝΩΜΕΝ
 ΕΝΤΩΤΗΣΜΙΣΘΩΣΕΩΣΝΟΜΟΥΠΕΞΕΙΡΗΜΕΝΗΝΔΟΚΕΙΕΙΝΑΙΟΥΤΩΣ
 ΕΚΤΟΣΤΕΤΟΥΤΩΝΗΕΙΤΙΔΟΓΜΑΣΥΝΚΛΗΤΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣΤ
 ΗΜΕΤΕΡΟΙΚΑΤΑΛΟΓΗΣΘΕΩΝΑΘΑΝΑΤΩΝΙΕΡΩΝΤΕΜΕΝΩΝΤΕΦΥΛΑΚΗΣ
 ΚΑΡΠΙΖΕΣΘΑΙΕΔΩΚΑΝΚΑΤΕΛΙΠΟΝ ΕΚΤΟΣΤΕΤΟΥΤΩΝΑΛΕΥΚΙΟΣ
 40 ΚΟΡΝΗΛΙΟΣΣΥΛΛΑΣΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΑΠΟΣΥΝΒΟΥΛΙΟΥΓΝΩΜΗΣΘΕΩΝ
 ΑΘΑΝΑΤΩΝΙΕΡΩΝΤΕΜΕΝΩΝΤΕΦΥΛΑΚΗΣΕΝΕΚΕΝΚΑΡΠΙΖΕΣΘΑΙΕΔΩΚΕΝ
 ΟΤΟΑΥΤΟΗΣΥΝΚΛΗΤΟΣΕΠΕΚΥΡΩΣΕΝΟΥΤΕΜΕΤΑΤΑΥΤΑΔΟΓΜΑΤΙ
 ΣΥΝΚΛΗΤΟΥΑΚΥΡΟΝΕΓΕΝΗΘΗ ΛΕΥΚΙΟΣΚΟΡΝΗΛΙΟΣΣΥΛΛΑΣΑΠΟΣΥΝ
 ΒΟΥΛΙΟΥΓΝΩΜΗΣΓΝΩΜΗΝΕΙΡΗΚΕΝΑΙΔΟΚΕΙ ΤΗΣΕΥΧΗΣΑΠΟΔΟΣΕΩΣ
 45 ΕΝΕΚΕΝΤΩΙΙΕΡΩΑΜΦΙΑΡΑΟΥΧΩΡΑΝΠΡΟΣΤΙΘΗΜΙΠΑΝΤΗΠΑΝΤΟΘΕΝΠΟΔΑΣ
 ΧΙΛΙΟΥΣΙΝΑΚΑΙΑΥΤΗΗΧΩΡΑΥΠΑΡΧΗΑΣΥΛΟΣΩΣΑΥΤΩΣΤΩΙΘΕΩΑΜΦΙΑΡΑΩΙ
 ΚΑΘΙΕΡΩΚΕΝΑΙΤΗΣΠΟΛΕΩΣΚΑΙΤΗΣΧΩΡΑΣΛΙΜΕΝΩΝΤΕΤΩΝΩΡΩΠΙΩΝ
 ΤΑΣΠΡΟΣΟΔΟΥΣΑΠΑΣΑΣΕΡΙΟΣΤΟΥΣΑΓΩΝΑΣΚΑΙΤΑΣΘΥΣΙΑΣΑΣΩΡΩΠΙΟΙ
 ΣΥΝΤΕΛΟΥΣΙΝΘΕΩΑΜΦΙΑΡΑΩΙΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙΑΣΑΝΜΕΤΑΤΑΥΤΑΥΠΕΡΤΗΣ
 50 ΝΙΚΗΣΚΑΙΤΗΣΗΓΕΜΟΝΙΑΣΤΟΥΔΗΜΟΥΤΟΥΡΩΜΑΙΩΝΣΥΝΤΕΛΕΣΟΥΣΙΝ
 ΕΚΤΟΣΑΓΡΩΝΤΩΝΕΡΜΟΔΩΡΟΥΟΛΥΝΠΙΧΟΥΥΙΟΥΙΕΡΕΩΣΑΜΦΙΑΡΑΟΥΤΟΥ
 ΔΙΑΤΕΛΟΥΣΕΝΤΗΦΙΛΙΑΤΟΥΔΗΜΟΥΤΟΥΡΩΜΑΙΩΝΜΕΜΕΝΗΚΟΤΟΣΠΕΡΙΤΟΥ
 ΤΟΥΤΟΥΠΡΑΓΜΑΤΟΣΔΟΓΜΑΣΥΝΚΛΗΤΟΥ ΕΠΙΛΕΥΚΙΟΥΣΥΛΛΑΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΥ
 ΚΟΙΝΤΟΥΜΕΤΕΛΛΟΥΕΥΣΕΒΟΥΣΥΠΑΤΩΝ ΕΠΙΚΕΚΥΡΩΜΕΝΟΝΔΟΚΕΙΕΙΝΑΙ
 55 ΟΠΕΡΗΣΥΝΚΛΗΤΟΣΕΔΟΓΜΑΤΙΣΕΝΚΑΙΕΙΣΤΟΥΤΟΥΣΤΟΥΣΛΟΓΟΥΣΟΣΑΤΕΘΕΩΙ
 ΑΜΦΙΑΡΑΩΙΚΑΙΤΩΙΙΕΡΩΑΥΤΟΥ ΛΕΥΚΙΟΣΚΟΡΝΗΛΙΟΣΣΥΛΛΑΣΑΠΟΣΥΒΟΥΛΙΟΥ
 ΓΝΩΜΗΣΠΡΟΣΩΡΙΣΕΝΣΥΝΕΧΩΡΗΣΕΝΤΑΑΥΤΑΗΣΥΝΚΛΗΤΟΣΤΟΥΤΩΙΤΩΙΘΕΩΙ
 ΔΟΘΗΝΑΙΣΥΝΧΩΡΗΘΗΝΑΙΗΓΗΣΑΤΟΕΝΤΩΙΣΥΜΒΟΥΛΙΩΙΠΑΡΗΣΑΝ
 ΟΙΑΥΤΟΙΟΙΕΜΠΡΑΓΜΑΤΩΝΣΥΜΒΕΒΟΥΛΕΥΜΕΝΩΝΔΕΛΤΩΙΠΡΩΤΗΙ
 60 ΚΗΡΩΜΑΤΙΤΕΣΣΑΡΕΣΚΑΙΔΕΚΑΤΩΙΔΟΓΜΑΣΥΝΚΛΗΤΟΥΤΟΥΤΟΓΕΝΟΜΕΝΟΝ
 ΕΣΤΙΝΠΡΟΗΜΕΡΩΝΔΕΚΑΕΠΤΑΚΑΛΑΝΔΩΝΝΟΕΝΒΡΙΩΝΕΝΚΟΜΕΤΩΙ
 ΓΡΑΦΟΜΕΝΟΥΠΑΡΗΣΑΝ ΤΙΤΟΣΜΑΙΝΙΟΣΤΙΤΟΥΥΙΟΣΛΕΜΩΝΙΑ
 ΚΟΙΝΤΟΣΡΑΓΚΙΟΣΚΟΙΝΤΟΥΥΙΟΣΚΛΑΥΔΙΑΓΑΙΟΣΟΥΣΕΛΛΙΟΣΓΑΙΟΥ
 ΥΙΟΣΚΥΡΙΝΑΟΥΑΡΡΩΝ ΠΕΡΙΩΝΜΑΑΡΚΟΣΛΕΥΚΟΛΛΟΣΓΑΙΟΣΚΑΣΙΟΣ
 65 ΥΠΑΤΟΙΕΠΙΓΝΟΝΤΕΣΑΠΗΝΓΕΙΛΑΝΠΕΡΙΩΡΩΠΙΑΣΧΩΡΑΣΚΑΙΤΩΝ
 ΔΗΜΟΣΙΩΝΩΝΕΑΥΤΟΥΣΕΠΕΓΝΩΚΕΝΑΙΩΣΑΥΤΩΣΤΗΝΩΡΩΠΙΩΝ
 ΧΩΡΑΝΥΠΕΞΕΙΡΗΜΕΝΗΝΔΟΚΕΙΝΕΙΝΑΙΚΑΤΑΤΟΝΤΗΣΜΙΣΘΩΣΕΩΣΝΟΜΟΝ
 ΜΗΔΟΚΕΙΝΤΟΥΣΔΗΜΟΣΙΩΝΑΣΤΑΥΤΑΚΑΡΠΙΖΕΣΘΑΙΟΥΤΩΣ
 ΚΑΘΩΣΑΝΑΥΤΟΙΣΕΚΤΩΝΔΗΜΟΣΙΩΝΠΡΑΓΜΑΤΩΝΠΙΣΤΕΩΣΤΕΤΗΣ
 ΙΔΙΑΣΕΦΑΙΝΕΤΟΕΔΟΞΕΝ

A. (Μάαρκος) (1) Τερέντιος Μάαρκου υἱὸς Οὐάρρων Λεύκολλος, Γάιος Κάσιος Λευκίου υἱὸς || Λογ(γ)ίνος ὑπάτοι (2) Ὀρωπίων ἀρχουσιν βουλῆ(ι) δῆμωι χαίρειν. Εἰ ἔρρωσθε εὖ ἂν ἔχ(οι). || Ὑμᾶς εἰδέναι βουλόμεθα ἡμᾶς κατὰ τὸ τῆς συνκλήτου δόγμα τὸ γενόμενον ἐπὶ Λευκί) || ου Λικινίου, Μάαρκου Αὐρηλίου ὑπάτων (3) [ἐπεγνωκέναι] περὶ ἀντιλογιῶν τῶν ἀνα ; μ ; (; ἔσον :) || θεῶι Ἀμφιαράωι καὶ τῶν δημοσιωνῶν γεγονότων ἐπεγνωκέναι.

B. Πρὸ μιᾶς εἰ(δῶν) || Ὀκτωμβρίων ἐμ. βασιλικῆ(ι) Πορκία(ι).

a. Ἐν συνβουλίωι παρήσαν Μάαρκος Κλαύδιος Μάαρο(κου) || υἱὸς Ἀρνήσσης Μάαρελλος, Γάιος Κλαύδιος Γαίου υἱὸς Ἀρνήσσης Γλάβερ, || Μάαρκος Κάσιος Μάαρκου υἱὸς Πωμεντίνα, Γάιος Λικίνιος Γαίου υἱὸς || Πωμεντίνα, Γάιος Λικίνιος Γαίου υἱὸς Στηλατίνα[ς] Σακέρδω, || Λεύκιος Οὐολύσιος Λευκίου υἱὸς Ἀρνήσσης, Λεύκιος Λάρτιος Λευκίου υἱὸς || Π(α)πιρία, Γάιος Ἀνναῖος Γαίου υἱὸς Κλυτομίνα, Μάαρκος Τύλλιος Μάαρκου υἱὸς || Κορηλία Κικέρων, Κόιντος Ἀξίος Μάαρκου υἱὸς Κυρίνα, Κόιντος Πομπήιος Κοίν || του υἱὸς Ἀρ(νή)σσης Ροῦφος, Αὔλος Κασκίλιος Αὔλου υἱὸς [ου υἱος] Ρωμιλία, || Κόιντος Μυνύκιος Κοίντου υἱὸς Τηρη(ν)ντίνα Θέρμος. Μάαρκος Ποπλίσιος || Μάαρκου υἱὸς Ὀρατία Σκαίουας, Τίτος Μαίνιος Τίτου υἱὸς Λεμωνία, Λεύκιος || Κ(λ)αύδιος Λευκίου υἱὸς Λεμωνία.

b. Περὶ ὧν Ἐρμόδωρος Ὀλυμπίχου υἱὸς ἱερεὺς || Ἀμφιαράου, ὅστις πρότερον ὑπὸ τῆς συνκλήτου σύμμαχος προσηγορευμέ || νος ἐστίν, καὶ Ἀλεξίδημος Θεοδώρου υἱὸς ((καί)) Δημαινέτος Θεοτέλου υἱὸς πρεσβευ || ται Ὀρωπίων λόγους ἐποίησαντο· ἐπ(ε)ἰ ἐν τῶ(ι) τῆς μισθώσεως νόμωι, αὐταὶ αἰ || χῶραι [ὑπεξεξηρημέναι εἰσίν]. ἄς Λεύκιος Σύλλας θεῶν ἀθανάτων ἱερῶν τεμενῶν || φυλακῆς ἔνεκεν συνεχώρησεν, ὑπεξεξηρημέναι εἰσίν, ταύτας τε τὰς προς || ὁδους, περὶ ὧν ἄγεται τὸ πρᾶγμα, Λεύκιος Σύλλας τῶι θεῶι Ἀμφιαράωι περ(ο)σώ[ι]ρι || σεν, ὅπως ὑπὲρ τούτων τῶν χωρῶν πρόσοδον τῶι δημοσιωνῆ(ι) μὴ τελῶσιν, ||

καὶ περὶ ὧν Λεύκιος Δομέτιος Αἰνόβαλθος ὑπὲρ δημοσιωνῶν εἶπεν || ἐπεὶ ἐν τῶι τῆς μισθώσεως νόμωι αὐταὶ αἰ χῶραι ὑπεξεξηρημέναι εἰσίν, || ἄς Λεύκιος Σύλλας θεῶν ἀθανάτων ἱερῶν τεμενῶν φυλακῆς ἔνεκεν || συνε-

(1) Διὰ () μὲν διεκρίθησαν ὅσα ἐκ φθορᾶς τοῦ λίθου δὲν ἀναγινώσκονται νῦν ἐν αὐτῷ, διὰ (()) δὲ ὅσα ἀρχὴν δὲν ἦσαν κεραραγμένα, διὰ [] δὲ ὅσα περιττεύουσιν.

A. M. Terentius M. f. Varro Lucullus, C. Cassius L. f. Longinus consules Oropiorum magistratibus, senatui, populo salutem. Si valetis, bene est. Vos scire volumus nos ex senatus consulto, quod factum est L. Licinio, M. Aurelio consulibus [cognovisse] de controversiis ?inter deum Amphiarum et publicanos ortis? cognovisse.

B. Pridie idus Octobres in basilica Porcia.

a. In consilio fuerunt:

M. Claudius M. f. Arniensi Marcellus,
C. Claudius C. f. Arniensi Glaber,
M. Cassius M. f. Pomptina,
C. Licinius C. f. Stellatina Sacerdos,
L. Voluscus L. f. Arniensi,
L. Lartius L. f. Papiria,
C. Annaeus C. f. Crustumina,
M. Tullius M. f. Cornelia Cicero,
Q. Axius M. f. Quirina,
Q. Pompeius Q. f. Arniensi Rufus,
A. Cascellius A. f. Romilia,
Q. Minucius Q. f. Terentina Thermus,
M. Publicius M. f. Horatia Scaeva,
T. Maenius T. f. Lemonia,
L. Claudius L. f. Lemonia,

b. Quod Hermodorus Olympiichi filius sacerdos Amphiarai, qui antea a senatu socius appellatus est, et Alexidemus Theodori filius ((et)) Demaenetus Theoteli filius legati Oropiorum verba fecerunt: *quom in locationis lege ei agri [excepti sint], quos L. Sulla deorum immortalium aedium sacrarum templorum ((que)) tuendorum causa concesserit, excepti sint, eaque vectigalia, qua de re agitur, L. Sulla deo Amphiarao attribuerit, ut pro eis agris vectigal publicanis ne pendant,*

et quod L. Domitius Ahenobarbus pro publicanis dixit: *quom in locationis lege ei agri excepti sint, quos L. Sulla deorum immortalium aedium sacrarum templorum ((que)) tuendorum causa concesserit,*

(2) 73 π. X.

(3) 74 π. X.

χώρησεν, οὔτε ὁ Ἀμφιαράος, ὧι αὐταὶ αἱ χῶραι συνεχωρημένοι || λέγονται, θεός ἐστιν, ὅπως ταύτας τὰς χῶρας καρπί[σ]ζεσθαι ἐξῆ((ι)) || τοὺς δημοσιώνας,

c. ἀπὸ συνβουλίου γνώμης γνώμην ἀπεφηνά || μεθα, ὃ ἐπέγνωμεν τῆι συνκλήτῳ προσανοίσομεν, τοῦτο ὃ καὶ || εἰς τὴν τῶν ὑπομημάτων δέλτον κατεχωρίσαμεν·

περὶ χῶρας || Ὀρωπίας, περὶ ἧς ἀντιλογία ἦν πρὸς τοὺς δημοσιώνας, κατὰ τὸν τῆς || μισθώσεως νόμον αὐτῆ ὑπεξερημένη ἐστὶν ἵνα μὴ ὁ δημοσιῶ || νης αὐτὴν καρπίζηται. Κατὰ τὸ τῆς συνκλήτου δόγμα ἐπέγνωμε(ν). ||

1. Ἐν τῶ((ι)) τῆς μισθώσεως νόμῳ((ι)) ὑπεξερημένην δοκεῖ εἶναι οὕτως· ||

« ἐκτὸς τε τούτων ἢ εἴτι δόγμα συγκλήτου αὐτοκράτωρ αὐτοκράτορες ; τ(ε) ; || ἡμέτεροι καταλογῆς θεῶν ἀθανάτων ἱερῶν τεμενῶν τε φυλακῆς || καρπίζεσθαι ἔδωκαν, κατέλιπον, ἐκτὸς τε τούτων ἂ Λεύκιος || Κορνήλιος Σύλλας αὐτοκράτωρ ἀπὸ συνβουλίου γνώμης θεῶν || ἀθανάτων ἱερῶν τεμενῶν τε φυλακῆς ἔνεκεν καρπίζεσθαι ἔδωκεν, || ὃ τὸ αὐτὸ ἢ σύνκλητος ἐπεκύρωσεν, οὔτε μετὰ ταῦτα δόγματι || συνκλήτου ἄκυρον ἐγενήθη. »

2. Λεύκιος Κορνήλιος Σύλλας ἀπὸ συν || βουλίου γνώμης γνώμην εἰρηκέναι δοκεῖ·

« τῆς εὐχῆς ἀποδόσεως || ἔνεκεν τῶι ἱερῶ((ι)) Ἀμφιαράου χῶραν προστίθημι πάντη πάντοθεν πόδας || χιλίους, ἵνα καὶ αὐτῆ ἢ χῶρα ὑπάρχη((ι)) ἄσυλος· »

ὡσαύτως τῶι θεῶ((ι)) Ἀμφιαράῳ || καθιερωκέναι « τῆς πόλεως καὶ τῆς χῶρας λιμένων τε τῶν Ὀρωπίων || τὰς προσόδους ἀπάσας εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς θυσίας, ἃς Ὀρωπίοι || συντελοῦσιν θεῶ((ι)) Ἀμφιαράῳ, ὁμοίως δὲ καὶ ἃς ἂν μετὰ ταῦτα ὑπὲρ τῆς || νίκης καὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ δήμου τοῦ Ρωμαίων συντελέσουσιν || , ἐκτὸς ἀγῶν τῶν Ἑρμοδώρου Ὀλυμπίου υἱοῦ ἱερέως Ἀμφιαράου τοῦ || διὰ τέλους ἐν τῆ((ι)) φιλία((ι)) τοῦ δήμου τοῦ Ρωμαίων μεμενηγός. »

περὶ τοῦ || του τοῦ πράγματος δόγμα συγκλήτου ἐπὶ Λευκίου Σύλλα Ἐπαφροδίτου, || Κοίντου Μετέλλου εὐσεβοῦς ὑπάτων (1) ἐπικεκυρωμένον δοκεῖ εἶναι, || ὅπερ ἢ σύνκλητος ἔδογματίσεν [καὶ] εἰς τούτους τοὺς λόγους·

« ὅσα τε θεῶι || Ἀμφιαράῳ καὶ τῶι ἱερῶ((ι)) αὐτοῦ Λεύκιος Κορνήλιος Σύλλας ἀπὸ συνβουλίου || γνώμης προσώρισεν συνεχώρησεν, τὰ αὐτὰ ἢ σύνκλητος τούτῳ τῶι θεῶι || δοθῆναι συνεχωρηθῆναι ἡγήσατο· »

(1) 80 π. X.

rit, neque Amphiaras, cui ei agri concessi dicantur, deus sit, ut eis agris frui liceat publicanos,

c. de consilii sententia sententiam pronuntia-
vimus, quod cognovimus ad senatum referemus,
id quod et in commentariorum codicem rettulimus :

de agro Oropio, de quo controversia erat cum publicanis, locationis lege is exceptus est ne publicanus eo fruatur. Ex S. C. cognovimus.

1. In locationis lege exceptum esse videtur hoc modo :

extraque ea quam si quid S. C((to)) imperator, imperatores ?que? nostri ?religionis? deorum immortalium aedium sacrarum templorumque tuendorum ((causa)) fruendum dederunt, reliquerunt; extraque ea quae L. Cornelius Sulla imperator de consilii sententia deorum immortalium aedium sacrarum templorumque tuendorum causa fruenda dedit, quod idem senatus confirmavit, neque postea S. C((to)) irritum factum est.

2. L. Cornelius Sulla de consilii sententia sententiam dixisse videtur :

voti reddendi causa templo Amphiarai agrum addo quoquo versus p. M. ut et is ager sit inviolabilis ;

item deo Amphiarao consecrasse urbis et agrum portuumque Oropiorum vectigalia omnia in ludos atque sacrificia, quae Oropii conficiunt deo Amphiarao, itemque ea, quae postea pro victoria atque imperio populi Romani conficiunt, extra agros Hermodori Olympichi filii sacerdotis Amphiarai, qui perpetuo in amicitia populi Romani mansit.

de ea re S. C((to)), L. Sulla Felice, Q. Metello Pio consulibus, confirmatum esse videtur, quod senatus decrevit [et] in haec verba :

quaeque deo Amphiarao eiusque templo L. Cornelius Sulla de consilii sententia attribuit, concessit, eadem senatus ei deo dari, concedi censuit.

ἐν τῷ συμβουλίῳ παρήσαν || οἱ αὐτοὶ οἱ ἐμ̄ πραγ-
μάτων συμβεβουλευμένων δέλτωι πρώτῃ || κηρώματι
τεσσαρεςκαιδεκάτωι.

Γ. Δόγμα συγκλήτου τοῦτο γενόμενόν || ἐστὶν πρὸ
ἡμερῶν δεκαεπτὰ καλανδῶν Νοεμβρίων ἐν κομετίῳ. ||
Γραφομένου παρήσαν Τίτος Μαίνιος Τίτου υἱὸς Λεμω-
νία, || Κόιντος Ράγκιος Κόιντου υἱὸς Κλαυδία, Γάιος
Οὔσέλλιος Γαίου || υἱὸς Κυρίνα Οὔάρρων.

Περὶ ὧν Μάαρκος Λεύκολλος, Γάιος Κάσιος || ὑπάτοι
ἐπιγόντες ἀπήγγειλαν περὶ Ὠρωπίας χώρας καὶ τῶν ||
δημοσιωνῶν ἑαυτοὺς ἐπεγνωκέναι ὡσαύτως τὴν Ὠρω-
πίων || χώραν ὑπεχειρημένην δοκεῖν εἶναι κατὰ τὸν τῆς
μισθώσεως νόμον, || μὴ δοκεῖν τοὺς δημοσιῶνας ταῦτα
καρπίζεσθαι οὕτως || καθὼς ἂν αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσιῶν
πραγμάτων πίστεως τε τῆς || ἰδίας ἐφαίνετο. Ἔδοξεν.

Α (1-6). Οἱ ὑπάτοι ἀγγέλλουσι τοῖς Ὠρωπίοις
ὅτι ἔκριναν περὶ τῆς ἀμφισβητήσεως αὐτῶν πρὸς
τοὺς δημοσιῶνας ἀπαιτοῦντας φόρον ὑπὲρ τῆς
Ὠρωπίας χώρας καίπερ καθιερωμένης ὑπὸ Σύλλα
τῷ Ἀμφιαράφ.

Β (6-59). Ἐκτίθεται ἡ κρίσις (γενομένη τῇ 6
Ὀκτωβρίου) καὶ δὴ

α) τὰ ὀνόματα τῶν παρακαθεζομένων τοῖς ὑπά-
τοις ἐν τῇ κρίσει ταύτῃ συμβούλων (6-16),

β) ἡ ἀντιλογία τῶν διαδίκων, ὧν οἱ μὲν πρέ-
σβεις τῶν Ὠρωπίων, ἐπειδὴ ἐν τῷ τῆς μισθώσεως
νόμῳ ἐξαιροῦνται αἱ καθιερωμέναι τοῖς θεοῖς ὑπὸ
τοῦ Σύλλα χώραι, ἡ δὲ περὶ ἧς πρόκειται χώρα
καθιερώθη ὑπὸ τούτου τῷ Ἀμφιαράφ, αἰτοῦνται
ὅπως (23) ἡ χώρα αὕτη μὴ τελῆ φόρον τοῖς
δημοσιῶναις· ὁ δὲ συνήγορος τῶν δημοσιωνῶν,
ἐπειδὴ ἡ χώρα αὕτη, καὶ ἂν εἶναι καθιερωμένη τῷ
Ἀμφιαράφ, δὲν ἀνήκει εἰς τὰς ἐξηρημένους, διότι ὁ
Ἀμφιαράφ δὲν εἶναι θεός, αἰτεῖται ὅπως (28-29)
οἱ δημοσιῶναι εἰσπράττωσιν ἀπ' αὐτῆς φόρον.

γ) Ἡ ἀπόφασις τῶν ὑπάτων, καθ' ἣν ἡ Ὠρω-
πία χώρα δὲν ὀφείλει φόρον τοῖς δημοσιῶναις
(30-34) διὰ τὰςδε·

Ι) διότι ἐν τῷ τῆς μισθώσεως νόμῳ ἐξαιροῦνται
αὐταῖς λέξεσιν « ὅσαι χώραι καθιερώθησαν τοῖς
θεοῖς ὑπὸ Ρωμαίων στρατηγῶν κατὰ δόγμα τῆς

in consilio fuerunt eidem qui sunt in rerum
consultarum codice primo, cera XIV.

Γ. Senatus consultum hoc factum est a. d. XVII
Kal. Novembres in comitio. Scribendo adfuerunt
T. Maenius T. f. Lemonia, Q. Rancius Q. f. Clau-
dia, C. Visellius C. f. Quirina Varro.

Quod M. Lucullus, C. Cassius consules re cognita
renuntiaverunt de Oropiorum agro et publicanis
se cognovisse item Oropiorum agrum exceptum
esse videri locationis lege, ((senalui)) non placere
publicanos eis frui ita ut eis e re publica fideque
sua videretur. Censuere.

συγκλήτου καὶ ὅσαι ὑπὸ τοῦ Σύλλα κατὰ γνώμην
συμβουλίου, ἐφ' ὅσον αἱ καθιερώσεις αὗται τοῦ
Σύλλα ἐκυρώθησαν δόγματι τῆς Συγκλήτου μὴ
ἀκυρωθέντι ὕστερον (35-42) »·

ΙΙ) διότι ὑπάρχει πράξις τοῦ Σύλλα (42-52) κα-
θιερωτικῆ τῆς Ὠρωπίας χώρας κατὰ συμβουλίου
γνώμην γενομένη (57-59),

ὑπάρχει δὲ καὶ δόγμα συγκλητικὸν ἐπικυρωτικὸν
αὐτῆς (51-57).

Γ) (59-τέλους). Ἐκτίθεται τὸ δόγμα τῆς συγ-
κλήτου τὸ γενόμενον τῇ 16 Ὀκτωβρίου, δι' οὗ
ἀκολουθῶς τῇ ἐπιγνώσει τῶν ὑπάτων ἐγκρίνεται ἡ
αἴτησις τῶν Ὠρωπίων.

Μετὰ τὴν ἀνάλυσιν ταύτην ὀλίγα τινὰ ὑπολεί-
πεται νὰ προστεθῶσι πρὸς ἐντελῆ κατανόησιν τῶν
ἐν τῇ προκειμένη ἐπιστολῇ περιεχομένων.

Ὁ Λ. Σύλλας μετὰ τὰς νίκας, ἃς ἤρατο ἐν Χαι-
ρωνείᾳ καὶ Ὀρχομενῷ πρὸς τοὺς στρατηγούς τοῦ
Μιθριδάτου ἀγωνιζόμενος, ἀποδίδους εὐχὴν ἣν τῷ
Ἀμφιαράφ ἠϋξάτο, καθιέρωσεν αὐτῷ τῆς τε πόλεως
καὶ τῆς χώρας καὶ τῶν λιμένων τῶν Ὠρωπίων τὰς
προσόδους, ἵνα ἀπ' αὐτῶν τελῶσιν οἱ Ὠρωπίοι θυ-
σίας ὑπὲρ τῆς νίκης καὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ τῶν
Ρωμαίων δήμου. Τίνες δὲ αἱ πρόσοδοι αὗται; Προ-

φανώς αἱ πρόσοδοι, ἅς οἱ Ρωμαῖοι ἀπὸ τῆς χώρας ταύτης ἀπελάμβανον. Ἡ Ὠρωπία δηλαδή, καθάπερ καὶ ἡ ἄλλη Βοιωτία, εἰς ἣν ὑπήγετο (1), ἦν *ager vectigalis*. Τὸ δὲ *vectigal* τοῦτο ἐξεμισθοῦτο ὑπὸ τῶν τιμητῶν ἢ ἄλλων ἀρχόντων, οἷς μὴ ὄντων τιμητῶν ἤθελεν ἐπιτρέψῃ τοῦτο ἡ σύγκλητος, δημοσιώνας, οἵτινες συνερχόμενοι εἰς *societates* ἡγόραζον παρὰ τοῦ δημοσίου τὸ δικαίωμα τοῦ νέμεσθαι ἐπὶ πενταετίαν τὰς δημοσίας προσόδους συνάπτοντες πρὸς τὸν ἐκμισθοῦντα ἄρχοντα συμβόλαιον, ὃ ἐκαλεῖτο *lex censoria* ἢ *locationis*, ἐν ᾧ διωρίζοντο τὰ τε δικαιώματα καὶ αἱ ὑποχρεώσεις αὐτῶν. Τοιοῦτο συμβόλαιον ἦν συνημμένον καὶ πρὸς τοὺς ἐκμισθωτὰς τῶν ἀπὸ τῶν ἐν Βοιωτίᾳ ἀγρῶν προσόδων, ἐν ᾧ παρείχετο αὐτοῖς τὸ δικαίωμα τοῦ εἰσπράττειν τοὺς τεταγμένους φόρους ἀπὸ τῶν χωρῶν τούτων, πλὴν τῶν καθιερωμένων τοῖς θεοῖς ὑπὸ Ρωμαίων στρατηγῶν ἐν γένει καὶ ἰδίᾳ ὑπὸ τοῦ Σύλλα. Κατὰ ταῦτα ἡ Ὠρωπία γῆ, ἥς αἱ πρόσοδοι ἦσαν ὑπὸ τοῦ Σύλλα καθιερωμέναί τῳ Ἀμφιαράῳ, οὐδὲν ὄφειλε τοῖς δημοσιώνας. Ἄλλ' οὗτοι κατασοφίζόμενοι τὸν νόμον διετείνοντο ὅτι ἡ χώρα αὕτη δὲν εἶναι ἐξηρημένη, διότι ὁ Ἀμφιαράος δὲν εἶναι θεός, μόναι δὲ αἱ τοῖς θεοῖς καθιερωμέναί χῶραι ἐξαιροῦνται ἐν τῳ συμβολαίῳ.

Τῆς ἀμφισβητήσεως δὲ ταύτης ἀνενεγθείσης πρὸς τὴν σύγκλητον (2) αὕτη διὰ δόγματος ἐν ἔτει 74 π.Χ. ἐπὶ Λουκούλλου καὶ Κόττα ὑπατευόντων γενομένου ἐπέτρεψε τὴν περὶ τούτου κρίσιν, τὴν ἐπίγνωσιν (*cognitionem*), τοῖς ὑπάτοις, οἷς τότε ἀπέκειτο. Ἡ προκειμένη δηλαδὴ ἀντιλογία ἦν κυρίως ἀμφισβήτησις ἰδιωτῶν πρὸς τὸ δημόσιον. Ἐν ταῖς τοιαύταις δὲ διαφοραῖς παρὰ Ρωμαίοις τὸ δημόσιον ἦν διάδικος ἅμα καὶ δικαστής. Ἡ περὶ

(1) Πρβλ. Κικέρωνος *de natura deorum* II § 49: *an Amphiarus deus erit...? Nostri quidem publicani, cum essent agrī in Bœotia deorum immortalium excepti lege censoria, negabant immortales esse ullos, qui aliquando homines fuissent.* Τὸ χωρίον αἰνίττεται προφανῶς εἰς τὴν προκειμένην κρίσιν. Στράβ. 391, 3: πρὸς Ὠρωπὸν τῆς Βοιωτίας. Ὑστερον ὁμοίως φαίνεται ὅτι ἀπέδθη τοῖς Ἀθηναίοις ὁ Ὠρωπὸς ὑπὸ τινος τῶν Αὐτοκρατόρων, διότι ὁ Παισαίνιος (I, 34) λέγει: ἔχουσιν ἐφ' ἡμῶν Ἀθηναῖοι.

(2) Ἴσως δὲ πρῶτον ἀννήχθη πρὸς τὸν τῆς Μακεδονίας ἀνθύπατον, ὅς ὄν τότε ἡ Ἑλλάς ὑπήγετο, οὗτος δὲ *rem reiecit ad senatum*, ὡς ἐπὶ παραπλησίῳ πράγματι ἐποίησεν ὁ Κόιντος Κικέρων (Cic. ad Att. II, 16, 4).

αὐτῶν ἄρα κρίσις δὲν ἀπέκειτο ἰδιώταις δικασταῖς (*iudices* ἢ *recuperatores*) διδομένοις ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου πραίτωρος, ἀλλὰ τοῖς ἀρμοδίοις ἀρχουσι τοῖς παριστῶσιν αὐτὸ τὸ δημόσιον (1). Ἀρμοδίος δὲ ἐκάστοτε ἀρχῶν ἦν ὁ ἐπιτετραμμένος ἐκείνου τοῦ μέρους τῶν δημοσίων πραγμάτων τὴν διοίκησιν, εἰς ὃ ὑπήγετο τὸ περὶ οὗ ἡ ἀμφισβήτησις. Ἐν τῇ προκειμένῃ ἀντιλογίᾳ ἀρμοδίοι κριταὶ ἦσαν οἱ τιμηταὶ οἱ κατὰ πενταετίαν ὀρίζοντες καὶ ἐκμισθοῦντες τὰς δημοσίας προσόδους. Ἄλλ' ἐπειδὴ τότε τιμηταὶ ἐν ἐνεργείᾳ δὲν ὑπῆρχον (2), ἢ περὶ τοῦ προκειμένου κρίσις εἰκότως ἀνετέθη τοῖς ὑπάτοις, οἵτινες καθολικὴν ἔχοντες ἐξουσίαν ἦσαν οἱ νόμιμοι ἀναπληρωταὶ πάσης ἄλλης ἀρχῆς (3). Ἐπειδὴ δὲ οἱ τοῦ 74^{ου} ἔτους ὑπατοὶ δὲν ἐφθασαν, φαίνεται (4), νὰ δικάσῃ τὴν δίκην ταύτην, ἐποίησαντο τὴν ἐπίγνωσιν οἱ διάδοχοι αὐτῶν Μ. Τερέντιος Οὐάρρων Λεύκολος καὶ Γ. Κάσσιος Λογγῖνος.

Ταύτης λοιπὸν τῆς κρίσεως καὶ τοῦ ἐπακολουθήσαντος αὐτῇ συγκλητικῆς δόγματος τὸ περιεχόμενον ἀνακοινοῦνται τοῖς Ὠρωπίοις οἱ ὑπατοὶ ἐν ἐπιστολῇ, ἥς μετάφρασιν παρέχει ἡ προκειμένη ἐπιγραφή, μετάφρασιν οὕτω πιστὴν ἢ ἀκριβέστερον εἰπεῖν δουλικὴν, ὥστε ἐν πολλοῖς οὐ μόνον σόλοικος καὶ κακόζηλος, ἀλλὰ καὶ ἀκατάληπτος καθίσταται (5). Τούτου δ' ἕνεκα, ἵνα εὐχερεστέραν ποιήσωμεν τὴν κατάληψιν αὐτῆς, ἐπεχειρήσαμεν νὰ ἀποκαταστήσωμεν κατὰ τὸ δυνατόν τὸ Λατινικὸν πρωτότυπον καὶ παρεθήκαμεν αὐτὸ τῳ Ἑλληνικῳ κειμένῳ.

Στχ. 4. Περὶ ἀντιλογιῶν τῶν ἀναμ;... θεῶ Ἀμφιαράῳ καὶ τῶν δημοσιωνῶν γεγονότων. Τὸ

(1) Ἐκτός ἂν τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ἡ ἀντιλογία, ἦν ἐξ ἐκείνων, περὶ ὧν ὑπῆρχεν εἰδικὸς νόμος κανονίζων τὴν κρίσιν τῶν περὶ αὐτῶν ἀμφισβητήσεων (*lex agr. 33 κ. ἐ. παρὰ Bruns p. 71.3*).

(2) Ὅρα τὴν κατωτέρω σημ. εἰς στ. 4.

(3) Ἀκριβέστατα τὰ περὶ τούτου ἐκτίθενται ἐν τῇ περὶ δημοσίου τῶν Ρωμαίων δικαίου συγγραφῇ τοῦ Mommsen, ἥς ἐπέξειθι ἰδίᾳ τ. I, σ. 165-167² καὶ τ. II, σ. 454-461².

(4) Γνωστὸν ὅτι μεσοῦντος τοῦ ἑνιαυτοῦ ἀπῆλθον ἀμφοτέροις Ἰταλίας ἐπὶ τὸν Μιθριδατικὸν πόλεμον.

(5) Πρβλ. ὅσα περὶ τῶν τοιούτων μεταφράσεων ὁ Mommsen διέλαβεν ἐν σελ. 283-284 τοῦ Α' Τόμου τῆς Ἐπιγραφικῆς Ἐφημερίδος.

γεγονότων δὲν δύναται νὰ συναφθῆ τῷ δημοσιω-
νῶν ὥστε νὰ σημαίνῃ τάχα *qui fuerunt* = τῶν
πρώην δημοσιωνῶν τ. ἔ. τῶν τῆς παρελθούσης πε-
ριόδου (80-76 π.Χ.). Διότι πρῶτον εἶναι ἀπίθανον
ὅτι περὶ ἀμφισβήτησεως ἀρξαμένης τῷ 80 π.Χ.
μόλις ἐν ἔτει 74 διετάχθη ὑπὸ τῆς Συγκλήτου ἡ
ἐπίγνωσις. Ἐπειτα, ἐπειδὴ ἡ τοῦ Σύλλα καθιέρω-
σις ἐπεκυρώθη ἐν ἔτει 80 π.Χ. (στχ. 52), ὅπερ ἦν
τὸ πρῶτον ἔτος νέας τιμητικῆς περιόδου τῆς ἀπὸ
80-76 π.Χ., εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι τὸ περὶ μι-
σθώσεως τῶν φόρων συμβόλαιον τῶν ὑπάτων (οἱ
κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἀνεπλήρουν τοὺς τιμη-
τάς) (1) πρὸς τοὺς δημοσιῶνας ἦν ἤδη συντεταγ-
μένον πρὸ τοῦ συγκλητικῆς δόγματός τοῦ ἐπικυ-
ρώσαντος τὴν καθιέρωσιν, ἴσως δὲ καὶ ἡ μίσθωσις
τῶν Βοιωτικῶν φόρων ἦν ἤδη συντετελεσμένη.
Ὡστε ἡ καθιέρωσις ἐμελλε νὰ ἔχη κῶρος ἀπὸ τῆς
ἀρχῆς τῆς ἐφεξῆς περιόδου (75-71 π.Χ.) (2). Τέως
δὲ αἱ πρόσοδοι τοῖς Ὀρωπίας γῆς ἀνήκον τοῖς δη-
μοσιῶναις οὐδ' ἠδύνατο νὰ γεννηθῆ περὶ τούτου
ἀμφισβήτησις, ἂν δ' ἐγεννᾶτο, οἱ δημοσιῶναι θὰ εἶ-
χον κάλλιστον ἐπιχείρημα νὰ προβάλλωνται ὅτι ἐν
τῷ τῆς μισθώσεως νόμῳ, καθ' ὃν οὗτοι ἠγόρασαν
τὰς δημοσίας προσόδους, ἦσαν ὑπεξηρημένοι αἱ τέως
καθιερωμένοι χῶροι, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ Ὀρωπία, ἧς ἡ
καθιέρωσις δὲν ἦτο τότε ἀκόμη ἐγκεκριμένη· τοιοῦ-
τον δ' ἔχοντες ἐπιχείρημα δὲν θὰ κατέφευγον εἰς ὃ
κατέφευγον σόφισμα, ὅτι δηλ. ὁ Ἀμφιάραος δὲν εἶ-
ναι θεός. Ἐνστάσης δὲ τῆς νέας περιόδου (75-71
π.Χ.) καὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν φόρων τοῦ ἔτους 75
ἀρξαμένης συνέστη εὐθύς, ὡς εἰκός, καὶ ἡ ἔρις, ἧς
ἀνενεχθείσης τῆ συγκλήτῳ αὐτῇ ἐν καιρῷ (74 π.
Χ.) διέταξε τὴν κρίσιν. Ἐκ πάντων τούτων συνά-
γεται ὅτι ὁ λόγος ἐνταῦθα οὐχὶ περὶ γερονότων
δημοσιωνῶν, ἀλλὰ περὶ τῶν τότε ὄντων (3). Τὸ
γεγονότων λοιπὸν συναπτόεν κατ' ἀνάγκην τῷ ἀν-

(1) Περὶ τούτου καὶ περὶ τῶν ἐν τῇδε τῇ σημειώσει χρονολογιῶν ἰδὲ
Mommsen *Römisches Staatsrecht* II 325³ σημ. 3).

(2) Πρβλ. *lex agr.* στχ. 19 κ. ἔ. [Bruns p. 68³]. ἔνθα οἱ κατὰ
τὸν νόμον τοῦτον ἐκ δημοσίων ἰδιωτικοὶ γενόμενοι ἀγροὶ ἀπαλλάσσονται
μὲν τοῦ τέως ἀποτινομένου τέλους, οὐχὶ δ' ὅμως εὐθύς, ἀλλὰ *post-*
quam vectigalia constiterint, quae post hanc legem rogatam
primum constiterint, τ. ἔ. ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς νέας τιμητικῆς περιόδου.

(3) Ἄν τις ἀντιέπῃ ὅτι τὸ γερονότων δύναται ἐνταῦθα νὰ ἐκληφθῆ
οἱ γερόνται καὶ γῆν ἔτι εἰσὶ δημοσιῶναι, παρατηροῦμεν ὅτι τότε ἡ

τιλογιῶν καὶ τότε ἡ ὁ μεταφραστῆς τῶν ὑπατικῶν
γραμματῶν δεινῶς σολοικίζει ἢ ἀναγνωστέον ἀντι-
λογίῶν (καὶ ἐν στχ. 32 ἀντιλόγια), καὶ τοι τῆς
λέξεως ἀντιλόγιον οὐδὲν ἔχω ἄλλοθεν νὰ παράσχω
μαρτύριον. Ὅτι δ' ὅμως τῆς γραμματικῆς ἀκρι-
βείας οὐ πάνυ τι ἐφρόντισεν ὁ μεταφραστῆς δηλοῦσιν
ἄλλα τε ἐν τῇ προκειμένη ἐπιγραφῇ παράχορδα καὶ
τάδε. Ἐν στχ. 36 κείται δόγμα ἀντὶ δόγματι (1) ἡ
κατὰ δόγμα (ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἔκειτο, φαίνεται,
S. C.), ἐν στχ. 49 συντελέσουσι ἀντὶ συντελώσιν,
ἐν στχ. 68. 69 ὅπως ἀν ἐφαίνετο.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτου. Τὸ δὲ ἀναμ. . .
(διότι Μ εἶναι πάντως τὸ τελευταῖον γράμμα) οὐδὲν
ἄλλο δύναται νὰ εἶναι ἢ ἀναμέσον (εἴτε ἀνὰ μέσον)
inter. Καὶ ἐνταῦθα πάλιν προσκρούομεν συντακτικῆς
ἀνωμαλίαις. Ὁ μεταφραστῆς δηλὰ δὴ, ἐν ᾧ ἠδύνατο
ὅπως δῆποτε νὰ γράψῃ τῶν ἀνὰ μέσον θεῶ Ἀμφια-
ρίῳ καὶ τοῖς δημοσιῶναις γερονότων ἢ τῶν ἀνὰ
μέσον θεοῦ Ἀμφιαρίου καὶ τῶν δημοσιωνῶν γε-
ρονότων ἀνέμιξεν ἀμφοτέρας τὰς συντάξεις. Παρα-
πλήσιον τι, ἀλλὰ πολλῶ ἀνεκτότερον ἀπαντᾷ ἐν
ἐπιγρ. ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Κουμανούδη ἐν τῇ
Ἐφημερίδι τῶν φιλομαθῶν (1865 Ἀρ. 570) ἐκδε-
δομένη στχ. 41-42: ἐπαινέσαι τοὺς δεῖνα . . . ἐπὶ
πᾶσι τοῖς προγεγραμμένοις [=ταῖς προγεγραμμέναις
εὐεργεσίαις] εἶς τε τὰν πόλιν καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοῖς
ἐντετευχόσιν αὐτοῖς.

στχ. 6. Ἐν συμβουλίῳ παρήσαν in consilio
fuerunt. Πρβλ. τὸ τοῦ Ἀγρίππα διάταγμα στχ. 23
(Hermes II, 102 κ. ἔ., ἔνθα περὶ τῶν συμβου-
λίῳ τούτων λέγει τὰ προσήκοντα ὁ Mommsen ἐν
σελ. 114 καὶ 115. Πρβλ. τοῦ αὐτοῦ R. Staatsr. I,
293² κ. ἔ.)

Αὐτ. Μάαρκος (2) Κλαύδιος Μαίρκου υἱὸς
Ἀρνήσεως Μαάρκελλος. Οὗτος τάττεται πρῶτος ἐν
τῷ καταλόγῳ τῶν ἐν τῷ συμβουλίῳ παραγενομένων
ἄτε πρωτεύων βεβαίως κατὰ τε τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν
ἡλικίαν. Ταῦτα δὲ καθ' ὃν χρόνον γίνεται ἡ ἐπί-
γνωσις οὐδενὶ ἄλλῳ τῶν μνημονευομένων Μ. Μαρ-

μετογῆ θὰ κατήργει τὸν τόπον. διότι ἠδύνατο νὰ λεχθῆ ἀπλῶς τῶν
δημοσιωνῶν ἀνευ τοῦ γερονότων, ὡς κατωτέρω 32. 65.

(1) Πρβλ. Ἰωσ. Ἰουδ. Ἀρχ. XIV, 10. 10.

(2) Περὶ τοῦ τύπου Μάαρκος (Μαάρκελλος) ἴδε Mommsen *Eph*
Epigr. I, 286-287.

κέλλων μάλλον προσήκουσιν ἢ τῷ νομομαθεὶ Μ. Μαρκέλλω, περὶ οὗ ὁ λόγος p. Quinctio § 54: Ego. . . . nunc hos *consulo*. . . . quæro abs te C. Aquili, L. Lucili, P. Quintili, M. Marcelle. Ὁ Μάρκελλος οὗτος ἴσως εἶναι ὁ αὐτὸς καὶ ὁ ἐν Verr. Acc. I, § 135 Μάρκος Μάρκελλος, ὃς ἐν ἔτει 74 π.Χ., τ. ἔ. ἐνὶ ἔτει πρότερον ἢ ἐγένετο ἢ προκειμένη ἐπίγνωσις, ἣν *vir primarius summo officio ac virtute præditus* ἀποδίδοται δὲ αὐτῷ καὶ *auctoritas* μικρὸν κατωτέρω. Ταῦτα ἀναμιμνήσκουσί τινα καὶ ἄχοντα τῶν ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ (II § 8): *viris primariis, qui in consilio C. Sacerdoti fuerant*.

Στχ. 7. Γλάβερ. Παρ' Ἀππιανῷ (Ἐμφυλίων Α, 116) μνημονεύεται Οὐαρνίος τις Γλάβρος πρῶτος ἐπὶ Σπάρτακον ἐκπεμφθεὶς. Γνωστότατον δ' εἶναι τὸ ἐκ τοῦ ἐπωνύμου τούτου παρηγμένον Glabrio ἐπώνυμον τῆς Ἀκυλίας γενεᾶς.

Στχ. 9. Στηλατίνα [ς]. Παρ' Ἰωσήφῳ (Ἰουδ. Ἀ. XIV, 10, 10) Στελλατίνα. Τὸ ὄρθον εἶναι Στηλατίνα.

Αὐτ. Γ. Σακέρωδω. Εἶναι πάντως ὁ διοικήσας τὴν Σικελίαν *pro prætore* ἐν ἔτει 74 π.Χ. *homo innocentissimus* (Cic. Verr. Acc. III § 119).

Στχ. 8 καὶ 9. Τοῦ τύπου *Πωμεντίνα* ἀντὶ *Pomptina* οὔτε ἐκ Ρωμαίου οὔτε ἐξ Ἑλλήνου συγγραφῆως ἔχω μαρτύριον, εἰ μὴ τοῦτο τὸ ὄνομα ὑπολανθάνει παρ' Ἰωσήφῳ Ἰουδ. Ἀρχαιολογίας τρισκαίδεκάτῃ 9, 2. (1). «Φάνιος Μάρκου υἱὸς στρατηγὸς βουλήν συνήγαγε πρὸ ὀκτῶ εἰδῶν Φεβρουαρίων ἐν κομιτῇ, παρόντος (=γραφομένην παρήσαν) (2) Λουκίου Μαννίου Λουκίου υἱοῦ *Μερτινῆ* καὶ Γαίου Σεμπρονίου Πενναίου υἱοῦ *Φαλερνῆ* κ.τ.λ.» Ἀντὶ *Φαλερνῆ* γραπτέον προφανῶς *Φαλερ(ί)να* (*Falerina tribu*), ἀντὶ δὲ *Μερτινῆ* γρ. ἢ *Πωμεντίνα* ἢ *Tromentina*. Καὶ τὰ ἄλλα δὲ ὀνόματα κακῶς ἔχουσιν ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ. Οὕτως ἀντὶ *Μαννίου* γρ. *Μαυλίου* ἢ *Μαλλίου* καὶ ἀντὶ *Πενναίου* γρ. *Γναίου* καὶ ἐν ἀρχῇ γρ. *Φάνιος*.

Στχ. 10. Οὐολύσκιος. Ἄγνωστόν μοι ἄλλοθεν

(1) Κατὰ τὴν τοῦ Bekker ἐκδοσιν.

(2) Πρβλ. XIV, 8, 5, 10, 10.

τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἄδηλον δὲ καὶ τοῦτο, πότερον *Voluscus* ἢ *Volscius* εἶναι ὁ Λατινικὸς τοῦ ὀνόματος τύπος.

Στχ. 11. *Κλυτομίνα*=*Crustumina*. Ἐν C. I. G. III, add. 4380a εὑρηται ΚΛ. . . . ΤΟΥΜΕΙΝΑΝ, ὅπερ ὁ ἐκδότης συνεπλήρωσεν εἰς Κλ(ουσ)τουμεινά. Τὸ ὄνομα φέρεται καὶ *Κροστομίνα* (οἶον Ἰωσ. Ἰουδ. Α. XIV, 10, 13. 19).

Στχ. 14. *Τηρη(;)ντίνα*. *Τηρητίνα* εὑρηται ἐν C. I. G. II, 2637. *Τηρηντίνα* δὲ παρ' Ἰωσήφῳ Ἰουδ. Α. XIV, 10, 10. 13.

Στχ. 12. *Κικέρων*. Εἶναι ὁ γνωστότατος ῥήτωρ, ὃς ἤγε τότε τὸ 34 τῆς ἡλικίας ἔτος, ἣν *quæstorius*, διὰ δὲ τῶν ἰδιωτικῶν δικανικῶν αὐτοῦ λόγων, οἷοι οἱ *pro Quinctio, pro Roscio Comædo* κ. ἄ., ἱκανῶς εἶχε διατρανώσας τὴν νομικὴν αὐτοῦ παιδείαν. Τῆς δίκης ταύτης μνημονεύων καὶ ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις ἔγραψε τὸ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν [σ.107(1)] παρατεθειμένον χωρίον *de n. d.* II, § 49.

Αὐτ. *Κύντος Ἀξίου Μαύρκου υἱός*. Παρὰ *Κικέρων* ἐν ταῖς πρὸς Ἀττικὸν Ἐπιστολαῖς ἀπαντᾷ ἐνιχαροῦ τὸ ὄνομα *Axius*, οἶον I, 12, 1. IV, 15, 5. 11, 2. Ἐν τῷ τελευταίῳ χωρίῳ κεῖται *Q. Axius*, ὅστις ἴσως εἶναι ὁ ἐν τῇδε τῇ ἐπιγραφῇ μνημονευόμενος. Οὐχὶ ἄλλος ἴσως καὶ ὁ παρὰ Πλιν. H.N. VIII, 43 (68). Ἐν Ρωμαϊκαῖς ἐπιγραφαῖς εὑρηται ὡσαύτως, ἀλλὰ σπανίως, τὸ ὄνομα, οἶον C. I. L. I, 724 (*Aescinus Axsi* κ.τ.λ.) καὶ 476 (ἐν νομίσματι: *L. Axsius L. F. Naso*). Καὶ ἐν Ἑλληνικαῖς δὲ ἐπιγραφαῖς κεῖται, οἶον C. I. G. III, 6813.

Στχ. 13. *Ἄβλος Κασκέλ(λ)ιος*. Εἶναι κατὰ τὸ εἶκος ὁ πολλαχοῦ μνημονευόμενος (1) νομομαθὴς, *vir iuris civilis scientia clarus* κατ' Οὐαλέριον τὸν Μάξιμον. Ἡ τάξις, ἣν κατέχει ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν τοῦ συμβουλίου μετεσχηκότων ὑπεμφαίνει (2) ὅτι δὲν ἦτο πρεσβύτερος τοῦ *Κικέρωνος*. Πολὺ δ' ὅμως νεώτερος δὲν φαίνεται ὅτι ἦτο καὶ ἴσως τότε ἦν ἡδη *quæstorius*, διότι δὲν πιστεύομεν ὅτι οἱ ὕπατοι παρελάβον συμπαρέδρους ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ ἀν-

(1) Τὰ χωρία τῶν παλαιῶν, ἐν οἷς περὶ αὐτοῦ ὁ λόγος, εὑρηται συνειλεγμένα παρὰ Teuffel R. *Literaturgeschichte* σ. 394⁴.

(2) Ἀσφαλῆς τεκμήριον τοῦτο βεβαίως δὲν εἶναι, διότι ἐν ταῖς τοιαύταις ἀναγραφαῖς δὲν ὠρίζε τὴν τάξιν μόνῃ ἢ ἡλικίᾳ, ἀν μάλιστα ἡ κατὰ ταύτην διαφορὰ ἦτο μικρὰ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀξίωμα.

δρας οὐπω συγκλητικούς ὄντας. Θὰ ἦν λοιπὸν ἤδη ὑπὲρ τὰ τριάκοντα καὶ ἐν ἑτῇ γεγωνῶς, ᾧ συμφωνεῖ καὶ ἡ παρὰ τῷ Μαξίμῳ (VI, 2, 12) φερομένη ρῆσις αὐτοῦ (*magnam sibi licentiam praebere . . . senectutem*), ἣτις ἐρρήθη ἐπὶ τῆς τριανδρίας ἢ ἐπὶ Αὐγούστου (διότι ἐκ τῶν λόγων τοῦ Μαξίμου οὐδέτερον ἀσφαλῶς συνάγεται). Δὲν συμφωνεῖ δ' ὅμως ἡ παρ' Ὁρατίῳ (A. P. 371) μνεία αὐτοῦ, ἂν, ὡς ἐν τῇ μικρᾷ Ὁρελλείῳ ἐκδόσει II p. 466^b εἰκάζεται, ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐποιήθη κατὰ τὰ τελευταῖα τοῦ βίου τοῦ ποιητοῦ ἔτη, κατελείφθη δ' ὑπ' αὐτοῦ ἀνέκδοτος καὶ ἀτελής. Διότι κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον, ἂν ἔζη ὁ Κασκέλλιος, θὰ ἦν ὑπερενενηκοντοῦτης, ὅπερ δυνατὸν μὲν, ἀλλ' οὐ πάνυ πιθανόν. Πολὺ ἄρα πιθανώτερον εἶναι, ἂν ἡ περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνδρὸς εἰκασία ἡμῶν ἔχη ὀρθῶς, ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιστολὴ ἐγγράφη ἱκανοῖς ἔτεσι πρότερον.

Στχ. 14. *Κόιντος Μινύκιος, Κόιντου υἱός, Τηρηντίνα, Θέρμος Q. Minucius Q. f. Terentina Thermus* εἶναι κατὰ τὸ πιθανόν ὁ γνωστός ἐκ τῶν ἐπιστολῶν μάλιστα τοῦ Κικέρωνος Θέρμος, περὶ οὗ ἰδὲ Paulty Realencycl. V, σ. 80. Ὁ ἀνὴρ ἦν πάντως νεώτερος τοῦ Κικέρωνος, ὡς ὑποδηλοῖ καὶ ἡ τάξις, ἣν ἔχει ἐν τῇ ἀναγραφῇ (1), ἀλλ' οὐχὶ καὶ πολὺ νεώτερος βεβαίως, ὡς θὰ εἰκάζε τις ἐκ τοῦ ὅτι ἐν ἔτει 703-704 ἦν ἀντιστράτηγος τῆς ἐπαρχίας Ἀσίας. Διότι δὲν ἦσαν συχνοὶ οἱ suo anno τὰς ἀρχὰς ἄρχοντες, ὡς ὁ Κικέρων, ὅστις δικαίως ἐπὶ τούτῳ ἐπαίρεται. Ὅτι δ' ἡ τῶν Μινυκίων γενεὰ περιεῖχεν ἀνδρας διακρινομένους ἐπὶ τῇ περὶ τὸ δίκαιον ἐμπειρίᾳ ἔστιν εἰκασίαι καὶ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τῆς ἐν C. I. L. I, n. 172 (Bruns p. 228³). Περὶ δὲ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Μινυκίου ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Κικέρωνος (2) τοῦτο μόνον ἀσφαλῶς συνάγεται ὅτι ἦν ἀκέραιος καὶ φιλοδίκαιος κριτής.

Στχ. 20. *Ἵπεξειρημέναι*. Οὕτω πανταχοῦ, ἐνῶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τῶν οὐκ ὀρθῶς γεγραμμένων (οἷον ἐπὶ [στχ. 19], *προσώρισεν* [22] *συβουλίον* [55]) εὕρηται ἀλλαγῶς τὸ ὀρθὸν (ἐπεὶ [25], *προσώρισεν* [56] *συμβουλίῳ* [57] ἢ *συνβουλίῳ-ου* [πολλάκις]). Τὸ σφάλμα ἄρα ἴσως δὲν εἶναι ἀπλῶς

(1) Πρὸλ. περὶ τούτου τὰ εἰς στχ. 13 σεσημειωμένα.

(2) Πρὸλ. ἰδὲ ad Fam. XIII, 55, 2.

γραφικόν, ἀλλ' ὁ τύπος ἐπλάσθη κατὰ τὸν ἀόριστον *εἶλον*, ὡς ἐν τῇ ὑπὸ Κουμανοῦδη ἐκδομένη ἐν Ἐφ. τ. Φιλομ. Αῦ 570 ἐπιγραφῇ κεῖται *εἰσχηκαν* (στχ. 30) καὶ *παρεισχημένοι* (31) κατὰ τὸν παρατατικὸν *παρεῖχον*. Πρὸλ. καὶ *κατεισχησθαι* ἐν ἐπιγρ. τοῦ 6' π. X. αἰῶνος παρὰ Dittenberger (*Sylloge* κ.τ.λ. I, 240 στχ. 62, 66, 69) καὶ *παρεῖσχηται* παρὰ τῷ αὐτῷ I, 248 στχ. 5. (Περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐπιγρ. ἰδὲ τὰς σημ. τοῦ ἐκδότου). Ὁ αὐτὸς ἐν ἐτέρᾳ ἐπιγραφῇ (I, 228 ἐν τέλει) ἐξέδωκεν *εἰρέθησα*ν πρεσβευταί.

Στχ. 22. *Περὶ ὧν ἄγεται τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀναντιρρήτως παρερμηνεῖα τῆς συνηθεστάτης ἐν τῷ δικανικῷ λόγῳ τῶν Ρωμαίων φράσεως qua de re agitur*—περὶ οὗ πρόκειται.

Στχ. 24. *Λεύκιος Δομέτιος Αἰνόβαλβος*. Οὐδὲν κωλύει νὰ ὑπολάβωμεν ὅτι ὁ ἀνὴρ εἶναι ὁ γνωστός ἐκεῖνος ὑπαρχος τοῦ Πομπηίου ἐν τῷ πρὸς Καίσαρα πολέμῳ. Ὁ τύπος τοῦ ὀνόματος φέρεται παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν ὀρθότερον Ἀηνόβαρβος (Πλούτ. καὶ Ἀππ.) (1). Καὶ τὸ μὲν *λ* ἀντὶ τοῦ *ρ* εἶναι προφανῶς παράκουσμα τοῦ μεταφραστοῦ παραχθέντος ἴσως καὶ ὑπὸ τοῦ μάλα συνήθους ὀνόματος Balbus. Περιεργότερον δ' ὅμως εἶναι ὅτι τὸ *Ahe-* ἀποδίδεται διὰ τῆς *αι* διφθόγγου, ἐξ οὗ ἔστιν εἰκασίαι ὅτι καὶ ἐν τῷ Λατινικῷ προτύπῳ ἔκειτο *Ae-*(=ae).

Στχ. 31. *Τοῦτο, ὃ καὶ εἰς τὴν τῶν ὑπομνημάτων ΔΕΛΤΟΝ κατεχωρίσαμεν* = *in codicem commentariorum*. *Δέλτος* κυρίως εἶναι ἡ *tabula*, ὅθεν καὶ ἡ *lex XII tabularum* δωδεκάδελτος ἐξελληνίζεται. (Πρὸλ. καὶ Ἰωσηπ. Ἰουδ. Ἀρχ. XIV, 10, 10: ἐκ τῶν δέλτων τῶν δημοσίων τ. ἔ. *ex tabulis publicis*) (2). Ἐνταῦθα δ' ὅμως ἡ λέξις ἄλλως τε καὶ διὰ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐξηρητημένην πλῆθ. γεν. ὑπομνημάτων οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ σημαίνῃ ἢ *codicem* τ. ἔ. βιβλίον ὑπομνήματα περιέχον. Ὁμοίως δὲ *codice* θὰ ἔκειτο ἐν τῷ ἀρχετύπῳ καὶ ἐν στχ.

(1) Μόνον ἀπαξ ἔχουσι παρ' Ἀππιανῶ (Ἐμφ. Β. 17) τάντιγραφα *Αἰνόβαρβος*, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὁ Mendelssohn ἀκολουθῶν τῇ σταθερᾷ τοῦ συγγραφέως συνηθείᾳ ἐξέδωκεν Ἀηνόβαρβος.

(2) Καὶ κατωτέρω: ἀνεγχεῖν ταῦτα εἰς δέλτους = *referre in tabulas* καὶ Δ. Ἀλ. PA. 3,36: ἀνέγραψεν εἰς δέλτους καὶ προὔθηκεν ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ὁ αὐτὸς ἀνωτέρω: δρυῖνας ἐχαράττοντο σανίαι.

58, διότι πρῶτον μὲν ἀπίθانون εἶναι ὅτι ἔκειτο ἐν τῷ αὐτῷ ἐγγράφῳ μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις κατὰ διαφόρους σημασίας. Ἐπειτα, ἂν ἡ δέλτος ἐκληφθῆ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ tabula, τότε τὸ κίρωμα=cera θὰ σημαίνει κατ' ἀνάγκην σελίδιον (colonne, Spalte), ἢν σημασίαν οὐδαμοῦ ἔχει (1) ἢ λ., ἀλλ' ἀπανταχοῦ δύναται ὅ,τι καὶ ἡ tabula. Πρὸς ἐκ πολλῶν τὸ τετριμμένον ἐν ταῖς διαθήκαις hæ tabulæ ceræque (ἐνθα τὸ ceræ δὲν δύναται νὰ σημαίνει colonnes, ἀλλὰ συνωνυμεῖ τῷ tabulæ) καὶ ὅπερ ὁ Mommsen (Hermes II σ. 119) ἐκ τοῦ Ὑγίνου (p. 200) παρατίθεται χωρίον: et a prima cera primam tabulam appellaverunt. Τέλος δέκα καὶ τέσσαρα τοῦλάχιστοι σελίδια ἐν ἐνὶ πίνακι εἶναι λίαν πολλά.

Κατὰ ταῦτα ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἡ δέλτος δύναται ὅ,τι καὶ ὁ codex. Αὕτη δὲ ἡ σημασία δὲν εἶναι ἀμαρτύρητος. Οἶον ἐν Λουκιανοῦ Τίμωνι (κ. 21) κεῖται: εἰς δέλτον (=in tabulas ἢ in codicem testamenti) ἐμβαλόντες με (τὸν Πλοῦτον) καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς καὶ κατωτέρω(22): ἐπειδὴν... ἡ δέλτος ἀνοιχθῆ. Πρὸς tabulas (=codicem) testamenti aperire Auct. ad Herenn. I, 24 καὶ ἄλλοι πολλαχοῦ.

Στχ. 35. Ὑπεξεξηγημένην. Ἡ εἶναι τοῦτο γραφικὸν σφάλμα ἀντὶ ὑπεξεξηγημένην, ἢ τὸν μεταφραστὴν παρήγαγε τὸ ὅτι πολλαχοῦ τοῦ προκειμένου ἐγγράφου ἢ λ. ἀναφέρεται εἰς τὴν χώραν νὰ γράψῃ καὶ ἐνταῦθα ὑπεξεξηγημένην, τ. ἔ. τὴν χώραν, ἐνῶ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἔκειτο οὐδετέρως exceptum esse = exceptionem esse.

(1) Ἄν ἡδύνατο νὰ ἀποδειχθῆ τοιαύτη σημασία, θὰ ἦτο ἡμῖν ἀσπαστότατον τὸ πρῶτον. Διότι θὰ ἡδυνάμεθα τότε ἀσφαλῶς τὸ ὅ ἐκεῖνο τὸ ἐν τῷ σωζομένῳ ἀντιγράφῳ τοῦ διατάγματος τοῦ Λ. Ἐλουίου Ἀγρίππα (Bruns 2313) στχ. 3 νὰ ἐρμηνεύσωμεν cera ἢ ceris, οὐχί, ὡς νῦν γίνεται, capitibus. Διότι ἡ ἐρμηνεία capitibus καὶ ἄλλας παρεγγεῖ δυσκολίας (πρὸς Mommsen Herm. II, σ. 119) καὶ τήνδε. Ἄν δὴλα δὴ ἕκαστος τοῦ κώδικος τῶν Ἀγριππίων διαταγμάτων πίναξ ἦτο εἰς κεφάλαια διηρημένος, φυσικὸν ἦτο ἕκαστον διατάγμα νὰ κατέχη ἀνὰ ἐν κεφάλαιον, ὡς δεκνύει τὸ Commentarium cotidianum municipi Cæritum (Or. 3787. Πρὸς Mommsen ἔ. ἄ. σελ. 118 σιμ. 2), οὐχί δὲ πολλά. Ἄλλ', ὡς εἴρηται, οὐδὲν ἔχομεν τῆς σημασίας ταύτης ἀσφαλῆς μαρτύριον, διότι τὰ παρὰ Morelli (de stilo Inscriptionum Latinarum Romæ 1780 σελ. 467a) ἐκ τοῦ Κοίντιλιανοῦ (Inst. Or. X, 3, 31 κ. ἔ.) καὶ τοῦ Σουητωνίου (Ner. 17, 2) ἢ οὐδὲν ἢ μᾶλλον τοῦναντίον ἀποδεικνύουσιν, ὅτι δηλ. ceræ=tabulæ.

Στχ. 35—42. Κατὰ τινὰ legem Papiriam (Cic. de domo § 127) ἀπείρητο iniussu plebis aedes terram, aram consecrare (πρὸς. κατωτέρω § 128: consecrabantur agri non ita ut, sed ita ut imperator agros de hostibus captos consecraret). Ὡςτε δὲν ἤρκει πρὸς τοῦτο δόγμα συγκλήτου. Ὁ νόμος οὗτος, ὡς δηλὸν γίνεται ἐκ τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς, περιέπεσεν ὕστερον εἰς ἀχρηστίαν, εἰ μὴ ὄλωσεν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἐπὶ τῶν ex voto καθιερώσεων, ὅποια εἶναι αἱ ἐνταῦθα μνημονευόμεναι. Αὗται εἶχον κῦρος, ἐὰν ὁ εὐξάμενος ἀρχῶν (ἐν πολέμῳ, ὅθεν αὐτοκράτωρ) ἦν ἐπιτετραμμένος νὰ ποιήσῃ τοῦτο ὑπὸ τῆς Συγκλήτου, κατ' ἐξαίρεσιν δ' ὡς πρὸς τὸν Σύλλαν καὶ ἄνευ τοιαύτης ἐντολῆς, ἂν ἐγένοντο ἀπὸ συμβουλίου γνώμης καὶ ἐπηκολούθησεν ἡ τῆς Συγκλήτου ἔγκρισις.

Στχ. 36. Ἐκτός τε τούτων ἢ=extraque ea quam. Extra quam εἶναι σύνηδες ἐν τῇ νομικῇ γλώσσῃ, ἀλλ' extra ea quam οὐδαμοῦ εὔρηκα. Πλὴν ἀλλ' ὅμως τὸ ἐλληνικὸν κείμενον οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ εἶναι ἢ μετάφρασις τοῦ extra ea quam, ὡς ἐν τῷ περὶ τῶν Θισθέων ψηφίσματι στχ. 22 τὸ πρὸ τοῦ ἢ εἶναι μετάφρασις τοῦ antea quam. Ὅπως δὲ παρὰ τὸ antequam ἐλέγετο (σπανίως) anteaquam, παρὰ τὸ postquam τὸ posteaquam, παρὰ τὸ advorsum quam (Πλαυτ. Trinum. 176) τὸ advorsum ead quam (Sc. de Bac. 24) (1), οὕτω παρὰ τὸ extra quam ἡδύνατο νὰ λεχθῆ extra ea quam.

Αὕτ. δόγμα ἀντὶ δόγματι. Ἰδ. σημ. εἰς στχ. 4.

Στχ. 37. Καταλογῆς θεῶν ἀθανάτων ἱερῶν τεμενῶν τε φυλακῆς (ἐνεκεν): religionis deorum immortalium ædium sacrarum templorumque tuendorum causa. Ἡ λέξις καταλογῆ πλὴν τοῦ προκειμένου χωρίου εὔρηται καὶ ἐν τῷ περὶ Ἀσκληπιάδου κ.τ.λ. δόγματι (C. I. L. I, 110 n. 203) στχ. 9 «ὅπως ὑπὲρ τῶν καλῶς πεπραγμένων ὑπ' αὐ(τῶν καὶ ἀνδρα)γα(θη)μάτων εἰς τὰ δημόσια πράγματα τὰ ἡμέτερα καταλογῆ αὐτῶν γένηται», ὅπερ μεταφράζεται «ut in rem publicam nostram adlectio eorum fieret» ἐνθα, ἵνα σημαίνει τι τὸ adlectio συναπτέον τῷ in rem publicam nostram καὶ τὸ ὄλον ἐρμηνευτέον «ut in civitatem

(1) Κατωτέρω δ' ὅμως (28) κεῖται extrad quam si quid.

Romanam adsciscantur». Ἄλλ', ἵνα παρασιωπήσωμεν τὸ πρωτοφανὲς τῆς φράσεως *adlectio in rem publicam nostram* ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας καὶ ὅτι ἐν τῷ δόγματι οὐδεὶς περὶ τούτου λόγος, λιβαν ἐλευθέριοι θὰ ἦσαν οἱ Ῥωμαῖοι καὶ παρὰ τὴν ἑαυτῶν συνήθειαν θὰ ἐποίουν, ἂν τοσαύτας καὶ τηλικαύτας ἀπένεμον τῷ Ἀσκληπιᾷ καὶ τοῖς ἄλλοις τιμὰς ὑπὲρ τῶν καλῶς πεπραγμένων ὑπ' αὐτῶν καὶ ἀνδραγαθημάτων ἀπλῶς, ἀλλὰ μὴ ὑπὲρ τῶν ἀνδραγαθημάτων εἰς τὰ δημόσια πράγματα αὐτῶν τῶν Ῥωμαίων. Ἡ φράσις ἄρα εἰς τὰ . . . ἡμέτερα συναπτά τοῖς ἡγουμένοις, τότε δὲ τὸ καταλογὴ μεταφραστῆς ἄλλως. Πρὸς τούτοις ἀπαντᾷ ἡ λ. καὶ ἐν ἐκλογ. ἐκ Πολυβίου 23, 12, 40 «καταλογὴν ποιεῖσθαι τὴν ἀρμόζουσαν, καθάπερ καὶ Ῥωμαῖοι ποιοῦνται τῶν παραγινομένων πρὸς αὐτοὺς πρεσβευτῶν», ἐνθα ἄνευ λόγου ἴσως γράφει ὁ Ernesti *καταδοχή*. Καὶ γλῶσσα δὲ ὑπάρχει «καταλογὴ respectus». Ἄλλὰ πάντων χρησιμώτατα πρὸς τὴν ἐρμηνείαν τῆς λέξεως ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ εἰς τὰ τοῦ Φρυνίχου (p. 440) «Καταλογὴν οἱ σύρφακες λέγουσι τὴν πρὸς τινα αἰδῶ». Τὶ δ' ἄλλο εἶναι ἢ πρὸς τοὺς θεοὺς αἰδῶς, ἢ *reuerentia adversus deos*, ἢ ἡ *religio*, ἢ τῶν θεῶν θεραπεία; Ταύτην λοιπὸν τὴν λέξιν ἀνέγνω, νομίζω, ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ὁ μεταφραστὴς, καὶ ταύτην ἐξηλλήνισε πιστῶς *καταλογὴν*, τουτέστιν *αἰδῶ πρὸς τοὺς θεοὺς*, εἷς ὧν αὐτὸς οὐχὶ τῶν λογιωτάτων, οἷος ὁ Φρυνίχος, ἀλλὰ τῶν πολλῶν ἐκείνων, οὓς σύρφακας ἀποκαλεῖ ὁ ἀκράχολος γραμματικὸς. Προσεξυπακουστέον δὲ (καίτοι δὲν εἶναι πᾶσ' ἀνάγκη, ἂν ὀρθῶς προσέθηκα τὸ *causa*) *tuendae* ἐκ τοῦ *tuendorum*, ὡς καὶ παρὰ Ψευδοκικέρωνι (*de Har. resp.* 27) κεῖται: *curulis aedilitas, quæ maxime hanc religionem tueri solet*. Τὸ δὲ *ἐνεκεν* νομίζω ὅτι κατὰ παραδρομὴν παρελείφθη, διότι κεῖται ἐν στχ. 21, 26 καὶ 40, ἐνθα ἡ αὐτὴ φράσις. Πάλιν δ' ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις νομίζω ὅτι ἐξ ἀμελείας παρελείφθη τὸ *καταλογὴς*, διότι δύναται μὲν καὶ ἄλλως νὰ εὐοδήσῃ ἢ σύνταξις τῶν προκειμένων χωρίων ἐξαρτωμένης δηλ. τῆς γενικῆς θεῶν *ἀθανάτων* ἐκ τῶν *ἱερῶν τεμενῶν τε* ἢ καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ *φυλακῆς*, ἀλλ' ἐγὼ οὐδέτερον τού-

των ἀσπάζομαι, τὸ μὲν διότι ἡ πλοκὴ τοῦ λόγου θὰ ἦτο τραχέια, τὸ δὲ διότι οὐδὲν γινώσκω παράδειγμα τοῦ *tueri deos* ἀντὶ *colere deos* κ.τ.τ.

Στχ. 41. Ὁ τὸ αὐτὸ μετάφρασις τοῦ *quod idem*, εἰ μὴ ἔχομεν ἐνταῦθα παρερμηνείαν ἢ παρανόημα τοῦ μεταφραστοῦ καὶ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἔκειτο *quod quidem*, ὅπερ ἐνταῦθα προσφύεσται.

Στχ. 45. Ἰνα *KAI* αὕτη ἡ χώρα *ἄσουλός* ὑπάρχη. Ὁ καὶ ἐρμηνευτέος: ὡς καὶ τὸ ἱερόν. Πρβλ. Τάκιτ. *Annal.* III, 62: *et memorabantur Perpernae, Isaurici multaque alia imperatorum nomina, qui non modo templo, sed duobus millibus passuum eandem sanctitatem* [τ.ἔ. τὴν ἀσουλίαν] *tribuerant*. Ὁμοίον τι ἐχαρίσατο τοῖς Μάγνησιν ὁ Σύλλας, ὡς ὁ αὐτὸς Τάκιτος μνημονεῖ μικρὸν ἀνωτέρω: *quorum ille [L. Scipio] Antiocho, hic [Sulla] Mithridate pulsus fidem atque virtutem Magnetem decoravere, uti Dianæ Leucophrynæ per fugium inviolabile foret*.

Στχ. 47. *Εἰς* τοὺς ἀγῶνας. Ἀντὶ τοῦ *εἰς* ἦτο κεχαραγμένον πρότερον πρὸς τ.ἔ. πάλιν ἡ ἀρχὴ τοῦ προσόδου ἀπάσας.

Στχ. 50. *Ἐκτός* ἀγῶν κ.τ.λ. Οἱ ἀγροὶ τοῦ Ἐρμωδῶρου ἦσαν καὶ πρὸ τῆς καθιερώσεως τῆς Ὀρωπίας γῆς *immunes* κατ' ἐξαίρεσιν.

Στχ. 52. *Δόγμα* *Συνκλήτου*. Ἰδ. εἰς 36.

Αὐτ. *Ἐπὶ* *Λευκίου Σύλλα* *Ἐπαφροδίτου* *L. Cornelio Sulla Felice*. Μέχρι τοῦδε ἦν τὸ ὄνομα Ἐπαφροδίτος ὡς παρωνύμιον τοῦ Σύλλα, ὅσον ἐμὲ εἰδέναι, μόνον ἐκ συγγραφέων γνωστόν. Οὕτως ὁ Διόδωρος (Ἄποσπ. ἐν τομ. 5 σελ. 174 ἐκδ. Dindorf.): «δικτάτωρ γεγονὼς Ἐπαφροδίτον τε ὀνομάσας ἑαυτὸν οὐκ ἐψεύσατο τῆς ἀλαζονείας». Πλούταρχος Σύλλα 34: «(ὁ Σύλλας) ἀπολογισμὸν ἐν ἐκκλησίᾳ τῶν πράξεων ποιούμενος οὐκ ἐλάσσονι σπουδῇ τὰς εὐτυχίας ἢ τὰς ἀνδραγαθίας κατηριθμεῖτο, καὶ πέρας ἐκέλευσεν ἑαυτὸν ἐπὶ τούτοις *Εὐτυχῆ* προσαγορεύεσθαι· τοῦτο γὰρ ὁ Φήλιξ μάλιστα βοῖλεται δηλοῦν· αὐτὸς δὲ τοῖς Ἑλλησι γράφων καὶ χρηματίζων ἑαυτὸν Ἐπαφροδίτον ἀνηγόρευε καὶ παρ' ἡμῖν ἐν τοῖς τροπαίοις οὕτως ἀναγέγραπται· ΛΕΥΚΙΟΣ

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΥΛΛΑΣ ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΣ». Ἀππιανὸς Ἐμφυλίων πρώτη 97: « πάντα ὅσα διώκησεν ὁ Σύλλας ὑπατεύων τε καὶ ἀνθυπατεύων βέβαια καὶ ἀνεύθυνα ἐψηφίζοντο εἶναι, εἰκόνα τε αὐτοῦ ἐπίγρυσον ἐπὶ ἵππου πρὸ τῶν ἐμβόλων ἀνέθεσαν καὶ ὑπέγραψαν Κορνηλίου Σύλλα ἡγεμόνος εὐτυχοῦς. Ἡδὴ δέ που γραφῆ περιέτυχον ἡγουμένη τὸν Σύλλαν ἐπαφροδίτου ἐν τῷδε τῷ ψηφίσματι ἀναγραφῆναι ». Ὁ γράψας τὴν γραφὴν, ἣ περιέτυχεν ὁ Ἀππιανὸς οὐδὲν ἄλλο ἐποίησεν ἢ μεθρημῆνευσε κατὰ τὸ κεκρατηκὸς παρ' Ἑλλησιν ἔθος τὸ Felix Ἐπαφροδίτος. Πόθεν δὲ προήλθεν ἡ παράδοξος αὕτη μετάφρασις τοῦ Felix δεικνύει αὐτὸς ὁ Ἀππιανὸς, ἐν οἷς μικρὸν ὑποβάς λέγει: « ἔστι δ' ὅπου καὶ χρῆσμός αὐτῷ δοθεὶς ἐβεβαίου τάδε. . . .

πεῖθεό μοι Ρωμαῖε κράτος μέγα Κύπρις ἔδωκεν
Αἰνείου γενεῆ μεμελημένη κ.τ.έ. »

Διὰ τῶν ἐπῶν τούτων κελεύεται ὁ Σύλλας πρὸς τοὺς ἄλλοις νὰ πέμψῃ στέφανον καὶ πέλεκυν τῇ Ἀφροδίτῃ εἰς Ἀφροδισιάδα τῆς Καρίας, ὅπερ καὶ ἐποίησεν ἐπιγράψας κατὰ τὸν προειρημένον συγγραφέα τάδε:

τόνδε σοι αὐτοκράτωρ Σύλλας ἀνεθηκ', Ἀφροδίτη,
ὡς εἶδον κατ' ὄνειρον ἀνὰ στρατιὴν διέπουσαν
τεύχεσι τοῖς Ἄρεος μαρναμένην ἔνοπλον.

Πρὸ βλ. καὶ Πλούταρχον Σύλλα 19: « Διὸ καὶ τοῖς τροπαίοις ἐπέγραψεν Ἄρη καὶ Νίχην καὶ Ἀφροδίτην ὡς οὐχ ἦττον εὐτυχία κατορθώσας ἢ δεινότητι καὶ δυνάμει τὸν πόλεμον ». Λοιπὸν ἀνέφερε τὴν ἑαυτοῦ εὐτυχίαν ὁ Σύλλας εἰς τὴν παρὰ τῆς Ἀφροδίτης εὐνοιαν καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἐπώνυμον Ἐπαφροδίτος περὶ αὐτοῦ λεγόμενον ἦν αὐτῷ τε καὶ τοῖς κολακεύουσιν αὐτὸν (1) συνώνυμον τῷ Felix. Τέλος προσθετέον καὶ τοῦτο ὅτι ἡ ὑπὸ Σύλλα στρατιωτικὴ ἀποικία γενομένη πόλις Pompeii ἐκα-

Ἀθήνησι, τῇ 1ῃ Νοεμβρίου 1884.

λεῖτο ἀπὸ τούτου Colonia Veneria Cornelia Pompeiana.

Στχ. 57. Ἐν τῷ συμβουλίῳ τοῦ Σύλλα βεβαίως. Ὅθεν ταῦτα ἔδει νὰ τεθῶσι πρὸ τοῦ περὶ τούτου τοῦ πράγματος κ.τ.έ.

Στχ. 58. Ἐμ πραγμάτων συμβεβουλευμένων δέλτῳ. Πράγματα συμβεβουλευμένα res consultae εἶναι τὰ διατεταγμένα ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος μετὰ συμβουλίου, res cum consilio actae, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ διατάγματα τὰ ὑπ' αὐτοῦ αὐτοβούλως ἐκδιδόμενα τ.έ. τὰ decreta. Πρὸ βλ. Sall. Jug. XI, 5: Jugurtha inter alias res iacit oportere quinquenni consulta et decreta omnia rescindi; nam per ea tempora confectum annis Micipsam parum animo valuisse. Ἴδὲ καὶ σημ. εἰς 31.

Στχ. 62. Κόντος Ράγκιος Κόντου υἱὸς Κλαυδία. Q. Rancius Q. f. Claudia. Σπανιώτατον τὸ ὄνομα, οὗ ἐγὼ τοῦλάχιστον ἐν μόνον γινώσκω ἀσφαλὲς παράδειγμα τὸ ἐν τῷ ἐπιγράμματι τῷ ἐμμέτρῳ C. I. L. I n. 1008 Q. Rancius Q. libertus. Ἑλληνιστὶ δ' εὗρηται παρὰ Δίῳνι τῷ Κασσίῳ (75, 16) Λ. Ράκιος Κώνστας, ἔνθα ἴσως ἀναγνωστέον Ράγκιος.

Αὐτ. Γ. Οὐσέλλιος Γαῖου υἱὸς Κυρίνα Οὐάρρων C. Visellius C. f. Quirina Varro Ciceronis consobrinius. Ἴδὲ περὶ αὐτοῦ ἰδίᾳ Κικ. Brut. § 264 καὶ de provinc. consular. c. XVII § 40 (C. Varro). Ἦν υἱὸς τοῦ C. Aculeonis (quocum erat nostra matertera Cic. de orat II § 2). Ὁ τύπος Οὐσέλλιος ἀντὶ Οὐσέλλιος δεικνύει ὅτι καὶ ἡ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασσεῶς (V, 69) γραφὴ Οὐσκελλίνος = Viscellinus ἔχει ὀρθῶς, οὐδ' ἦν ἀνάγκη νὰ μετατυπωθῇ εἰς Οὐσκελλίνος. Ὁ Διονύσιος ἐγένωσκε τὸν τύπον Viscellinus. Ἄν δὲ οὗτος εἶναι ὁ πρῶτος καὶ γνήσιος τύπος τοῦ ὀνόματος τούτου ἄλλος οὗτος λόγος (1).

Σ. ΒΑΣΗΣ.

(1) Ἄξιον σημειώσεως ὅτι μόνον ἐν τῇ μνείᾳ τοῦ συγλητικῷ δόγματος τοῦ ἐπὶ τῆς ὑπατείας αὐτοῦ τοῦ Σύλλα γενομένου ἀποδίδεται αὐτῷ ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ τὸ τοῦ Ἐπαφροδίτου ἐπώνυμον.

(1) Περὶ τοῦ τύπου τοῦ ὀνόματος τούτου διέλαβεν ὁ Mommsen ἐν Rh. Museum XVIII σελ. 698 κ. ἐ. Röm. Forschungen I σελ. 108, καὶ II σελ. 153, καὶ ὁ Hertz ἐν Hermes V σελ. 474.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΤΟΥ ΑΜΦΙΑΡΑΟΥ.

Ἴνα τάχιον εἰς τοὺς φιλαρχαίους γνωσθῶσιν αἱ
πολλαὶ ἐπιγραφαί, ἃς ἀπὸ τῶν μέσων Ἰουνίου 1884
καὶ ἐξῆς ἀνέδειξεν ἡ δαπάναις τῆς Ἀρχαιολογικῆς
Ἐταιρίας ἐν τῇ θέσει Μαυροδήλεσι γινομένη ἀνα-
σκαφή, ἐκτυποῦνται ὧδε μικροῖς γράμμασι. Ἀντε-
γράφησαν ἀπὸ τῶν λίθων ὑπὸ τοῦ ἐπιστατήσαντος
εἰς τὸ ἔργον καθηγητοῦ Σπυρ. Φιντικλέους, ἔχον-
τος καὶ βοηθὸν τὸν Βασ. Λεονάρδον. Ἐκομίσθη-
σαν δὲ εἰς Ἀθήνας πρὸς τοῖς ἀντιγράφοις καὶ χάρ-
τινα ἀποτυπώματα, ἐξ ὧν λαμβάνοντες δίδομεν
ὑφ' ἐκάστη τῶν ἐπιγραφῶν τὸ σχῆμα τῶν χαρα-
κτηριστικωτέρων αὐτῆς κεφαλαίων γραμμάτων.

1.

-
- Φιλοκράτ(ης) Θεοφάντου Θηβαῖος ;
 κωμωδ(ίας) καινῆς ποιητής ;
Διεύχης Μνασιτέλο(υ)
 ὑποκριτής
- 5 Εὐαρχος Ἡροδότου Κορων(εύς) ;
 ἐν τῷ γυμνακίῳ
 παῖδας δόλιχον
- Παρμενίσκος Φιλίσκου Κορκυραῖος ;
 ἄνδρας δόλιχον
- 10 Ἀσκληπιάδης Φανείου Ἡρακ(λεώτης) ;
 παῖδας στάδιον
- Κάλλων Ξενοφίλου Ὀπούν(τιος) ;
 ἀγενεῖους στάδιον
- Κράτων Πραξίου Ὑέττιος ;
 ἄνδρας στάδιον
- 15 Νικοκλῆς Νικάτα Λακεδαιμόνιος ;
 παῖδας δίαυλον
- Παρμενίσκος Φιλίσκου Κορ(κυραῖος) ;
 ἄνδρας δίαυλον
- 20 Νικοκλῆς Νικάτα Λακεδαιμό(νιος) ;
 παῖδας ἵππιον
- Ἀσώπιχος Ἀμύντου Θηβαῖος ;
 ἄνδρας ἵππιον

- Δεξίας Ἐχελαιδα Ἐπιδάμ(νιος) ;
 παῖδας πένταθ(λον)
- 25 Ξένων Με..ιλλου Θηβαῖ(ος) ;
 ἀγενεῖους πέντ(αθλον)
- Διογένης Δημητρίου Αλ
 ἄνδρας πένταθ(λον)
- 30 Ἀρτεμίδωρος Μενεκράτο(υ)
 παῖδας πάλην
- Ἀθρίας Ἀντιβίου Λακεδαιμ(όνιος) ;
 ἀγενεῖους πάλην
- Στράτων Διονυσίου Ζμ(υρναῖος) ;
 ἄνδρας πάλην
- 35 Λευκῖνος Δάμωνος Θ(η)βαῖ(ος) ;
 παῖδας πυγμῆ(ν)
- Εὐκράτης Ἀριστοδάμου
 ἀγενεῖους πυγμῆ(ν)
- 40 Γλαυκίας Νικάνορος Τυ
 ἄνδ(ρ)ας πυγμῆ(ν)
- Ἀττίνας Ἡρακλείδου Κ(υμαῖος) ;
 παῖδας παγκρ(άτιον)
- Εὐχαρίδας Σωκράτου ΣΟ
 ἀγενεῖους παγκρ(άτιον)
- 45 Λευκῖνος Δάμωνος Θ(η)βαῖ(ος) ;
 ἄνδρας παγκρ(άτιον)
- Ἀτίνας Ἡρακλείδου ΚυΜ(αῖος) ;
 ὀπλίτην
- 50 Νικοκλῆς Νικάτα Λακεδαιμ(όνιος) ;
 ἐν τῷ ἵππικῷ
- ἄρματι τελεί(ωι)
- Πραξίας Ἡρογείτονος Α
 ἄρματι πω[πω]λ(ικῷ)
- 55 Δισταμενός Διονυσοφάν(ου)
 συνωριδι πωλικῆ(ι)
- Πλουτάδη Σεραπίωνος
 κέλητι πωλικῷ
- Ἀπολλώνιος Διονυσίου τοῦ Γ
 συνωριδι τελεί(αι)
- 60 Ἀθρί(ς) Καί(κου) Κυμαῖ(α) ;
 κέλητι τελή(ωι)
- Ἀμύντας Μηνοφίλου Αἰολ(εύς)

ζεύγι διαυλον
 65 Εὐκλείδης Διονυσόδωρο(υ
 τὴν ἀπόβασιν
 Εὐφάνης Ζωίλου Ὠρώπιος·
 εὐαγγέλια τῆς Ῥω(μαίων νίκης·
 Εὐφάνης Ζωίλου Ὠρώπιος.

Ὑψος τοῦ λίθου, (ὄντος κολοβοῦ ἄνω καὶ δεξιὰ τῶ ὄρωντι,) 1,15, πλάτος 0,25, πάχος 0,13. Μετὰ τὸν τελευταῖον 69^ο στίχον ὑπάρχει κενὴ γραμμᾶτων ἐπιφάνεια ὕψους 0,13, ὥστε οὐδὲν κάτω ἔλειψε.

Σχήματα γραμμᾶτων ἀποδοτέα κρίνομεν τάδε·

Α Δ Ε Η Θ Π Σ Ω

καὶ εἶναι μὲν πως ταῦτα ἀρχαιοπρεπέστερα τῶν τῆς ἐφεξῆς ἀναγραφῆς, ἀλλὰ θεωρεῖται ὡς λίαν πλησιόχρονοι αἱ δύο ἀναγραφαί, καθὼς καὶ ἡ πρὸ ἐτῶν δημοσιευθεῖσα παρὰ τῶ Α. Ῥαγκαβῆ ἐν Ant. hellén. τ. β'. σ. 691 ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ ὡσαύτως ἀγωνιστικῆ· διότι πρῶτον μὲν ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ταύτῃ τελευταῖος δις ἀναγεγραμμένος Εὐφάνης Ζωίλου Ὠρώπιος εὐρηταὶ καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ παρὰ Ῥαγκαβῆ (στίχῳ 36^ο στήλης β^α) ὡς νικήσας ἄνδρας παγκράτιον, ἔπειτα δὲ ὁ ἐν τῇ ἐφεξῆς ἀναγραφῇ δις ὡς ὑποκριτῆς ἀναγεγραμμένος Φιλοκράτης Θεοφάντου Θηβαῖος πιθανὸν μοὶ ἐφάνη ὅτι ἀνεγράφη ποτὲ καὶ ἐν τῶ α^ο νῦν κολοβῶ στίχῳ ταύτης τῆς πρώτης, ὡσαύτως ὡς ὑποκριτῆς, καὶ οὕτω ἐτόλμησα τὴν συμπλήρωσιν, καθὰ βλέπει ὁ ἀναγνώστης, Οἱ δὲ χρόνοι καὶ τῶν τριῶν τούτων ἀγωνιστικῶν ἀναγραφῶν θὰ εἶναι, ὡς τὸ περιεχόμενον τῶν ὑποσημαίνει, οἱ τοῦ β^ο πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος καὶ πιθανῶς οἱ ὀλίγον πρὸ τῆς ἀλώσεως Κορίνθου. Μίαν δὲ μόνον ὄχι ἀσήμαντον διαφορὰν παρατηρῶ μεταξὺ τῆς παρὰ τῶ Ῥαγκαβῆ καὶ τῶν δύο σήμερον ἐκδιδόμενων, ὅτι ἐν ἐκείνῃ μὲν πλείονες Ἀθηναῖοι μνημονεύονται ἀγωνισθέντες ἐν τῶ μουσικῶ ἀγῶνι, ἐνταῦθα δὲ οὐδὲ εἷς οὔτε μουσικῶς οὔτε ἄλλως, καὶ περ ἐν γειτόνων οἰκοῦντες. Ὁ λόγος τοῦ φαινομένου τούτου δυνατὸν ἴσως

νὰ ἐξευρεθῆ μετ' ἐξέτασιν ὅσον ἔνεστι ἀκριβῆ τῆς κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου πολιτικῆς ἱστορίας τοῦ Ὠρωποῦ, εἰς ὃ ἔργον ὁμοῦς ἐγὼ ἐξ ὑπογυίου δὲν ἀποδύομαι.

Εἰκαστικῶς λέγω, ὅτι ὁ ἐν ἀρχῇ τῆς ἐφεξῆς ἀναγραφῆς ἄρχων Φιλιστίδης ἴσως εἶναι ὄχι τοῦ κοινοῦ Βοιωτῶν, ἀλλὰ τῆς πόλεως Ὠρωποῦ. Εἰκασίας τοιαύτης χρεία δὲν ἦτο εἰς τὰ δύο προξενικά ψηφίσματα τῶν Ὠρωπίων τὰ παρὰ τῶ Ῥαγκαβῆ ὑπ' ἀρ. 679 καὶ 685, διότι ἐκεῖνα ἀρχὴν ἔχουσι σαφεστάτην τήνδε· « ἀρχοντος ἐν κοινῶ Βοιωτῶν τοῦ δεῖνα, ἐπὶ δὲ πόλεως τοῦ δεῖνα, ἱερέως δὲ τοῦ Ἀμφιαράου τοῦ δεῖνα », ἐν δὲ τῶ ἀξιολόγῳ ψηφίσματι τῶ ἐν C. I. Gr. ὑπ' ἀρ. 1570 μόνον ὁ τοῦ κοινοῦ Βοιωτῶν ἄρχων καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀμφιαράου ἀνεγράφησαν ἐν ἀρχῇ. Τόσον ταῦτα ποικίλλουσι κατὰ τοὺς διαφόρους χρόνους ἐν τοῖς ἐγγράφοις τῆς Ὠρωπίας, ἥτις, ὡς αἱ μυθεύμεναι Συμπληγάδες πέτραι, πάντοτε μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ἐκινεῖτο.

2.

Ἀρχοντος Φιλιστίδου, ἱερέως δὲ τοῦ Ἀμφιαράου Ἑρμαιώνδου, ἀγωνοθετοῦντος τὰ Ἀμφιάρρα καὶ Ῥώμια Εὐβιότου τοῦ Δημογένου
 οἶδε ἐνίκων
 5 σαλπικτῆς
 Νικάνωρ Διονυσίου Ταρσεύς·
 κήρυξ
 Ὠρος Ὠρου Χαλιδεύς·
 ἐγκώμιον καταλογάδην
 10 Δημογένης Εὐβιότου Ὠρώπιος·
 ἐγκώμιον ἐπικὸν
 Κράτερος Ἀντιπάτρου Ἀμφιπολίτης·
 ῥαψωδὸς
 Θεοφάνης Σωκράτου Θηβαῖος·
 15 ποιητῆς ἐπῶν
 Ἀπολλώνιος Ἀγυάργου τοῦ Βοιήθου Μαλλώτης·
 ἀυλητῆς
 Διονύσιος Ἐπικλέους Θηβαῖος·
 κιθαριστῆς
 20 Ζεῦξις Δημητρίου Τραλλιανός·
 κιθαρῳδός
 Ἡρακλείδης Ἀντιπάτρου Ταρ(σ)εύς·

- ποιητῆς σατύρων
 Φιλοξενίδης Φιλίππου Ὠρώπιος·
 25 τραγωιδίας παλαιᾶς ὑποκριτῆς
 Φιλοκράτης Θεοφάντου Θηβαῖος·
 κωμωιδίας παλαιᾶς ὑποκριτῆς
 Ζωῖλος Ζωῖλου Συρακόσιος·
 τραγωιδίας καινῆς ποιητῆς
 30 Πρώταρχος Ἀντιμένους Θηβαῖος·
 ὑποκριτῆς
 Φιλοκράτης Θεοφάντου Θηβαῖος·
 κωμωιδίας καινῆς ποιητῆς
 Χιόντης Διογετιῶνδου Θηβαῖος·
 35 ὑποκριτῆς
 Πολύξενος Ἀνδρῦτα Ὀπούντιος·
 παῖδας δόλιχον
 Μητρόδωρος Ἀρτεμιδώρου Ζυμυραῖος·
 ἄνδρας δόλιχον
 40 Οὐλιάδης Μυωνίδου Χρυσασορεὺς ἀπὸ Ἀλίνδων·
 παῖδας στάδιον
 Ἀρέτιππος Λυσίππου Λακεδαιμόνιος·
 ἀγενεῖους στάδιον
 Ἀύσας Διονυσίου Αἰολεὺς ἀπὸ Μυρίνης·
 45 ἄνδρας στάδιον
 Ἐμμενίδας Βεβαίου Σικελὸς ἀπὸ Κεντορίπων·
 παῖδας πένταθλον
 Κ; Ἀύρινας Πολεμοκράτους Θετταλὸς ἀπὸ Λαρίσης·
 ἀγενεῖους πένταθλον
 50 Μητρόδωρος Ἀπολλωνίου τοῦ Διοφάντου Ζυμυραῖος·
 ἄνδρας πένταθλον
 Πολυκράτης Ἀγεμάχου Ἀργεῖος·
 παῖδας διάυλον
 Ἀρέτιππος Λυσίππου Λακεδαιμόνιος·
 55 ἄνδρας διάυλον
 Ἐμμενίδας Βεβαίου Σικελὸς ἀπὸ Κεντορίπων·
 παῖδας ἵππιον
 Παρθένιος Παρθενίου Ζυμυρ(αῖος)
 ἄνδρας ἵππιον
 60 Πραξίων Εὐδήμου Θηβ(αῖος)
 ὀπλίτην
 Ἐμμενίδας Βεβαίου (Σικελὸς ἀπὸ Κεντορίπων)

 Πατρέας Διν , .
 65
 Φίλοστ ,

 Εὐ
 ;

Ὑψος τῆς στήλης, ἐχούσης καὶ ἀέτωμα μετ' ἀσπιδίου ἐν τῷ ἐμβαδῷ ἀναγλύπτου, 0,90, πλάτος 0,50, πάχος 0,20. Κάτω θὰ ἐξέλιπε καμμία εἰκοστὰς στίχων, ὡς εἰκάζομεν ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς προηγουμένης στήλης.

Σχήματα γραμμάτων καὶ ἐκ ταύτης τῆς στήλης ἔστωσαν ἀποδομένα τάδε·

ΑΒΕΔΟΗΠΣΩ

Τὰ καινοφανῆ κύρια ὀνόματα τὰ ἐν ἀμφοτέραις ταύταις ταῖς στήλαις ἐδηλώσαμεν κατὰ τὴν ἀνέκαθεν ἡμῶν συνήθειαν διὰ κεκλιμένων γραμμάτων, μόνον δὲ περὶ τοῦ ἐν τῇ προτέρᾳ σαφῶς ἀναγινωσκομένου Δισταμενοῦ λέγομεν, ὅτι τὸ θεωροῦμεν βεβραχυσμένον κατὰ ἐν ἰῶτα ἀπὸ τῆς μετοχῆς διυστάμενος, καὶ τονιστέον κατὰ τὰ Ἀκουσαμένους, Δεξαμένους, Διαδουμένους, Ἐπιλυσαμένους, Κτησαμένους (1), Τεισαμένους κτλ. Τοιοῦτο ἴσως εἶναι καὶ τὸ ἐν στίχῳ 44^ω ταύτης τῆς στήλης Ἀύσας, ἐκ μετοχῆς ὀηλ. ἀορίστου α^ω ἐνεργητικῆς διαθέσεως, ὅποιον κύριον ὄνομα ὁ Ραρε πρὸ ἐτῶν (γράφων τὸν πρόλογον τοῦ λεξικοῦ τοῦ τῶν κυρίων ὀνομάτων τῆς Ἑλληνικῆς) ὡς μόνον ἴσως ὑπάρχον ἐθεώρει τὸ παρὰ Δημοσθένει Ἀρεῖσας, αἰτος.

3.

Ἄρχοντας ἐν Ὠρωπῷ Λυσιμένου
 τοῦ Φιλίππου, ἱερέως δὲ τοῦ

Ἀμφιαράου Εὐκράτου τοῦ
 Φίλωνος, ἀγωνοθετοῦντος

5 τῶν Ἀμφιαράων καὶ Ῥωμαίων
 Εὐφάνου τοῦ Ζωῖλου οἶδε ἐνίκων·
 σαλπιστῆς

Θεόφραστος Ἀσκληπιᾶδου Αἰγινήτης·
 κήρυξ

(1) Τοῦτο τὸ Κτησαμένους κεῖται καθ' ἡμᾶς ἐν ἐπιγραφῇ ἐπιταφίῳ τοῦ Παντικαπαίου, ἐχούση οὕτω· « Ἀνθεστήριος Ἡγησίου ὁ καὶ Κτησαμένους » καὶ ἐκδοθεῖσα ἐν *Compte rendu de la Commission impér. archéol. de Pétersbourg, pour les an. 1879—80* σελ. 6· ἀλλ' ἐξελήφθη ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ ἐκδότου ὡς κοινὴ μετοχὴ κτησάμενος, ὑπακουομένης δὴθεν αἰτιατικῆς τὸν τάφον, ὃ ἡμεῖς νομίζομεν πάντῃ ἀπρόσδεκτον.

- 10 Γλαυκίας Σωσάνδρου Θηβαῖος·
ἐγκωμίω λογικῶ
Μόσχος Ἀναξίππου Προυσαῖος·
ἐγκωμίω ἐπικῶ
Ἀμνίας Δημοκλέους Θηβαῖος·
15 ἐπῶν ποιητᾶς
Ἀμνίας Δημοκλέους Θηβαῖος·
ῥαψωδός
Εἰέρων Ἀριστοβούλου Θηβαῖος·
αὐλητᾶς
20 Νίκων Εὐωνυμοδώρου Θηβαῖος·
κιθαριστῆς
Μητρόδωρος Διονυσίου Νικομηδεύς·
κιθαρωδός
Δημήτριος Δημητρίου Καλχηδόνιος·
25 σατύρων ποιητῆς
Κάλλιππος Κάλλωνος Θηβαῖος·
ποιητῆ[τη]ς τραγωδιῶν
Λυσίστρατος Μνασέου Χαλκιδεύς·
ὑποκριτῆς
30 Γλαυκίας Σωσάνδρου Θηβαῖος·
ποιητῆς κωμωδιῶν
Ἀρίστων Χιόνου Θηβαῖος·
ὑποκριτῆς
Καλλίστρατος Ἐξακέστου Θηβαῖος·
35 κ. ν παλαιᾶν
. ος·
.

4.

-
(κῆρυξ)
Γλαυκίας Σωσάνδρου Θηβαῖος·
ἐγκωμίων καταλογάδην
Ἀριστόνικος Μενάνδρου Ὠρώπιος·
5 ἐπικόν
Μήστωρ Μήστορος Φωκαεῖς·
ῥαψωιδός
Κράτων Κλέωνος Θηβαῖος·
ἐπῶν ποιητῆς
10 Μήστωρ Μήστορος Φωκαεῖς·
αὐλητῆς
Διονύσιος (Ἐπικ)λέους Θηβαῖος·
.
Ἀγέλοχος
.

Τὰ δύο ἀνωτέρω δοθέντα τεμάχια ἐκδίδομεν ἀντιγράφαντες ἐκ χαρτίνων ἀποτυπωμάτων, ἃ ἐκόμισεν ὁ Β. Λεονάρδος τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας· καὶ οἱ λίθοι νεωστὶ εὐρέθησαν. Τὰ γράμματα ὁμοιάζουσι πολὺ τὰ τῶν προτέρων δύο λίθων. Καὶ ἄλλως δὲ βλέπομεν ἐκ τῶν ἐνταῦθα δύο ὀνομάτων τοῦ Εὐφάνους καὶ τοῦ Γλαυκίου, ὅτι πᾶσαι αὗται αἱ τέσσαρες ἀναγραφαὶ εἶναι πλησιόχρονοι.

Πολὺ δὲ ἀρχαιότερα καὶ δὴ τοῦ δ' πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος εἶναι ἡ ἐξῆς, ἣν ὁ Λεονάρδος εὗρεν ἐσχάτως ὄχι ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ ἱεροῦ, ἐνθα γίνονται αἱ ἀνασκαφαί, αὐτοῦ ἐπιστατοῦντος, ἀλλὰ 10-15 λεπτὰ τῆς ὥρας μακρὰν πρὸς ἄρκτον ἐν τινὶ ἐρημοκκλησίῳ Σεμχίλ καλουμένῳ Ἀλθανιστὶ (=ἄγ. Μιχαήλ) καὶ μετεκόμισε τὸν λίθον εἰς τὸν τόπον τῶν ἀνασκαφῶν. Τρόπος γραφῆς ἐν αὐτῷ ὁ στοιχηδόν, καθ' ὃν ἕκαστος στίχος ἔχει ἀνά 33 γράμματα, πλὴν τοῦ ὀγδόου στίχου, ἐν ᾧ ἀφέθη κενὸς τόπος γραμμάτων ἐπτὰ πρὸς τὸ τέλος, καὶ τοῦ ἐβδόμου, καὶ τοῦ ἐνάτου, ἐν οἷς ἐνὸς γράμματος. Ἐπι ὁ στίχος εἰκοστὸς τρίτος ἔχει μίαν γράμματος θέσιν κενὴν μεταξὺ τοῦ ἀγενείων καὶ τοῦ πανκράτιον. Ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ στίχῳ τὸ προσγραφόμενον ἰῶτα τοῦ αὐλωιδὸς συνεσφίγχθη μεταξὺ τοῦ ω καὶ τοῦ δ, καὶ ἐγένετο ὁ στίχος γραμμάτων 34.

5.

. . ΩΜΕΤΑΛ ; .

- Πάμφιλος Ἀθηναῖος·
. Λ Λύσανδρος Θηβαῖος ῥαψωιδός (. ὁ)στρατος Σικυώνι ἀνήρ κιθαριστῆς (.)ς Θετταλός· ἀνὴρ αὐλωιδός (X-
5 θαριστῆς)ς ἀνὴρ αὐλωιδός (X-
αρίας Ἀθηναῖος· αὐλητῆς Κλείταρχος Ἀθηναῖος·
κιθαρωιδός Κλεόνικος Ἀθηναῖος·
σοφιστῆς (Π;)αυσίμαχος Ἀθηναῖος·
παῖδας δόλιχον Μνησαρχίδης Ἀθηναῖος·
10 ἄνδρας δόλιχον Μάλακος Μακεδών· παῖδας
στάδιον ἐξ ἀπάντων Θεόπομπος Κυρηναῖος·
ἀγενεῖους στάδιον Ἀκαρῶν Ἀθηναῖος· ἄνδρας
στάδιον Ἀνθίππος Ἀργεῖος· παῖδας δ-
15 ἰαυλον ἐξ ἀπάντων Ἐπικράτης Λαρισσαῖος·
πένταθλον ἀγενεῖους ὦν Ἀργεῖος· δίαυλον ἄνδρας
Θρασύων (Κολοφώνιος) ἵππιον
παῖδας Μνησαρχίδης Ἀθηναῖος· ἵππιον

20 ἄνδρας Θρασυ(άν)ωρ Κολοφώνιος· παῖδας πάλην ἐξ ἀπάντων Ἀρίσταιχιμος Ἄνδρι· ἀγενε-
 ίους πάλην Φιλόνικος Ἀργεῖος· παῖς παγκράτιον Ἀντιφάνης Ἀθηναῖος· ἀνὴρ πάλην Εὐτελλῶν Φλεάσιος· ἀνὴρ πυγμὴν Σάτυρος Ἡ-
 25 λείος· ἀγενεῖων πανκράτιον Ἀντικράτη-
 ς (Θηβ;)αῖτο(ς)· ἀγενεῖους πυγμὴν Ἐστιαῖος Σι-
 νω)πεύς· ἄνδρας πανκράτιον Σάτυρος Ἡλεί-
 30 ος· παῖδας πένταθλο(ν) Στρατοκλῆς Ἀθηναῖ-
 ος· παῖδας πυγμὴν Πανυσίας Ἀθηναῖος· ἀνδρ-
 α)ς πέν(τ)αθλον Μελάνιππος Φαρσάλιος· ὄπλ-
 ῆ)της (Ἄν)θιππος Ἀργεῖος· παῖδας στάδιον ἀ-
 πὸ) γ(υμν)ασίων Ἀντίθιος Ἀθηναῖος· παῖδας
 π)ά(λ)ην ἀ)πὸ γυμνασίων Χαρίσανδρος Ἀθηνα-
 π)ύκτ(η)ς παῖς ἀπὸ γυμνασίων Νικόδημος Ἀθ-

η)ναῖος· παῖς πανκράτιον (ἀπὸ) γυμνασίων . -
 . . α)ς Ἀθηναῖος· ἠνίοχος
 35 . . . Ἀθηναῖ· ζευγ

Δυστυχῶς λείπει ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναγραφῆς. Ἄνω
 κατὰ τὸ μεσαίτατον μέρος τοῦ τεμαχίου φαίνεται
 πως ὅσον ἐνὸς στίχου τόπος κενός, διακρίνονται δὲ ὡς
 πρώτου στίχου γράμματά τινα ὀλίγα, ἀλλὰ πυκ-
 νότερά πως τῶν κατωτέρω καὶ λίαν δυσανάγνωστα,
 ἀ διὰ τοῦτο ἐκδίδω κεφαλαῖα, χωρὶς ὅμως νὰ τὰ
 ἐγγυῶμαι.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 8 Ὀκτωβρίου 1884.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

ΔΥΟ ΑΤΤΙΚΑ ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ.

Κατὰ τὴν ἀπό τινος χρόνου γινομένην ὑπὸ τῆς
 Κυβερνήσεως ἀνακάθαρσιν τῆς Ἀκροπόλεως Ἀθη-
 νῶν διὰ καθαιρέσεως τῶν ἔτι ὑπολειπομένων βαρ-
 βαρικῶν τειχισμάτων, εὐρέθησαν βορείως τῶν

Προπυλαίων ἀλλὰ τε γλυπτὰ καὶ ἐνεπίγραφα ἀρ-
 χαῖα τεμάχια καὶ τὰ ἐξῆς ἐκδιδόμενα δύο κολοβά
 ἀλλ' ὄχι ἀνάξια λόγου ψηφίσματα.

1.

. . Λ Α Ι Δ Η Ξ Κ Α Λ Α Ι Δ Ο Υ Ξ Υ Π Ε Τ Α Ι . .
 . . Ρ Ο Τ Ο Ν Η Ο Ε Ν Τ Ε Ξ Δ Ι Κ Α Ξ Τ Α Ι Υ Π Ο . .
 . . Ω Ν Ε Π Ι Τ Α Ξ Δ Ι Κ Α Ξ Τ Α Ξ Ε Ι Λ Η Γ Μ Ε Ν Α . .
 . . Β Ο Ι Ω Τ Ο Ι Ξ Κ Α Ι Α Θ Η Ν Α Ι Ο Ι Ξ Τ Α Ξ Μ . .
 5 . . Ρ Ι Ν Α Ν Δ Ι Κ Α Ι Ω Ξ Α Γ Α Ο Ε Ι Τ Υ Χ Ε Ι . .
 . . Ι Τ Ο Υ Ξ Λ Α Χ Ο Ν Τ Α Ξ Ρ Ρ Ο Ε Δ Ρ Ο Υ Ξ Ε Ι . .
 . . Η Ξ Ι Α Ν Χ Ρ Η Μ Α Τ Ι Ξ Α Ι Π Ε Ρ Ι Τ Ο Υ . .
 . . Λ Ε Ξ Ο Α Ι Τ Η Ξ Β Ο Υ Λ Η Ξ Ε Ι Ξ Τ Ο Ν Δ . .
 . . Λ Ε Ι Ε Π Α Ι Ν Ε Ξ Α Ι Τ Ο Υ Ξ Δ Ι Κ Α . .
 10 Κ Α Κ Α Ι Ξ Τ Ε Φ Α Ν Ω Ξ Α Ι Ε Κ Α Ξ Τ Ο . .
 . . Π Α Τ Ρ Ω Ν Α Κ Υ Λ Ο Υ Ο Ο Υ Α Ρ Ι . .
 . . Λ Ε Ι Ξ Ο Ε Ν Η Ν Φ Ι Λ Π Ρ Ο Υ . . .
 . . Ο Δ Α Μ Ο . . .

Ὑμήτιος ὁ λίθος, σῶζων ἄνω μέρος τοῦ γεί-
 σου. Ὑψος αὐτοῦ 0,22, πλάτος 0,28, πάχος 0,08.
 Γράμματα εἶχεν ἕκαστος στίχος ἀνά 40, πλὴν τι-

νῶν, ἔνθα ἀφέθη ἐνὸς γράμματος κενός τόπος, ἀντὶ
 στίξεως. Οὕτως ἐν τοῖς στίχοις α'. ε'. θ'. καὶ ι'.
 Μεταγράφομεν δὲ καὶ συμπληροῦμεν ὡς ἐξῆς.

Καλαϊδης Καλαϊδου Ευπεται(ων ειπεν· επειδη οι χ-
 ειροτονηθέντες δικασται υπό (της πόλεως της Λαμι-
 ιέ)ων επί τας δικας τας ειληγμένας(ς
 . . Βοιωτοίς και 'Αθηναίοις τας μ
 5 έκριναν δικαίως· αγαθει τύχει· (δεδοχθαι τει βου-
 λε)ι, τούς λαχόντας προέδρους εις την έπιούσαν έκ-
 κλησιαν χρηματισταί περι του(των, γνώμην δε ξυμβά-
 λ)λεσθαι της βουλης εις τον δῆ(μον, οτι δοκει τει βο-
 υ)λει· επαινεσαι τούς δικα(σ)τάς δικαιοσύνης ενε-
 10 κα και στεφανῶσαι εκαστο(ν αυτων χρυσει στεφάνω-
 ι) Πάτρωνα Κυλούθου. 'Αρι
 . . λεισθένην Φιλ(ι)ππου
 . . οδαμο

Το ψήφισμα τουτο, αν και δεν έχει αρχοντα εφ'
 οὔ εβρήθη, δύναται όμως να αναχθῆ εις τον επί
 Θερσίλοχου αρχοντος ενιαυτόν, διότι ο ειπών αυτό
 Καλαϊδης Καλαϊδου Ευπεταιών εύρηται ήδη ως
 ειπών και άλλο ψήφισμα περι της αυτής υποθέ-
 σεως, το παρὰ τῷ 'Α. 'Ραγκαβῆ εν Antiq. hellén.

υπ'αρ. 451 δημοσιευθῆν (=C. I. A. II, 308) ὅπερ
 έχει επί κεφαλῆς τον Θερσίλοχον αρχοντα. Τίθεται
 δε οὔτος εις τούς χρόνους Δημητρίου του πολιορ-
 κητου περι το 289 ἔτος προ Χρ. Κρίμα, οτι και
 εκείνο το ψήφισμα και τουτο δεν μας πληροφοροῦ-
 σιν, ως κολοβά, τίς ἦτο ἡ διαφορὰ των Βοιωτών
 και 'Αθηναίων, ἦν εκρινεν ως εκκλητος ἡ Λαμιέων
 πόλις, ἦτοι δικασται υπ' αυτης χειροτονηθέντες.
 'Εν εκείνω τῷ ψηφίσματι σώζονται μετα τα συ-
 νήθη προεισαγωγικά μόνον τα ἐξῆς οὔσιώδη·
 «'Επειδη του δήμου του 'Αθηναίων και του κοινοῦ
 του Βοιωτών σύμβολον ποιησαμένων προς ἀλλή-
 λους και ἐλομένων εκκλητον την Λαμιέων πόλιν,
 ἀνεδέξατο καθιεῖν το δικαστήριον, και νῦν οἱ ἀπο-
 σταλέντες υπό των Λαμιέων ἀποφαίνουσι . . » —
 Το εν στίχῳ ια' κύριον ὄνομα Κυλούθου μας ενθυ-
 μιζει το του γνωστου ποιητου Κολούθου, οὔ εύρη-
 ται και γραφή Κόλλουθος. Και ἀλλα δε κύρια ὀνό-
 ματα ἐπλάσθησαν εκ του θεματος του επιθέτου κυλ-
 λός (= κουλλός, παρ' ἡμῖν.) "Ιδε λεξικ. Παρε.

2.

.
 Ο . . . Λ Ι . . .
 Ε Χ Ε Ι Ο Τ Ω Ι Δ Η . .
 Υ Τ Ο Ι Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν Α Μ Ε Τ . .
 Ι Ε Ξ Κ Α Ι Α Υ Τ Ο Ι Κ Α Ι Ο Ι Γ Γ . .
 5 Λ Ε Ι Δ Ο Υ Τ Ο Υ Ξ Τ Ρ Α Τ Η . . Υ . . .
 Ο Υ Κ Α Ι Τ Α Υ Τ Α Π Ρ Ο Τ Ε Ρ Ο . . . Ε Π Ι . .
 Η Ξ Ε Ρ Ε Ρ Ι Ψ Ψ Ε Λ Ι Ψ Ψ Ψ Τ Η Ι Β Ο . . Η Ι Κ Α Ι Τ . .
 Π Α Ρ Ω Ν Α Υ Τ Ο Ξ Α Π Ο Φ Α Ι Ν Ε Ι Τ Ω Ι Δ Η Μ Ω . .
 Ο Ι Ξ Ε Τ Ι Π Ρ Ο Ξ Ε Π Ε Δ Ω Κ Ε Ν Ε Χ Ι Τ Ξ Ο Ω Ι Λ Ο . .
 10 Ι Ξ Τ Ο Ν Π Ο Λ Ε Μ Ο Ν Δ Ε Δ Ο Χ Θ Α Ι Τ Ω Ι Δ Η Μ Ω Ι Ε . .
 Ν Φ Ι Λ Ο Τ Ι Μ Ι Α Ξ Ε Ν Ε Κ Α Κ Α Ι Ε Υ Ν Ο . .
 Ο Ν Δ Η Μ Ο Ν Τ Ο Ν Α Θ Η Ν Α Ι Ω Ν Κ Α Ι Ξ Τ Ε Φ Α Ν Ω Ξ . .
 Ξ Ω Ι Ξ Τ Ε Φ Α Ν Ω Ι Α Π Ο Χ Δ Ρ Α Χ Μ Ω Ν Ε . Ν Α Ι Δ Ε / . .
 Η Ν Α Ι Ο Ν Κ Α Ι Φ Υ Λ Η Ξ Κ Α Ι Δ Η Μ Ο Υ Κ Α Ι Φ Ρ Α Τ . .
 15 Υ Τ Ω Ι Α Δ Ο Υ Ξ Ι Λ Ξ Α Ξ Θ Α Ι Η Ξ Α Ν Β Ο Υ Λ Η Τ . .
 Ψ Ε Ρ Ι Α Υ Τ Ο Υ Τ Η Ν Ψ Η Φ Ο Ν Τ Ο Υ Ξ Π . Υ Τ Α Ν Ε . .
 Ξ Ι Π Ρ Υ Τ Α Ν Ε Υ Ο Ν Τ Ε Ξ Μ Ε Τ . Ψ Ι Ι Ο Ι Ν Η . .
 Α Τ Ο Ν Ν Ο Μ Ο Ν Ο Π Ω Ξ Α Ν Κ Α Ι Ο Ι Α Λ Λ Ο Ι Π . .
 Ι Λ Ι Π Ρ Ο Ξ Τ Ο Ν Δ Η Μ Ο Ν Τ Ο Ν . . . Ν . . .
 20 . Ν ; Τ . Ξ Α Υ Τ . . Ξ . .

Πεντελήσιος ὁ λίθος, ὕψους 0,23, πλάτους 0,32, πάχους 0,13. Σχήμα γραμμάτων τὸ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων. Στίχοι τινὲς (πέντε) ἀσφαλῶς συμπληρούμενοι ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἀνά 39 γράμματα εἶχεν ἕκαστος αὐτῶν. Δυστροπεῖ ὅμως ὁ ἰζ^{ος} ἀποδεικνύων 37. Ἔτι καὶ ὁ ἰδ^{ος} ἀδηλον εἶναι, ἀν εἶχε ποτε 38 ἢ 40. Ὅπως δὴποτε, ἡμεῖς τὴν ἐξῆς ἠδυνήθημεν μεταγραφὴν μετὰ συμπληρώσεων νὰ δώσωμεν.

-
 . . . Ο . . Λ Ι . . .
 . . παρ)έσχε(τ)ο τῶι δῆ(μ)ωι . .
 . . υτοι Ἐλευσίνα μετ . .
 . . ες καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἡ;γε;(μόνες . .
 5 . . λείδου τοῦ στρατη(γ)οῦ . . .
 . . ου καὶ ταῦτα πρότερο(ν τε) . . . ἐπι . .
 . . ηςπερι τῆι βο(υ)λῆι καὶ τ(ῶι δῆ)μωι καὶ ν-
 ὦν)παρῶν αὐτὸς ἀποφαίνει τῶι δῆμ(ω)ι . .
 . οἰς ἔτι προσεπέδωκεν (. ε-
 10 ἰς τὸν πόλεμον, δεδόχθαι τῶι δῆμωι ἐ(παι)νέσαι
 ν φιλοτιμίας ἕνεκα καὶ εὐνο(ί)ας τῆς εἰς τ-
 ὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυ-
 σῶι στεφάνωι ἀπὸ:Χ:δραχμῶν εἶναι δὲ α(ὐτὸν καὶ Ἀ-
 θηναῖον καὶ φυλῆς καὶ δῆμ(ο)υ καὶ φρατ(ρί)ας εἶναι ;
 15 α)ὐτῶι ἀδουσιάσασθαι ἧς ἀν βούλητα(ι καὶ δοῦναι
 περὶ αὐτοῦ τὴν ψῆφον τοὺς π(ρ)υτάνε(ις οἱ ἀν τυγχά-
 νω)σι πρυτανεύοντες μετὰ τ(ῆν) Οἰνη(ἰ)δα φυλῆν κ-
 ατ)ὰ τὸν νόμον ὅπως ἀν καὶ οἱ ἄλλοι π(άν)τες φιλοτι-
 μῶν)ται πρὸς τὸν δῆμον τὸν (Ἀθη)ν(αίων) . .
 20 . . . ν;τ.ς αὐτ

Τίς ὁ τιμώμενος καὶ πολιτογραφούμενος, ἀδηλον ἐμοί. Τὸ ἐν στίχῳ ε^φ κολοβὸν ὄνομα τοῦ στρατηγοῦ ἀν εἶναι συμπληρούμενον Ἡρακλείδου, ἴσως

τότε νοητέος ὁ ὑπὸ Δημητρίου τοῦ πολιορκητοῦ ταχθεὶς φύλαξ τῶν Ἀθηναίων Ἡρακλείδης, καὶ ἐλθὼν πρὸς τοὺς ἐγκατοίκους εἰς δεινὴν σύγκρουσιν, ὡς ὁ Πολύαινος ἱστορεῖ (Στρατηγ. Ε, ἰζ.) Ἀλλὰ πάνυ ἀδηλον τοῦτο. Ἡ δὲ ἐν στίχῳ γ^φ μνεῖα τῆς Ἐλευσίνος παρέχει ἴσως λόγον νὰ συσχετισθῆ πῶς ἢ ὑπόθεσις τοῦ ψηφίσματος πρὸς τὰ παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν βίῳ Δημητρίου κεφ. 33 ἱστορούμενα, ἔνθα ὡσαύτως τῆς Ἐλευσίνος γίνεται μνεῖα. Τὸ περιεργότερον τοῦ ψηφίσματος εἶναι τὸ παράξενον ῥῆμα ἀδουσιάσασθαι ἐν στίχῳ ιε', πρώτην φοράν προφανὲν ἐν ἐπιγραφῇ καὶ οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν ὄν ἡμῖν γνωστὸν εἰμὴ ἐκ τοῦ Ἡσυχίου, ὅστις ἔχει « ἀδούσιον ἔραστόν, σύμφωνον » ἔτι δέ « ἀδουσιασάμενοι διελόμενοι, ὁμολογούμενοι. » Ἐνταῦθα δὲ φαίνεται κείμενον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐλέσθαι ἢ στέρξαι ἢ συμφωνίᾳ λαβεῖν. Ἀπορῶ δὲ μεγάλως, πῶς ἐνῶ τόσα καὶ τόσα πολιτογραφῆσεων ψηφίσματα Ἀττικὰ περιεσώθησαν, δὲν ἔτυχεν ἕως τώρα ν' ἀναγνώσωμεν τοῦτο τὸ ῥῆμα. Ὅθεν τολμῶ νὰ εἰκάσω, ὅτι ἴσως ἐν τισὶ κολοβοῖς ψηφίσμασι ἀνεπληρώθη ἐσφαλμένως ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν εἰς (γράφ)ασθαι, ἢ λέξις αὕτη ἢ ἀήθης, λ. χ. ἐν τῷ ἐν C. I. A. 455, ἔνθα ὁ ἰβ^{ος} στίχος ἔχει οὐ μάλα καλῶς. Οὕτω καὶ τὸ εἶαν καὶ αἰ εἰς ὄσθω προστακτικαὶ πρῶτον ἐν τῇ τελευταίᾳ δεκαετηρίδι ἐγνώσθησαν ὡς Ἀττικὰ ἐξ ἐπιγραφῶν οὐχὶ μίᾳς ἢ δύο ἀλλὰ πλειόνων, καὶ ὑποψία ὑπάρχει, ὅτι οἱ πρότεροι ἐκδότες δὲν ἐπίστευον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των ὅτε τὰ τοιαῦτα ἀπήντων ἐπὶ λίθων.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 13 Ὀκτωβρίου 1884.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ.

(Συνέχεια) (1).

22 (170)

A

..... ε [ο;]
..... ασκευά[σαι;] κ[α]ι αδ
..... ς ἐστεφάνωσεν χρυσῶι στεφάνωι
..... διατελεῖ ἀκόλουθα [πράττων;
5 τῶν φρουρίων, ὅπως
..... ἐπαι]νῶνται καὶ στεφανῶνται
..... φ;]ρουριαὶ παρεσκευάσθητο δὲ
..... ἔξ ἐτοίμου κατὰ μῆνα μνηθὲς ἐλαττωνται τῶν λο
..... ἔθουε δ]ὲ καὶ τοῖς ἀλώϊοις τῆι τε Δῆμητρι καὶ τῆι Κόρει καὶ τοῖς [ἄλ-
10 λοις θεοῖς, οἷς πάτριον] ἦν, ὑπὲρ τε τοῦ Δήμου τοῦ Ἀθηναίων καὶ τοῦ βασιλέως [Δη-
μητρίου καὶ τῆς βασιλίσσης καὶ τὸν ἐγγόνων αὐτῶν.—παρεκάλεσεν δὲ
καὶ τοὺς πολίτας ἅπαν[τα]ς ἐπὶ τὴν θυσίαν, οἰόμενος δεῖν τῶν ἀγαθῶν τῶν γεγ[ο-
νό]των ἐν τοῖς ἱεροῖς [μ]ετασχεῖν, ἀναλώσας ἐκ τῶν ἰδίων, ἀποδεικνύμενος κ[αὶ ἐ-
ν τούτοις τὴν εὐνοίαν, ἣν ἔχων διατελεῖ πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας.—ἐπαγγ[έλ-
15 λεται δὲ καὶ εἰς τὰ λοιπὰ, εἰς ἃ [ἄ]ν αὐτὸν ὁ Δῆμος καθιστᾷ ἢ οἱ τεταγμένοι τ[ῶν]
πολιτῶν ἐν τοῖς φρουρίοις παρακαλῶσιν, ἄξιον ἑαυτὸν παρέξειν τῆς τε τοῦ Δή-
μου χειροτονίας καὶ τῶν ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις πεπραγμένων.—Ἴνα οὖν [φαι-
ν]ωνται καὶ οἱ τεταγμένοι τῶν πολιτῶν ἐν τοῖς φρουρίοις χάριτας ἀξίας [ἀπο-
δι]δόντες τοῖς εἰς ἑαυτοὺς φιλοτιμουμένοις καὶ τὸν Δῆμον τὸν Ἀθηναίω[ν].—
20 Ἀγ]αθὴ τύχει, δεδῶσθαι τοῖς τεταγμένοις τῶν πολιτῶν Ἐλευσῖνι καὶ ἐμ [Πανάκ-
τω] καὶ ἐπὶ Φυλῆ καὶ τοῖς στρατιώταις τοῖς παρὰ τῆι πόλει στρατευομ[ένοις κ-
αὶ;] τεταγμένοις Ἐλευσῖνι, τὰ μὲν ἀγαθὰ δέχεσθαι, ἃ φησὶν γεγονέναι ἐν τοῖς ἱερ-
οῖς, οἷς ἔθουε τῆι τε Δῆμητρι καὶ τῆι Κόρει καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς, οἷς πάτριον] ἦν,
ἐπαινεῖσαι δὲ τὸν στρατηγὸν Ἀριστοφάνην Ἀριστομένου Λευκονοέα καὶ σ[τε-
25 φα]νῶσαι αὐτὸν χρυσῶι στεφάνωι κατὰ τὸν νόμον.—Ὅπως ἂν δὲ εἰδῶσιν ἅπαντες
τοῖς φιλοτιμουμένοις εἰς τοὺς τεταγμένους τῶν πολιτῶν ἐν τοῖς φρουρίοις ὅ-
τι] χάριτας ἀξίας ἀποδιδόσιν τῶν εὐεργεσιῶν.—ποιήσασθαι αὐτοῦ εἰκόνα χ[αλ-
κῆ]ν καὶ στήσαι ἐν Ἐλευσῖνι ἐν τῆι αὐλῆι τοῦ ἱεροῦ.—ἀνειπεῖν δὲ τὸν στέφα[νον]
καὶ τὴν ἀνάθεσιν τῆς εἰκόνης ἀλώϊωντε τῶι πατρίωι ἀγῶνι καὶ ἐμ Πανάκτω[ι . . .
30 . . . καὶ Διονυσίων τῶν ἐν Ἄστει τραγωιδῶν τῶι καινῶι ἀγῶνι, ὅταν πρῶτον ὁ Δῆμος
συ]ντελεῖ τὰ Διονύσια, ποιήσασθαι δὲ τὴν ἀναγόμευσιν τῆνδε.—Οἱ τεταγ[μένοι (τῶν) πο-
λι]τῶν ὑπὸ τοῦ Δήμου ἐν Ἐλευσῖνι καὶ ἐμ Πανάκτωι καὶ ἐπὶ Φυλῆ στεφανοῦσαι τὸν
στ]ρατηγὸν Ἀριστοφάνην Ἀριστομένου Λευκονοέα χρυσῶι στεφάνωι κατ[ὰ τὸν νό-

(1) Ὅρα Ἐφημ. Ἀρχ. 1883 σελ. 134.

- 35 μον] καὶ εἰκόνι χαλκῆ ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας, ἣν ἔχων διατελεῖ εἰς[τε τὸν Δῆ-
μον] τὸν Ἀθηναίων καὶ τὸν βασιλέα Δημήτριον καὶ τοὺς ἐγγόνους αὐτοῦ [καὶ
. . .]νης τῆς εἰς ἑαυτούς.—Ἴνα δὲ καὶ συντελεσθῆι τὰ δεδογμένα τὴν ταχί[στην ἐλέσ-
θαι] πέντε μὲν ἄνδρας τοὺς Ἐλευσίνοι τεταγμένους, πέντε τοὺς ἐμ. Πανά[κτωι καὶ ἕνα ;
τ]ῶν ἐπὶ Φυλῆι.—τοὺς δὲ αἰρεθέντας ποιῆσθαι τὴν ἔγδοσιν τῆς εἰκόνο[ς τὴν ταχίς-
40 τη]ν.—εἰς δὲ τὸ γενόμενον ἀνάλωμα παραγγελέτοσαν οἱ αἰρεθέντες το[ῖς Ἐλευσ-
ῖνι] τεταγμένοις τῶν πολιτῶν καὶ τοῖς ἐμ. Πανάκτωι καὶ ἐπὶ Φυλῆι καὶ το[ῖς ξένοις
τοῖς μετὰ Γνωσίου τεταγμένοις εἰσφέρειν ὅ,τι ἂν αὐτοῖς ἐγλογιζόμενοι[γράψων ;
ται] ὅπως ἂν δὲ εἰδῶσιν οἱ παραγινομένοι εἰς Ἐλευσίνα τὴν τε τοῦ στρα[τηγοῦ
Ἄριστοφάνου εὐνοίαν καὶ τὴν τῶν ἀνατεθηκότων εὐχαριστίαν.—ἀναγράφαι τὸδε
45 τὸ ψήφισμα ἐν στήλει λιθίνῃ καὶ στήσαι παρὰ τὴν εἰκόνα, τῆ[ς] δὲ ἀναγραφῆς καὶ
τῆς ποιήσεως τῆς στήλης καὶ τῆς ἀναγορεύσεως τοῦ στεφάνου—ἐπιμε[ληθῆναι
τοὺς αἰρεθέντας ἐπὶ τὴν ποίησιν τῆς εἰκόνας.—Ἐῖναι δὲ αὐτοῖς ἐπιμε[ληθεῖσαι
καὶ οἰκονομ[ή]σ[α]σιν ὀρθῶς καὶ δικαίως ἅπαντα —καὶ ἀποδοῦσ[ι]
ἐπαινεθῆναι καὶ στεφανωθῆναι κοινῆι τε ὑπὸ ἁπάντων καὶ ἰδί[αι] ὑπὸ των τεταγ-
50 μένων.

B

- Θεόδοτος Δημ[ο]κράτου Ἐλευσίνιος εἶπεν.—Ἐπειδὴ Ἄριστοφάνης [καὶ ἐν τῷ πρό-
σθεν χρόνῳ πολλὰς καὶ μεγάλας χρείας παρέσχηται τῷ Δήμῳ τ[ῷ Ἐλευσινίων]
Γυμνασιάρχος τε χειροτονηθεὶς, ὅτε τὸ πρῶτον ὁ Δῆμος συνετέ[λεσε τὰ
α, προέστη τε τοῦ [γυ]μνασίου καλῶς καὶ εὐσχημόνως πάντα πράττ[ων, πειθόμενος το-
5 ῖς] τε νόμοις καὶ [τ]οῖς[ς] τοῦ Δήμου ψηφίσμασιν.—Φύλαρχος τε χειρ[ο]τονηθεὶς καὶ ἐν
ταύτῃ τῇ ἐπι[μ]ελεῖαι ἀπεδείξατο τὴν ἑαυτοῦ φιλοτιμίαν.—[Τὸν δὲ ἐνιαυτὸν ἐ-
πὶ Λυσίου ἄρχον[τος], ἐν ᾧ ἐνιαυτῷ ὁ πόλεμος ἐνέστη, διετέλε[σε
δίῳ ἐπιμελεῖαι ο[ὔ]τ[ε] τ[ῆ]ν [τ]οῦ ἑαυτοῦ σώματος ἀσφάλειαν οὐτ' ἀ[. προσ-
θεν τιθέμενος τοῦ τῆι πατριδὶ συμφέροντος.—Κατασταθεῖς δὲ στρατηγὸς ἐπ' Ἐλ-
10 εῦσίνος εἰς τὸν ἐπὶ Κίμωνος ἐνιαυτὸν ἐπεμελήθη τῆς τε τῶν
καὶ τῶν ἄλλων, ὧν αὐτῷ προσέταττον οἱ τε νόμοι καὶ τὰ ψηφίσ[ματα τὰ τοῦ Δήμου.
Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἐπέεινε καὶ ἐστεφάνωκεν αὐτὸν ὁ Δῆμος [ὁ Ἀθηναίων ἕνεκα
σπουδῆς πρὸς τὴν πόλιν.—ἐπήνεκε δὲ καὶ ὁ Δῆμος ὁ Ἐλευσινίων εὐνοίας ἕνεκα.
Χειροτονηθεὶς δὲ τὸ δεύτερον στρατηγὸς ἐπ' Ἐλευσίνος εἰς τὸν ἐπὶ ἐ-
15 νιαυτὸν.—ἐπεμελήθη τῆς τε τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς καὶ τῆς
Ἐλευσίνος καὶ Πανάκτου καὶ Φυλῆς.—ἐπεμελήθη δὲ καὶ ὅπως
τοι μετ' ἀσφαλείας εἰσνεχθῶσιν.—Διατελεῖ δὲ καὶ ἰδίαι [πολλὰς καὶ μεγάλας
χρείας παρεχόμενος, εἰς ἃς ἂν αὐτὸν παρακαλῆι.—πολλοῖς[δὲ τῶν Ἐλευσινίων
ἐν τῷ πολέμῳ γέγονεν αἴτιος τῆς σωτηρίας· ὅπως ἂν οὖν π[άν]τες οἱ αἰρούμενοι
20 εἴπ' Ἐλευσίνος στρατηγοὶ φιλοτιμῶνται πάντα τὰ συμφέροντ[α ποιῆν καὶ ἀποδεί-
κνυσθαι τὴν ἑαυτῶν σπουδὴν καὶ νῦν καὶ εἰς τὸ λοιπὸν εἰδ[ό]τες ὅτι οὐ μόνον ὑπὸ
τ[οῦ] Δήμου τοῦ Ἀθηναίων τιμηθήσονται, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῦ Δ[ή]μου τοῦ Ἐλευσινίων
κ[ο]μιοῦνται χάριτας, ὧν προσήκει τυγχάνειν τοὺς [ἀ]γαθο[ὺς] πολίτας.—Ἀγαθῆι τύ-
χη, δεδόχθαι Ἐλευσινίοις ἐπαινεῖσαι Ἄριστοφά[νη]ν Ἄρι[στο]μένου Λευκονοέα

- 25 και στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσῶι στεφάνωι κατὰ τὸν νόμον εἰ[ύνοίας ἔνεκα και φιλο-
τιμ]ίας τῆς εἰς τὸν Δῆμον τὸν Ἀθηναίων και τὸν Δῆμον τ[ὸν Ἐλευσινίων και ἀνει-
πει]ν τὸν στέφανον τοῦτον [ἀλώϊων τῶι πα]τρίωι ἀγῶ[νι και ἀναγράψαι τόδε τὸ ψήφι-
σμα] ἐν στήλει λιθίνει κ[αι στήσαι ἐν τῆι α]ύλῃ[ι] το[ῦ ἱεροῦ, τῆς δὲ ἀναγορεύσεως
τοῦ στε]φάνου και [τῆς ποιήσεως και στ]άσεως τῆς στή[λης ἐπιμεληθῆναι τὸν Δήμ]-
30 αρχον και τοὺς Ἰ[ερομνήμο]νας.

Γ

	Οἶδε εἰρέθησαν ἐπὶ τὴν ἀνάθεσιν τ[ῆς εἰκόνας	
	Ἡφαιστόδωρος Λευκονοεὺς,	Ἄνδρ
	Ἀρχίας Ἀνακαιεὺς,	Πασ.
	Διογένης Κόπρειος,	Νικ
5	Ξενοφῶν Κικυννεὺς,	Ἦρα.
	Μυννίσκος Περγασῆθεν,	Μοσ.
	Ἀριστίων Φυλάσιος,	Ἦρ.
	Χαιρίων Ὑδάδης,	Ἀρχ.
	Ἀντιφάνης Εὐωνυμεὺς,	Ἐργ.
10	Ἐρώνυμος Πόριος,	Μεν.
	Πυθόδωρος Τειθράσιος,	Ναυ.
	Κηφισόδοτος Ἀραφήνιος,	Λ;]α.
	Και οἶδε τῶν ξένων συνανέθηκαν.	Με
	Ἡγεμῶν	Ἐρ.
15	Γνωσίας Φωκεὺς,	Δι.
	Ἐχέτιμος Φωκεὺς,	Κτ
	Γέλων Μακεδῶν,	Νικ
	Ἀγησίπολις Κρής,	Νικ
	Πολύξενος Κρής,	Θε[ό.
20	Καλλίγειτος Μεγαρεὺς,	Ἀρ.
	Ζώϊλος Θετταλὸς,	Σο.
	Ἀγάθων Λύκιος,	Κ.
	Ξενοφίλος Μακεδῶν,	Α.
	Ἀριστόδαμος Μεγαλοπολίτης,	Φ.
25	Νικολῆς Φωκεὺς,	Δ.
	Μενεκλῆς Ἀργεῖος,
	Νικάνωρ Μακεδῶν,
	Ἀριστόδαμος Κρής,
	Νικασίων Κρής,
30	Πυραιμένης Ἀργεῖος,
	Ἀγασίας Θετταλὸς,
	Ἀπολλώνιος Αἰτωλὸς,
	Καλλίδαμος Φωκεὺς,
	Ἀλέξων Ὀπούντιος,

35 Ἀπολλόδωρος Πλαταιεύς,
 Λύσων Φωκεύς,
 Θεόδωρος Ἀχαιοὺς,

.

Τὰ ἀνωτέρω ἔχει στήλη λίθου πεντελικοῦ ὑπογλαυκίζοντος, τὰ ἄνω καὶ τὰ δεξιὰ τετρασμένη καὶ ἐκ δύο ἀποτελουμένη τεμαχίων ἀμφοτέρων ἐν ταῖς τοῦ προπαρελθόντος ἔτους ἀνασκαφαῖς κατὰ τὴν βορείαν Πύλην (Ω') τοῦ Σηκοῦ εὐρεθέντων (1) καὶ προσαρμοζόντων, ὅχι ὁμῶς ἀνευ μικρᾶς τινος βλάβης τῆς ἐνεπιγράφου ἐπιφανείας κατὰ τὸ μέρος τῆς προσαρμογῆς, ἦτοι τὸν 29^{ον} στίχον τοῦ ψηφίσματος Β. Τὸ πᾶχος τῆς στήλης εἶναι 0,15 Γ. Μ. περίπου, τὸ δὲ πλάτος, ὅπου ὀλόκληρον σώζεται, 0,52 καὶ τὸ μέγιστον σωζόμενον ὕψος ἀμφοτέρων τῶν τεμαχίων 1,40. Ἰκανὸν μέρος πρὸς τὰ κάτω εἶναι ἀγγραφον (0,15), τοῦ δὲ ἀγράφου τούτου χώρου χωρίζεται πάλιν διὰ ταινίας τὸ μέρος (0,12), ὅπερ ἐνεπήγνυτό που ἴσως χάριν τῆς στάσεως τῆς στήλης.

Ἡ ἐνεπίγραφος τοῦ λίθου ἐπιφάνεια ἔπαθεν ἰκανὴν ἀποτριβὴν καὶ κατὰ τὸ περισωθὲν ἡμῖν μέρος, ὥστε οὐχὶ ἀνευ κόπου ἀναγινώσκειται· ἐλάχιστα ὁμῶς εἶναι τὰ ὅλως ἀποτετριμμένα καὶ μὴ ἀναγινωσκόμενα, ἅτινα πάλιν εὐκόλως εἰκάζονται καὶ συμπληροῦνται. Σχῆμα γραμμάτων ἔχει ὁ λίθος ἕνεκα τῆς σκληρότητός του ὅχι πᾶν ὁμαλὸν καὶ κανονικὸν καὶ πῶς ὅμοιον τῷ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 ἐν τούτῳ τῷ περιοδικῷ δημοσιευθείσης ἐπιγραφῆς (2), γραφὴν δὲ τὴν στοιχηρὸν, ἀλλὰ καὶ ταύτην, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης καὶ ἐν τῷ Πίνακι, οὐχὶ κανονικὴν καὶ ἀνωμαλιῶν ἀπηλλαγμένην. Τούτου ἕνεκα καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν γραμμάτων δὲν εἶναι ἐν ἅπασιν τοῖς στίχοις ὁ αὐτός, ἀλλ' ἐν ἄλλοις μὲν μείζων, ἐν ἄλλοις δ' ἐλάσσων (60-64), ὡς αἰ βέβαιαι ἐν πολλοῖς αὐτῶν συμπληρώσεις δηλὸν ποιοῦσι (3).

(1) Παράβ. καὶ Πρακτ. Ἀρχ. Ἐτ. τοῦ 1883 σελ. 55, σημ.

(2) Ὡς ἐν ἐκείνῃ καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιγραφῇ τὸ Θ δὲν διακρίνεται πολλαχού τοῦ Ο· μετέλλαξε δὲ τὴν θέσιν τούτων τῶν γραμμάτων ὁ χαρακτὴς ἐκ παραδρομῆς ἐν τῇ πρώτῃ λέξει τοῦ ψηφίσματος Β γράφας ΟΕΘ ἀντὶ τῶν ΘΕΟ. Καὶ τὸ Γ δὲ πολλαχού μὴ ἔχων τὴν ὀριζοντίαν κεραίαν ὅλως μίαν καὶ εὐθεῖαν προσλαμβάνει τι τοῦ σχήματος τοῦ Υ.

(3) Ὁ στίχος 19^{ος} τοῦ ψηφίσματος Α ἔχει κυρίως 59 γράμματα· ἀλλ' ἐν τούτῳ, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις στίχοις, ὑπολογίζω ἐγὼ ὡς γράμμα τὸν μείναντα κενὸν γράμματος τόπον χάριν στίξεως. ὁ στίχος

Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. Περὶ δὲ τῶν καθ' ἕκαστον τῶν στίχων καὶ τῶν συμπληρώσεων μου ἔχω νὰ σημειώσω τὰ ἐξῆς.

Α.

Στίχ. 7. Φ;]ρουρῖαι· ἀσαφῆ μοι ταῦτα· νὰ πλεονάζῃ ἄρα γε τὸ ἕτερον τῶν δύο Ι κατὰ παραδρομὴν τοῦ χαρακτοῦ; Ἀμαρτήσας ὁ αὐτός, ὡς νομίζω, ἔγραψε καὶ κατωτέρω παρασκευάσθη ἀντὶ τοῦ παρασκευάσατο.

Στίχ. 9. Τῆι Κόρει· κατωτέρω (στίχ. 21) τῆι πόλει· ὡσαύτως Β. στίχ. 12 ἐπέινεκε, στίχ. 13 ἐπήνικε καὶ ἀλλαχοῦ· γραφὴ δηλ. τοῦ η σφόδρα ταλαντευομένη.

Στίχ. 11. Τοῦ ὀνόματος τῆς βασιλείσης πέντε ὄντα ποτὲ τὰ γράμματα φαίνονται οἰονεὶ ἐξεπίτηδες ἐξελειφθέντα, ὥστε οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἠδυνήθην νὰ διακρίνω αὐτῶν ἔχνος· ἤρμοζε δὲ μόνον ἐνταῦθα τὸ ὄνομα τῆς Φίλας, τῆς ἀγαθῆς ἐκείνης καὶ πιστῆς τοῦ Δημητρίου συζύγου.

Στίχ. 30. Ἐλατρεύετο ἡ Ἄρτεμις ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς εἰς τὰ ὄρεινά μάλιστα μέρη ὡς Πετραία, Φωσφόρος, Ἀγροτέρα κτλ.· ὑπὸ ποιὸν τῶν ἐπιπέτων τούτων ἐλατρεύετο ἐν Φυλῇ μοι εἶναι ἀγνωστον.

Στίχ. 42. Το[ῖς ξένοις. Τῶν μισθοφόρων τούτων ξένων τῶν τεταγμένων ὑπὸ ἡγεμόνα τὸν Γνωσίαν πολλοὶ ὄντως συνεισήνεγκον εἰς τὴν ἀνάθεσιν τῆς εἰκόνας (Γ. στίχ. 13 καὶ ἐξῆς).

Στίχ. 47. ἐΓι[μεληθεῖσι· ἀμάρτημα βεβαίως

44^{ος} τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος, οὗ ἡ συμπλήρωσις φαίνεται μοι βεβαία, ἔχει 64 γράμματα καὶ τὸν ἀριθμὸν τούτων τῶν γραμμάτων εὐρηγται ἔχοντες κατὰ τὰς ὑπ' ἐμοῦ γενομένας συμπληρώσεις καὶ ἄλλοι πολλοὶ στίχοι. Δυσκοινομήτοι εἶναι οἱ στίχοι 38^{ος}, 39^{ος} καὶ 41^{ος} ἔχοντες ὡς μετεγράφησαν ἀνὰ 65 γράμματα ἕκαστος· καὶ ὁμῶς διάφορος αὐτῶν μετεγραφή φαίνεται μοι μὴ συμφωνοῦσα πρὸς τὸν λίθον, τοῦ δὲ 40^{ου}-41^{ου} ἡ συμπλήρωσις φαίνεται μοι βεβαία.

τοῦ χαράκτου, ἂν ὄντως Γ, ὡς ἐγὼ ἀνέγνωσα, καὶ ὄχι Π φέρεται ἐν τῷ λίθῳ γεγραμμένον.

Στίχ. 48. Μετὰ τὸ ἅπαντα ἄγραφος τόπος πέντε γραμμάτων.

B.

Στίχ. 3. Ὅτε τὸ πρῶτον ὁ Δῆμος συνετέ[λεσε τὰ]α. Ἡ ἐν τῷ στίχῳ 31^ο τοῦ ψηφίσματος Α φράσις ὅταν πρῶτον ὁ Δῆμος συντελέῃ τὰ Διονύσια ἐννοητέα βεβαίως κατὰ τὰς ἀναλόγους αὐτῆ ὅταν πρῶτον δικαστήρια ἀναπληρωσῶσι κτλ. (C. I. A. II. ἀριθ. 300) (1) = εὐθὺς ἅμα· ἀλλ' ἐδῶ ὅτε τὸ πρῶτον οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ σημαίῃ ἢ ὅτι ὁ Δῆμος συνετέλεσε τινὰ ἑορτὴν πρῶτην φορὰν τότε· καὶ ἀναφέρει μὲν ὁ Πλούταρχος (B. Δημ. § 11 - 12) μεταξύ ἄλλων ὅτι καὶ τὰ Διονύσια, τὰ ἐν Ἄστει βέβαια, χαμερπῶς κολακεύοντες τὸν Δημήτριον οἱ Ἀθηναῖοι μετωνόμασαν Δημήτρια, ἀλλὰ ὡς ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ὑπ' αὐτοῦ λεγομένων περὶ τῶν ἀποδοθεισῶν τότε τιμῶν τῷ Δημητρίῳ καὶ Ἀντιγόνῳ ἐλέγχουσι τὸν ἀγαθὸν Χαιρωνέα οἱ μέχρι τοῦδε ἀνευρεθέντες λίθοι (Hermes II. σελ. 161 καὶ ἐξ. C. I. A. II. ἀριθ. 302, σημ.) μὴ τ' ἀκριβῆ ἀφηγοῦμενον, οὕτω καὶ ἐν τούτῳ αὐτὸς ὁ ἡμέτερος λίθος φαίνεται μὴ συμφωνῶν αὐτῷ Διονύσια (Α, στίχ. 31) ἀναφέρων. Καὶ ὅμως ἐνυπολαμβάνει ἴσως καί τι μόνον ἀληθείας ἐν τοῖς ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου λεγομένοις καὶ καθὼς ὡς βέβαιον μὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὅτι θείων ἀληθῶς ἔτυχον τιμῶν οἱ δύο ἐκεῖνοι βασιλεῖς, Ἀντίγονος καὶ Δημήτριος (Hermes II. ἐνθα ἄνωτ.), ἀληθέστατον δὲ εἶναι ὅτι εἰς τὰς προὔπαρχούσας δέκα φυλάς αὐτῶν χάριν προσετέθησαν δύο ἔτι, ἡ Ἀντιγονίς καὶ ἡ Δημητριάς, οὕτω πιθανὸν νὰ ἐψηφίσθησαν καὶ αἱ ἄλλαι ἐκεῖναι τιμαί, νὰ μὴ κατίσχυσαν ὅμως ἐν τῇ πράξει καὶ τῇ συνηθείᾳ καὶ δι' ἄλλους λόγους καὶ διότι οἱ Ἀθηναῖοι μετ' ὅσης ἀπένειμαν μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ ἀφῆρουν προθυμίας τὰς ἀποδιδόμενας τιμὰς κατὰ τὰς περιστάσεις μεταλλάσσοντες γνώμην, τὰ δὲ τοῦ Δημητρίου πράγματα, ὡς γνωστόν, καθ' ἕλον τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς εἰς τὰ ἑλληνικὰ πράγματα

(1) Ἴσως καὶ αὐτὴ αὐτὴ ἡ φράσις εὐρηταί που καὶ διέλαθε τὴν προσηγὴν μου.

ἀναμιξέως τοῦ οὐδαμῶς ἦσαν σταθερὰ ἐξ ἄλλης εἰς ἄλλην μεταπίπτοντα τύχην· ὅπως ποτ' ἂν ἦ, συνετέλεσε τινὰ νέον ἀγῶνα ἢ ἑορτὴν νέαν τότε τὸ πρῶτον ὁ Δῆμος, πιθανώτατα τιμῆς χάριν καὶ κολακείας αὐτοῦ τοῦ Πολιορκητοῦ. Παράδοξον τάχα νὰ ἐψηφίσαν καὶ ἑορτὴν νέαν εἰς τιμὴν τῶν, ἀφοῦ Σωτῆρας ἀπεκάλεσαν καὶ μάλιστα Θεοῦ Σωτῆρας τοὺς δύο βασιλεῖς; Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν ἑορτὴν Γυμνασί-αρχος χειροτονηθεὶς ὁ ἡμέτερος Ἀριστοφάνης καλῶς καὶ εὐσχημόνως προέστη τοῦ Γυμνασίου. Δὲν ἀγνοῶ ὅτι καὶ τὰ Πύθια ἐώρτασε ποτε (Ὀλυμ. 122, 6) ἐν τῷ Ἄστει ὁ Δῆμος ὁ Ἀθηναῖος τοῦ Δημητρίου κελεύοντος (Πλουτ. § 40, Droysen Gesch. d. Hell. II. σελ. 281), ἀλλ' οὔτε εἰς ταύτην τὴν ἑορτὴν οὔτε εἰς τὸν ἐπίθετον ἀγῶνα, ἐν πρῶτος ἔθηκε τῇ Δημητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ Φιλιππίδης ὁ ποιητῆς (C. I. A. II. ἀριθ. 314) δύναται ν' ἀναφέρονται τὰ ἐν τῷ ἡμετέρῳ ψηφίσματι, δι' οὗς κατωτέρω θὰ ὑποδείξω λόγους. Ἰκανὸν ἐνταῦθα νὰ σημειώσω ὅτι ἡ λέξις Πύθια οὐδὲ συμπληροῖ τὸ χάσμα τοῦ λίθου ὑπάρχοντος ἐκεῖ τόπου δι' ἑπτὰ ἢ καὶ δι' ὀκτὼ ἀκόμη γράμματα.

Στίχ. 4. Πάντα πράτ[των, πειθόμενος κτλ. οὕτω συμπληρούμενος ὁ στίχος ἔχει 64 γράμματα, ἂν ἦτο γεγραμμένον καὶ ὑπακούων θὰ εἶχε 65. Ἴσως ὅμως παρελείφθη ἐξ ἀβλεψίας τοῦ χαράκτου ὁ καί.

Στίχ. 6. Τὸν δὲ ἐνιαυτὸν· χάριν πάλιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γραμμάτων· διὰ τὸν αὐτὸν λόγον κατωτέρω δύναται νὰ συμπληρωθῆ μόνον διετέλε[σεν ἀναλώσας ἐξ ἰ]δίῳ, ἂν ὄντως τοιοῦτόν τι ἐνταῦθα ὑποκρύπτεται νόημα.

Στίχ. 8. Ἐπιμελειαί· ἀσαφής, ἐμοὶ τουλάχιστον, ὁ νοῦς.

Στίχ. 9. Στρατηγὸς ἐπ' Ἐλευσῖνος. Παράβ. Bull. d. C. Hell. 1878 σελ. 511 καὶ 1879 σελ. 121.

Στίχ. 20. Ποιεῖν καὶ ὄχι πράττειν· ἔγραψα χάριν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γραμμάτων· ὀφείλω ὅμως νὰ σημειώσω ὅτι μετὰ τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ σωζόμενον τελευταῖον γράμμα Τ, ὅπερ εὐρηταί ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ Π τοῦ προηγουμένου στίχου γεγραμμένον, ἠδύναντο νὰ χωρήσωσι 17 (ὅσα εἶναι καὶ τὰ τῆς συμπληρώσεώς μου μετὰ τὸ Γ ἐν τῷ 19^ο στίχῳ) κα.

ταστενοχωρούμενα καὶ 18 ἀκόμη γράμματα· ἀλλὰ τότε ὁ στίχος θὰ εἶχε 66 γράμματα, ἐνῶ ὁ πρὸ αὐτοῦ ἔχει μόνον 63.

Γ.

Στίχ. 2-12. Ἐνδεκα ἀναγράφονται οἱ αἰρεθέντες ἐπὶ τὴν ἀνάθεσιν τῆς εἰκόνης. Πέντε ἐξελέξαντο οἱ ἐν Ἐλευσίνι τεταγμένοι, πέντε οἱ ἐν Πανάκτω, καὶ ἓνα, ὡς φαίνεται, οἱ ἐπὶ Φυλῆ (παράβ. Α, στίχ. 38).

Στίχ. 14-15. Ἡγεμῶν, Γνωσίας Φωκεὺς (παράβ. Α, στίχ. 41-42). Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα.

Ἀλλὰ πότε ἐρρήθησαν καὶ πότε ἐπὶ τοῦ λίθου ἐχαράχθησαν τὰ δύο ταῦτα ψηφίσματα; (1) Ὅτι ἀμφότερα ἐγράφησαν ἐπὶ τοῦ λίθου ταυτοχρόνως οὐδεμία, νομίζω, δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία· τὸ ὕψος τῆς στήλης ὑπελογίσθη ἐκ τῶν προτέρων διὰ ταῦτά τε καὶ διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν αἰρεθέντων ἐπὶ τὴν ἀνάθεσιν τῆς εἰκόνης καὶ τῶν συναναπεθηκότων ξένων, περὶ ὧν τὸ ψήφισμα Α ἐν στίχ. 38^ο καὶ 41^ο - 42^ο λόγον ποιεῖται. Ἀμφότερα λοιπὸν ἐχαράχθησαν ἐπὶ τοῦ λίθου ὅταν ἀκόμη ἦτον ἐν τιμῇ ὁ Δημήτριος ἐν Ἑλλάδι, ἀφοῦ εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ Δήμου θυσίας συμπεριέλαβε καὶ τοῦτον ὁ ἡμέτερος Ἀριστοφάνης, ἐπαινεῖται δὲ καὶ διὰ τὴν πρὸς τοῦτον (τὸν Δημήτριον) καὶ τοὺς ἐγγόνους αὐτοῦ εὖνοιαν. Δὲν δύνανται λοιπὸν νὰ ὦσι οὔτε παλαιότερα τῆς 118, ἢ Ὀλυμ. (307/6), ἢτοι τῆς ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ ἀπελευθερώσεως τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦ Κασσάνδρου καὶ τοῦ ἐπιτρόπου τούτου Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, οὔτε νεώτερα τῆς 123, ἢ Ὀλυμ. (287/86), ἢτοι τῆς φυγῆς τοῦ Δημητρίου ἐξ Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἐὰν δὲ ταῦτα οὕτως ἔχωσιν, ὁ ἐπώνυμος ἄρχων Κίμων (Β, στίχ. 10) ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τοῦ ὁποίου ἐξελέγη τὸ πρῶτον στρατηγὸς ἐπ' Ἐλευσίνος ὁ τιμώμενος Ἀριστοφάνης οὔτε μετὰ τὸ α^ο ἔτος τῆς 127^{ης} (272 π.Χ.) ἤρξεν, (C. I. A. ἀριθ. 331 σημ.) οὔτε τὸ

(1) Διηρηθὲν τῷ ὄντι ὅτι ἡ στήλη δὲν περιῆλθεν εἰς ἡμᾶς ὁλόκληρος. Ἐκ τῶν ἐν ἀρχῇ τοῦ ψηφίσματος Α πολλά τινα θὰ ἐδιδασκόμεθα καὶ θὰ ἠκολούνητο ἴσως ἡμῖν καὶ ἡ χρονολογικὴ τῶν ψηφισμάτων κατάταξις.

6^ο τῆς 124^{ης} Ὀλυμ. (283/2 Dumont Chronol. d. Ar. Athen. σελ. 50-51) οὔτε τὸ 8^ο τῆς 124^{ης} Ὀλυμ. (Hermes II. σελ. 304), ἀλλὰ πολὺ πρότερον. Πρὸ δὲ τούτου ἕτερός τις Λυσίας, νῦν τὸ πρῶτον ἡμῖν, ὅσον ἐγὼ οἶδα, γνωρίζομενος, ἤρξε τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν καὶ ἐπὶ τούτου ὁ πόλεμος ἐγένετο (Β, στίχ. 7), ἐν ᾧ πολέμῳ, ἂν καλῶς ἐννοῶ τ' ἀναγνωσκόμενα, πολλοῖς τῶν Ἐλευσινίων ἐγένετο αἷτιος τῆς σωτηρίας (Β, στίχ. 18-19) ὁ τιμώμενος Ἀριστοφάνης. Τὰ ἡμέτερα λοιπὸν ψηφίσματα θὰ παράσχωσιν τινα συμβολὴν εἰς τὸν συγγράφοντά ποτε καὶ αὔθις μετὰ τὸν Droysen τὴν ἱστορίαν τῶν διαδόχων. Ἐγὼ ἐξετάσας κατὰ τὸ δυνατόν τὰ κατὰ τὸν Δημήτριον καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηναίων κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ὁμολογῶ ὅτι εἰς ὅχι μικρὰν περιῆλθον ἀμηχανίαν περὶ τοῦ τίνα ἄρα γε νὰ ἐννοῆ ἐνταῦθα τὸ ἡμέτερον ψήφισμα πόλεμον, καθ' ὃν τοσοῦτον ἀπέβη τοῖς Ἐλευσινίοις ὠφέλιμος ὁ στρατηγὸς Ἀριστοφάνης, καίπερ ἀπλοῦς ὢν τότε, ὡς φαίνεται, ἰδιώτης. Καθ' ὅλον τὸ εἰκοσαετὲς περίπου χρονικὸν διάστημα (307-287) δύο μνημονεύονται πόλεμοι, καθ' οὓς οἱ Ἐλευσῖνιοι τὰ μάλιστα ἐνεργὸν μέρος ἠναγκάσθησαν νὰ λάβωσι, ἀφοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν καὶ περὶ ταύτης ἐγένετο ὁ ἀγών. Καὶ κατὰ μὲν τὸν συμβάντα κατὰ τὸ 288^ο ἔτος π. Χ. οἱ Ἀθηναῖοι καὶ μετ' αὐτῶν καὶ οἱ Ἐλευσῖνιοι ὑπὸ τὸν Ὀλυμπιόδωρον ἐνίκησαν τοὺς ἐπιδραμόντας εἰς Ἐλευσίνα Μακεδόνας, ὁ δὲ Δημήτριος, καίπερ δυνάμενος νὰ κυριεύσῃ καὶ πάλιν τὰς Ἀθήνας, ἠναγκάσθη, δι' οὓς ὀρθῶς εἰκάζει λόγους ὁ Droysen, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἑλλάδα φεύγων εἰς τὴν Ἀσίαν (Παυσ. 1,26, 3, Droysen G. d. Hell. II. σελ. 300 καὶ ἐξῆς). Εἰς τοῦτον τὸν πόλεμον δὲν δύνανται ν' ἀναφέρωνται, ὡς δῆλον, τὰ τοῦ ἡμετέρου ψηφίσματος. Ἀλλὰ καὶ δέκα περίπου ἔτη πρότερον εἶχον ἀγωνισθῆ οἱ Ἀθηναῖοι ἐν Ἐλευσίνι κατὰ τῶν περὶ τὸν Δημήτριον. Μετὰ τὴν ἐν Ἴψῳ μεγάλην μάχην (301 π. Χ.) ὁ Δημήτριος ἐπανῆλθεν εἰς Ἑλλάδα καὶ μὴ γενόμενος δεκτὸς παρὰ τῶν Ἀθηναίων ἤρξατο προπαρασκευαζόμενος εἰς πόλεμον κατ' αὐτῶν καὶ ἐν τῷ μεταξύ θαλασσοκρατήσας ἐπολιόρκησεν ἀπὸ θαλάσσης τὴν πόλιν, ἐκυρίευσεν δὲ τὴν τε Αἰγίναν καὶ τὴν Σαλαμίνα.

Τότε ὡς φαίνεται ἐπετέθη καὶ κατὰ τῆς Ἐλευσίως καὶ ἐγένετο καὶ ταύτης κύριος, ἡττηθέντων τῶν σπευσάντων εἰς βοήθειαν αὐτῆς Ἀθηναίων ὑπὸ τὸν Δημοχάρην (Πλουτάρ. § 33-34, Droysen σελ. 250 καὶ ἐξῆς). Ταῦτα συνέβησαν πιθανῶς κατὰ Droysen περὶ τὸ δ' ἔτος τῆς 120^{ης} Ὀλυμπιάδος (297/6 π.Χ.), καθ' ὃ φέρεται ἀναγεγραμμένος ἐν τῷ παρὰ Διονυσίῳ τῷ Ἀλικαρνασσεὶ καταλόγῳ τῶν ἀρχόντων διὰ τὰ ἀπ' Ὀλυμπ. 119, δ'—Ὀλυμπ. 122, α' δέκα ἔτη ὡς ἐπώνυμος ἄρχων ὁ Ἀντιφάτης. Ἄλλ' ἐν τῷ εἰρημένῳ καταλόγῳ ὑπάρχει χάσμα, ἀφοῦ διὰ τὰ δέκα ἔτη ἐννέα μόνον ἀναγράφονται ἄρχοντες, τοῦτο δὲ τὸ χάσμα πρέπει πιθανώτατα κατὰ Droysen (σελ. 274 σημ. 2) νὰ καταλογισθῇ εἰς τοὺς μετ' Εὐκτῆμονα ἄρχοντας (1). Θὰ ἡδυνάμεθα λοιπὸν κάλλιστα συμπληροῦντες μάλιστα καὶ τὸ τοῦ παρὰ Διονυσίῳ καταλόγου χάσμα νὰ θέσωμεν τὸν ἡμέτερον Λυσίαν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀντιφάτους, ἂν μὴ πάλιν κατὰ τὰς ἐρεῦνας τοῦ αὐτοῦ Droysen (σελ. 388 καὶ ἐξῆς) ὁ μετὰ τὸν Ἀντιφάτην παρὰ Διονυσίῳ σημειούμενος ἄρχων Νικίας ἦν αὐτὸς οὗτος ὁ τῶν ψήφισμάτων Νικίας ὕστερον (C. I. A. II ἀριθ. 299) ἄρξας κατὰ τὸ 296/5 ἤτοι τὸ α' ἔτος τῆς 121^{ης} Ὀλυμπιάδος. Πλὴν λοιπὸν τοῦ ὑπάρχοντος χάσματος νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι καὶ ἡ τάξις τῆς ἀναγραφῆς τῶν ἀρχόντων δὲν ἔχει ὀρθῶς παρὰ Διονυσίῳ ἢ ὁ Λυσίας ἐγένετο ἄρχων μετὰ τὸν Εὐκτῆμονα, κατὰ τὸ 298/7 (Ὀλυμπ. 120 γ') ἐπὶ τούτου δ' ἀληθῶς ἤρξατο ὁ λεγόμενος τετραετής πόλεμος (Droysen σελ. 178 σημειώσεις 4 καὶ σελίς 246 καὶ ἐξῆς) καὶ τοῦτον ἐννοεῖ καὶ τὸ ἡμέτερον ψήφισμα; ἢ καὶ συνῆρξάν ποτε κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος δύο τῶν ἀρχόν-

των τούτων ὁ ἕτερος αὐτῶν ὡς ἐπιλαχών (C. I. A. II Ad. 299^a); Πότε δ' ἐγένετο ἄρχων ἐπώνυμος ὁ Κίμων, ὅστις ἤρξε βεβαίως μετὰ τὸν Λυσίαν καὶ εἰς τὸν ἐνιαυτὸν τοῦ ὁποίου περιέστησαν τῇ πόλει καιροὶ δύσκολοι, ὥστε νὰ ἐπαινῆται ὁ τότε στρατηγὸς ἐπὶ τὰ ὄπλα Φαῖδρος, ὅτι διεφύλαξεν τὴν εἰρήνην τῇ χώρᾳ καὶ ἐγένετο αἴτιος εἰσομοισθῆναι τὸν σῆτον ἐκ τῆς χώρας καὶ τοὺς ἄλλους καρποὺς (1) (C. I. A. II ἀριθ. 231 στίχ. 30-35); Ἄρά γε κατὰ τὴν δευτέραν τῶν Ἀθηναίων κατὰ τοῦ Δημητρίου ἐπανάστασιν (293/2, Droysen σελ. 272 καὶ ἐξῆς), ἢ μᾶλλον τοὺς ἀμέσως μετ' αὐτὴν χρόνους (292-290); Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν, ἐν Ἐλευσίῳ μάλιστα γράφων, νὰ λύω τοιαῦτα προβλήματα, οὐδὲ λησμονῶ τὰ τοῦ Köhler λόγια ὅτι «ad liquidum perducere has questiones is demum poterit, qui post Droysenum novis inscriptionum subsidiis adiutus res Graecas post mortem Alexandri magni enarrandas suscipiet»: ἀναγκαῖον ὅμως ἴσως νὰ παρατηρήσω ὅτι ν' ἀναγάγωμεν τὸν λίθον εἰς χρόνους μεταγενεστέρους ἀναφέροντες τὰ ἐν αὐτῷ εἰς τὸν ἔργον τοῦ Πολιορκητοῦ Δημήτριον (239-229 π.Χ.), πολλοὶ εἰσι, κατὰ τὴν γνώμην μου, οἱ κωλύοντες λόγοι.

Εἰς τίνος ἄρχοντος ἐνιαυτὸν ἐγένετο τὸ δεύτερον στρατηγὸς ἐπ' Ἐλευσίως ὁ Ἀριστοφάνης ὁ λίθος δυστυχῶς δὲν μᾶς λέγει· σύμφωνα ὅμως τοῖς ἀνωτέρω καὶ ἡ δευτέρα αὕτη στρατηγία αὐτοῦ πρέπει νὰ τεθῇ πρὸ τοῦ 288^{ου} ἔτους π. Χ., ἴσως δὲ καὶ κατὰ ταύτην ἐρρήθησαν τὰ ἡμέτερα ψήφισματα.

Ἐν Ἐλευσίῳ τῇ 17^ῃ Νοεμβρίου 1884.

Δ. ΦΙΛΙΟΣ.

ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΑΕΤΩΜΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ.

(Ὅρα πλν. 7.)

Αἱ νέαι ἀνακαλύψεις αἱ γενόμεναι κατὰ τὰ τελευ-

(1) Εὐκολίας χάριν σημειῶ ἐνταῦθα τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχόντων τὰ ἀναγεγραμμένα παρὰ Διονυσίῳ διὰ τὰ εἰρημένα δέκα ἔτη (119 δ—122 α' Ὀλυμπ.) Κλέαρχος (Hermes II σελ. 164) Ἡγάμαχος, Εὐκτῆμων, Μνησίδημος, Ἀντιφάτης, Νικίας, Νικόστρατος, Ὀλυμπιόδαρος. Φίλιπος.

ταῖα ἔτη ἠῤῥξῆσαν σπουδαίως τὰς περὶ τῶν ἀετωμάτων τῶν Ἑλληνικῶν ναῶν γνώσεις μας. Τὰ πλεῖστα τῶν ἀετωμάτων τούτων ἀνήκουσιν ἢ εἰς

(1) Νὰ ὑποκρούπηται τι παρόμοιον νόημα καὶ ἐν τοῖς στίχοις 16-17 τοῦ ἡμετέρου Β ψήφισματος;

τούς χρόνους τῆς ἀκμῆς τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης ἢ εἰς τοὺς ἀκολουθοῦντας ταύτῃ αἰῶνας. Ἀετώματα τοιαῦτα εἶνε τὰ τοῦ ἐν Ὀλυμπία ναοῦ τοῦ Διός, τὰ λείψανα τῶν ἔργων τοῦ Σκόπα ἐκ τοῦ ἐν Τεγέα ναοῦ τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς, τὰ ἐν Σαμοθράκῃ καὶ ἐν Δήλῳ ἀνακαλυφθέντα καὶ τὰ ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἱεροῦ, τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ προλαβόντι πρωτοδευτέρῳ τεύχει τῆς ἐφημερίδος ταύτης. Ἡ ἀρχαϊκὴ τέχνη, ἣτις ἀντεπροσωπεύετο τέως μόνον ὑπὸ τῶν περιφήμων γλυπτῶν τῶν αἰτωμάτων τοῦ ἐν Αἰγίνη ναοῦ, ἐπλουτίσθη διὰ παρομοίου τινὸς ἔργου, τοῦ αἰτώματος δηλαδὴ τοῦ ἐν Ὀλυμπία θησαυροῦ τῶν Μεγαρέων μετὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Παιουσάνου μνημονευομένης παραστάσεως τοῦ πολέμου τῶν Γηγίντων καὶ τῶν θεῶν. Τὸ ἀρχαϊκώτατον τοῦτο ἔργον κατέστησε γνωστὸν εἰς ἡμᾶς κατὰ πρῶτον νέον τρόπον διακοσμήσεως τῶν αἰτωμάτων, ὅστις προηγήθη τῆς διὰ μαρμαρίνων ὀλογλύφων μορφῶν διακοσμήσεως αὐτῶν, δηλαδὴ τὴν πλήρωσιν τοῦ τυμπάνου διὰ λιθίνων ἀναγλύφων.

Εἰς τὰς ἐρεῦνας ἡμῶν περὶ τῶν ἀρχῶν (Anfänge) καὶ τῆς βαθμιαίας ἀναπτύξεως τοῦ αἰτώματος διανοίγεται οὕτω νέον ὅλωσ στάδιον. Δυστυχῶς ὅμως τὸ σπουδαῖον τοῦτο μνημεῖον περιήλθεν εἰς ἡμᾶς οὕτω συντετριμμένον καὶ οὕτω κατεστραμμένον, ὥστε δύσκολον ἀπέβαινεν ἐκ τῶν διασωθέντων συντριμμάτων νὰ λάβωμεν ἀκριβῆ τινα ἔννοιαν καὶ τοῦ σχήματος μόνον τῆς ὀλικῆς αὐτοῦ συνθέσεως. Πλὴν τούτου δέ, ἂν καὶ ἦνε βέβαιον, ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῶν Μεγαρέων, ἢ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς τέχνης θέσις του δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔρισθῃ ἀσφαλῶς. Ὁ ἐπιχώριος τῆς Ὀλυμπίας λίθος, ἐξ οὗ τὸ μνημεῖον εἶνε κατεσκευασμένον, δεικνύει ἀναμφιβόλως ὅτι αὐτόθι καὶ ἐποιήθη. Ὁ τεχνίτης ὅμως καὶ τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ εἶνε ἄγνωστα, ὡς καὶ τῶν πλείστων ἔργων τῶν ἐνταῦθα εὑρεθέντων· διότι ἡ Ὀλυμπία οὐδέποτε ἐμόρφωσεν ἴδιον ἐργαστήριον τεχνιτῶν, ἀλλ' ὑπῆρξε πάντοτε τόπος, ἐν ᾧ συνεκεντροῦντο ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος τὰ προϊόντα τῶν διαφόρων ἐργαστηρίων. Διὰ τοῦτο δύναται νὰ θεωρηθῇ εὐτύχημα, ὅτι ἐκτὸς τοῦ ἔργου τούτου, τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος μέχρι τοῦδε τὸν ἀρχαιότατον ἐκεῖνον τρόπον τῆς διακοσμήσεως τῶν

αἰτωμάτων, ἔχομεν καὶ ἄλλο δεύτερον, τὸ ὁποῖον, ἂν δὲν ἦνε ἀρχαιότερον, εἶνε τοῦλάχιστον σύγχρονον τοῦ πρώτου, πολὺ καλλίτερον ὅμως διατηρημένον, καὶ τὸ ὁποῖον ἔνεκα τῆς προελεύσεώς του, ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, καταλαμβάνει ὠρισμένην θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς τέχνης, ἧτοι τὴν πρώτην χρονολογικῶς μετὰ τῶν μέχρι τοῦδε εὑρημένων ἀττικῶν ἔργων.

Τὸ ἐν τῷ 7^ῳ πίνακι ἀπεικονιζόμενον αἰτώμα σύγκειται ἐκ πολλῶν τεμαχίων, εὑρεθέντων ἐν ταῖς τῆς Ἀκροπόλεως ἀνασκαφαῖς τοῦ 1882, περὶ τῶν εὑρημάτων τῶν ὁποίων ὁ καθηγητὴς κ. Μυλωνᾶς ἐπανειλημμένως ἔγραψεν ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ (1883 σ. 33 ἐξ. σ. 53 ἐξ. καὶ σ. 181 ἐξ.). Κατ' αὐτὸν εὑρέθησαν ταῦτα ὁμοῦ μετ' ἄλλων μαρμαρίνων ἀγαλμάτων καὶ ἀρχιτεκτονικῶν τεμαχίων, περὶ ὧν θὰ γείνη λόγος κατωτέρω, ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ ὑπὸ τὴν νοτιοανατολικὴν γωνίαν τοῦ Παρθενῶνος, πρὸς βορρᾶν δὲ τοῦ Μουσείου, ἐν ἐπιχώσει λίθων καὶ διαφόρων συντριμμάτων συγχομισθέντων ἐκεῖ προφανῶς πρὸς ἰσοπέδωσιν τοῦ κατωφεροῦς ἐδάφους. Ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ εὑρεθέντων ἀντικειμένων φαίνεται, ὅτι ἢ ἐπιχώσις εἶνε λίαν ἀρχαία, καὶ πιθανῶς σύγχρονος τῇ οἰκοδομήσει τοῦ νέου Παρθενῶνος.

Ἐν τῇ περιγραφῇ τῶν εὑρημάτων τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης, ἣν ὀφείλομεν εἰς τὸν κ. Μυλωνᾶν, συγκαταριθμοῦνται καὶ τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος τεμάχια «ἀρχαϊκὰ ἐκ πόρου λίθου» (Ἐφημ. Ἀρχ. 1833 σ. 38-40, ἀριθ. 1-5). Καὶ τινα μὲν τούτων ἀπεικονίζονται· ἀλλ' ἐντελέστερα καὶ ἐγχερώματα ἀπεικονίσματα αὐτῶν ἐγένοντο τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας διὰ μέλλουσαν πληρεστέραν ἔκδοσιν ἀπάντων τῶν εὑρημάτων (Ἰδ. Μυλωνᾶν ἐν Ἐφημ. Ἀρχ. 1883, σ. 33, σημ. 1 καὶ σ. 184. 2). Τὰ σχεδιάσματα ὅμως ἐκεῖνα καθὼς καὶ ἡ περιγραφὴ ἐγένοντο πρὸ τῆς παραθέσεως καὶ συναρμογῆς τῶν διαφόρων τεμαχίων, δι' ἧς καὶ μόνης ἀπεδείχθη, ὅτι ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὸ αὐτὸ μνημεῖον, καὶ ἐγένοντο γνωστὰ ἢ παράστασις καὶ ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ (1).

(1) Ὅτε ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ ἡ σύντομος ἐκείνη καὶ ἀνευ ἀξιώσεως περιγραφὴ περὶ τῶν εὑρημάτων τῆς ἐν Ἀκροπόλει ἀνασκαφῆς, δὲν εἶχον εὑρεθῆ ἀκόμη καὶ τὰ λοιπὰ τεμάχια τοῦ περὶ

Ἐφοῦ ὁ μὲν γενικὸς ἔφορος κ. Σταματάκης μετὰ πλείστης ὀψης ἐλευθεριότητος ἐπέτρεψέ μοι κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους τούτου νὰ ἐξετάσω καὶ μελετήσω τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μνημεῖον, ὁ δὲ ἐκδότης τῆς ἐφημερίδος ταύτης κ. Μυλωνᾶς, εἰς ὃν ἀνεκοίνοισα μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἐργασίας τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν μου, ἐδείχθη προθυμότατος νὰ συντελέσῃ τὸ καθ' ἑαυτὸν εἰς τὸν σκοπὸν μου, κατωρθώθη ἢ ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ δημοσίευσίς τοῦ ἀρχαϊκωτάτου τούτου μνημείου κατὰ σχεδιάσμα τοῦ κ. Gillieron ἀποδίδοντος κάλλιστα τὸν χαρακτήρα αὐτοῦ.

Παλινόρθωσις τοῦ μνημείου.

Τὸ ὑλικὸν τῶν γλυπτῶν τούτων συνίσταται ἐκ κιτρίνου πωρίνου λίθου, ἔχοντος ἀραιὰν σύστασιν καὶ μικρὰς κόγχας ἐγκατεσπαρμένας πανταχοῦ, τανῦν δὲ λίαν εὐθράστου, ὥστε τὰ ἐξέχοντα μέρη εὐκόλως ἀποτριβόνται εἰς πολλὰ τεμάχια, ἐκάστη δ' ἐπίψαυσις αὐτοῦ πρέπει νὰ γίνεται μετὰ μεγίστης προσοχῆς. Ἐπίσης ἡ συναρμογὴ τῶν τεμαχίων ἀποβαίνει λίαν δυσχερὴς ἕνεκα τῆς ιδιότητος ταύτης τοῦ λίθου, διότι ἀκριβῆς συναρμογὴ τῶν ῥωγμῶν τῶν τεμαχίων κατὰ θέσεις τινὰς δὲν εἶνε πλέον κατορθωτὴ, μάλιστα δὲ καὶ ἀδύνατος εἶνε ἄνευ ἰδίας παρασκευῆς ἢ κάθετος τοποθέτησις τῶν ἀναγλύπτων πλακῶν. Ἐπειδὴ δὲ αἱ πλάκες αὗται ἦσαν ὠρισμέναί πρὸς κάθετον τοποθέτησιν, δὲν εἶνε τὸ πάχος αὐτῶν πανταχοῦ ὅμοιον (σαλεύει μεταξὺ 16-18 περίπου ἑκατοστομ.), ἢ δὲ ὀπισθία αὐτῶν ἐπιφάνεια λίαν ἀνωμάλως ἐξειργασμένη, εἰς τρόπον ὥστε ἡ συναρμογὴ αὐτῶν καὶ ἡ καταμέτρησις ἀποβαίνει λίαν δυσχερὴς.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀπαραίτητον νομίζω εἶνε νὰ πραγματευθῶ περὶ τῆς ὑλικῆς καταστάσεως τῶν σωζομένων τεμαχίων καὶ περὶ τῆς πρὸς ἄλληλα συναρμογῆς αὐτῶν, πρὶν ἢ ἐπιληθῶ τῆς ἐξηγήσεως τοῦ ὄλου, πρὸς ὃ ἐγένετο ἡ συναρμογὴ αὐτῆ.

Ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὄλου τῶν ὑπὸ Μυλωνᾶ πε-

οῦ ὁ λόγος ἀετώματος, αἱ δὲ ἀνασκαφαὶ ἐξηκολούθουν εἰσέτι. Διὸ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συμπαρατεθῶσι καὶ συναρμοσθῶσι τότε, ὥστε νὰ ἀποδειχθῇ τὸ εἶδος τοῦ μνημείου καὶ νὰ γνωσθῇ ἡ παράστασις.

K. Δ. Μ.

ριγραφέντων τεμαχίων τῶν ἀναγλύφων, διδάσκει ἡμᾶς ἐξ ἑνὸς μὲν ὅτι τὰ περισσότερα αὐτῶν συναρμότητουσι πρὸς ἄλληλα, ἐξ ἄλλου δὲ ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ (1883, σ. 38 καὶ 39) περιγραφὴν καὶ ἀπεικονισθὲν τεμάχιον ἀναγκαίως πρέπει νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τῶν λοιπῶν· διότι αἱ μεγαλείτεροι σχετικῶς αὐτοῦ διαστάσεις καὶ τὰ ἐξέχοντα μέρη τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἀναγλύπτου παραστάσεως καθιστῶσιν ἀδύνατον τὴν ἄμεσον μετὰ τῶν λοιπῶν τεμαχίων συναρμογὴν πρὸς ὄλον τι συναφές.

Ἀφίνοντες ἐν πρώτοις κατὰ μέρος τὸ τεμάχιον τοῦτο, συγκεφαλαιοῦμεν τὸ περιεχόμενον τῶν ἐπιλείπων ὑπὸ τοῦ Μυλωνᾶ περιγραφέντων παραστάσεων «*συνωρίς μετ' ἄρματηλάτου*» (ἀριθ. 5) «*τεμάχια ὀπλισμένου ἥρωος* (ἀριθ. 3-4) «*διεβεθηκόσι τοῖς σκέλεσι βαίνοντος*», καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 4 ἀπεικονισμένον τεμάχιον μετὰ πολλῶν σπειρῶν καὶ κεφαλῶν ὄψεων, εἰς τὸ ὁποῖον προστίθενται πλείονα ἄλλα παρόμοια. Εἶνε φανερόν ὅτι ἐν τοῖς τεμαχίοις τούτοις ἀνευρίσκομεν τὰ στοιχεῖα γνωστῆς μυθολογικῆς παραστάσεως, διασωθείσης ἡμῖν ἐπί τινων ἀρχαϊκῶν ἀγγειογραφῶν, τοῦ Ἡρακλέους δηλονότι μαχομένου πρὸς τὴν Λερναίαν Ὑδραν, παρόντος τοῦ ἑταίρου καὶ ἠνιόχου αὐτοῦ Ἰολάου. Μικρόν τι τεμάχιον ἐφ' οὗ διεσώθη ἐν μέρει τὸ ῥόπαλον, τὸ σύνηδες τοῦ Ἡρακλέους ὄπλον, ἀποδεικνύει ἡμῖν σαφῶς, ὅτι οὗτος εἶνε ὁ ἥρωος ὁ παριστάμενος ἐνταῦθα.

Ἐξωτερικῶς θεωρούμενα τὰ τεμάχια ταῦτα σχηματίζουσι τὰ συστατικὰ μέρη πλακῶν τινῶν, τῶν ὁποίων ἡ τομὴ διέρχεται ἐν μέρει διὰ τῶν μορφῶν τῆς παραστάσεως. Τοῦτο συμβαίνει εἰς τοὺς ἵππους τῆς συνωρίδος, ἀφ' ἧς ἀρχόμεθα τῆς πρὸς ἄλληλα συναρμογῆς τῶν καθ' ἕκαστα τεμαχίων, διότι ἐνταῦθα διὰ τῆς παραστάσεως καταφαίνεται σαφῶς καὶ ἀμέσως ἡ συναρμογὴ. Σύγκειται δὲ τὸ μέρος τοῦτο τῆς παραστάσεως ἐκ 4 τεμαχίων, χωριζομένων διὰ τοῦ ἄρμου δύο πλακῶν. Ἐκ τῶν δύο ὀπισθίων, τῶν μνημονευομένων ὑπὸ τοῦ Μυλωνᾶ, τὰ ὁποῖα πρὸς ἀριστερὰν τέμνονται καθέτως διὰ τοῦ κρασπέδου τῆς πλακῶς, διεσώθη μόνον τὸ κατώτερον, ἐφ' οὗ εἰκονίζονται αἱ ὀπίσθιοι κνήμαι τῶν ἵππων, ἐνῶ τὸ ὑπέρτερον, τὸ ὁποῖον προσαρμόττει

ἀμέσως πρὸς τὸ ἐπ' αὐτοῦ ῥήγμα, εἶνε ἀποτεθραυσμένον κατὰ τὸ ἄνω καὶ ὀπισθεν μέρος οὕτως, ὥστε δὲν διεσώθη τὸ ὅλον πλάκος τῆς πλακός.

Εἰς τὸ ὑπέρτερον ὅμως θραῦσμα ἀκριβῶς διεσώθη ἐρυθρά τις γραμμὴ προερχομένη ἐκ τῶν ἡνίων τῆς συνωρίδος καὶ ἐξακολουθοῦσα ἐπὶ τῶν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἐπὶ τῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ προσαρμοσθέντων τεμαχίων. Ἡ γραμμὴ αὕτη δίδει τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσιν τῆς συνεχείας διὰ τὸ πρὸς τὸ ἀριστερὰ προσαρμόζον ἄνω μέρος τῶν ἵππων, ἐπειδὴ τὸ κάτω ἄκρον τῶν ἐνταῦθα διασωθέντων ἡνίων πρέπει εἰκότως νὰ ἀκολουθήσῃ κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς γραμμῆς ἐκείνης· συνάμα δὲ συνδέεται ἐνταῦθα καὶ τὸ περίγραμμα τῆς βράχειος τοῦ ἵππου, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ γραμμὴ τῆς κάτω κοιλίας, ἢ ἐπὶ τοῦ κάτω τεμαχίου καὶ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ σωζομένου ὑπολοίπου τῆς ὀπισθίας κνήμης. Τοῦ τεμαχίου τούτου ἀπωλέσθη μὲν τὸ κάτω κράσπεδον, τὸ ὕψος ὅμως αὐτοῦ προσδιορίζεται ἐκ τῆς ἀμέσου πρὸς τὸ ἄνω τεμάχιον συναρμογῆς του. Οὕτω δὲ τὸ πλάτος τοῦ πρὸς τὰ κάτω ἀποτεθραυσμένου στενοῦ μέρους εἶνε 8-10 ἑκατοστομέτρων.

Τὰ δύο τεμάχια ταῦτα, ἐφ' ὧν ὑπάρχει τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τῶν ἵππων, προσαρμόζουσι πρὸς τὰ δεξιὰ τῆ καθέτω τῆς ἐτέρας πλακός τομῆ. Τὸ πρῶτον μνημονευθὲν ἔχει διατηρήσει ἐντελῶς καὶ τὸ ἄνω κράσπεδόν του. Ἀμφότεραι ὅμως αἱ γραμμαὶ αὐτοῦ δὲν σχηματίζουσιν ὀρθήν, ἀλλ' ὀξεῖαν γωνίαν 72 μοιρῶν, εἰς τρόπον ὥστε, ἐπειδὴ πρέπει εἰκότως νὰ παραδεχθῶμεν τὴν συναρμογὴν τῆς πλακός τῆς φερομένης κατ' ὀρθὴν γωνίαν ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς βάσεως τοῦ ἀναγλύφου ὡς κάθετον, προκύπτει διὰ τὸ ἄνω κράσπεδον τοῦ λίθου κλίσις πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοιαύτη, ἐξ ἧς ἀναγκαίως ἔπεται, ὅτι ἐνταῦθα ἔχομεν τεμάχιόν τι ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους ἀετώματος ναοῦ.

Πρὸς τὸ κάτω τεμάχιον τοῦ ὀπισθίου μέρους τῶν ἵππων προσαρμόζει ἀμέσως τὸ μέγα ἀπόσπασμα, ἐφ' οὗ τὸ ἄρμα καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιβαίνοντος ἡνιόχου, τὸ ὅποιον διεσώθη καὶ ἐν τῷ κατωτέρῳ κρασπέδῳ τῆς πλακός, ἐνῶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα μέρη εἶνε συντετριμμένον· μόνον δὲ πρὸς μικρότατόν τι σημεῖον τοῦ ῥήγματός του κατὰ τὰ

ἄνω προσαρμόζει ἀκριβῶς τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος τοῦ ἡνιόχου, οὕτινος ἡ ἀκριβὴς θέσις προσδιορίζεται ἐνταῦθα διὰ τῆς γραμμῆς τῶν ἡνίων. Ἐάν τις διατάξῃ ἐπιμελῶς αὐτὸ κατὰ τὴν γραμμὴν ταύτην, δεικνύει τὸ ὁλοκλήρως διασωθὲν ἀνώτερον κράσπεδον τὴν αὐτὴν πάλιν κλίσιν, τὴν ὅποιαν ἐβεβαιώσαμεν ἤδη εἰς τὸ ἄνω κράσπεδον τοῦ τεμαχίου, ἐφ' οὗ τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τῶν ἵππων, καὶ σχηματίζει ἀκριβῆ προέκτασιν τῆς κεκλιμένης γραμμῆς αὐτοῦ. Ἀφοῦ οὕτω τὸ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐστραμμένον τέθριππον ἐτοποθετήθη ἐν τῇ ἀριστερᾷ πτέρυγι ἀετώματος, διεθύνεται τὸ βλέμμα διὰ τῆς πρὸς δεξιὰν ὀπισθεν ἐστραμμένης τοῦ ἡνιόχου κεφαλῆς εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ, ὅπου περιμένομεν τὸ κυριώτατον τῆς παραστάσεως μέρος. Ἐνταῦθα προσαρμόζει ἀμέσως πρὸς τὸ ῥήγμα τοῦ κάτω μέρους τοῦ ἡνιόχου τὸ μέγα τεμάχιον, ἐφ' οὗ ἀπεικονίζονται αἱ κνήμαι ἀνδρὸς βαίνοντος πρὸς τὰ δεξιὰ διαβεβηκόσι τοῖς σκέλεσι. Τὸ τεμάχιον τοῦτο διεσώθη φέρον τὸ ἐξ ἀρχῆς κράσπεδον αὐτοῦ καὶ ὀρίζεται δεξιὰ ὑπὸ τῆς τομῆς τῆς πλακός, τῆς φερομένης κατ' ὀρθὴν γωνίαν ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς βάσεως τοῦ ἀετώματος. Τὸ θώρακα περιβεβλημένον στῆθος ἀποδεικνύεται διὰ τοῦτο ὡς ἀνήκον εἰς τὸ σῶμα, οὗ οἱ πόδες ἐτοποθετήθησαν ὡς εἴρηται, διότι τέμνεται δεξιὰ ἀκριβῶς ὑπὸ τοῦ κρασπέδου τῆς πλακός· ἡ ἀκριβὴς ὅμως αὐτοῦ θέσις προσδιορίζεται μόνον διὰ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ συναρμογῆς, διότι εἰς τὰ ἄλλα μέρη πανταχοῦ εἶνε ἀποτετριμμένον καὶ οὐδαμοῦ δύναται νὰ προσαρμοσθῇ ἀμέσως πρὸς τὸ ῥήγμα.

Ὡδηγήθημεν εἰς τὴν συναρμογὴν τῶν οὐκ εὐαρίθμων τεμαχίων, τῶν συνιστώντων τὸ σῶμα καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς Ὑδρας, ὀρμώμενοι ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι αἱ κεφαλαὶ αὐτῆς ἔπρεπε νὰ ὦσιν ἐστραμμένοι πρὸς ἀριστερὰν τοῦ μαχομένου ἥρωος, καὶ ὅτι αἱ μὲν φονευθεῖσαι ἤδη αὐτῶν ἔπρεπε νὰ θεωρηθῶσιν ὡς αἱ κάτω, αἱ δὲ ζωηρῶς τὰς γνάθους ἀνεωγμένας ἔχουσαι, ὡς αἱ ἄνω. Τὸ μέγιστον, δημοσιευθὲν ἤδη ὑπὸ τοῦ Μυλωνᾶ τεμάχιον μετὰ δύο πεφονευμένων καὶ μιᾶς ζώσης κεφαλῆς, διεσώθη ἐν τῷ κατωτέρῳ κρασπέδῳ τῆς πλακός πρὸς ἀριστερὰν, πρὸς τὸ ὅποιον προσαρμόττει ἀμέσως ἐν ἄλλο

ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ τῆς πλακὸς κρασπέδου, ἐφ' οὗ ἀπεικονίζεται κεφαλὴ ὄφραως λίαν ἀνεωγμένης τὰς γνάθους ἔχουσα καὶ λείψανον ἐτέρου τοιοῦτου. Εἰς δὲ τὸ ὑπέρτερον κράσπεδον τῆς πλακὸς πρὸς τὰ δεξιὰ φαίνεται μέρος τοῦ ἀποτεθραυσμένου ἀριστεροῦ βραχίονος τοῦ Ἡρακλέους ἐκτεινομένου πρὸς μίαν τῶν κεφαλῶν τῆς Ὑδρας. Οὕτω δὲ ἔχομεν τὸν ἀκριβῆ προσδιορισμὸν τοῦ ὕψους εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τοποθετηθῇ τὸ ἄνω σῶμα τοῦ ἥρωος μετὰ τοῦ τεμαχίου τοῦ βραχίονος.

Πρὸς τὸ τεμάχιον τοῦτο προσαρμόζει πάλιν μεθ' ὅλου τοῦ ῥήγματος ἐν ἄλλο, ἐφ' οὗ διεσώθη τὸ ἔμπροσθεν ἄκρον τοῦ ῥοπάλου τοῦ Ἡρακλέους καὶ τὸ ὁποῖον δεικνύει τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ καθῆκον ὑπέρτερον κράσπεδον τοῦ αετώματος. Τρία ἄλλα προσαρμόζοντα τεμάχια μετὰ τριῶν πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένων κεφαλῶν ὄφραως προσήρμοζον πρὸς τοῦτο καὶ παρεῖχον ἡμῖν συνεχόμενα οὕτω τὴν πρὸς τὰ ἄνω φερομένην γραμμὴν τοῦ αετώματος, εἰς δὲ τὸ κατὰ πρῶτον μνημονευθὲν κατώτατον τεμάχιον τοῦ σώματος τοῦ ὄφραως ἀκολουθοῦσι πρὸς τὰ δεξιὰ δύο μεγάλα συνεχόμενα τεμάχια ἐκ τοῦ κάτω κρασπέδου τοῦ ἀναγλύφου, μεταξύ τῶν ὁποίων κατὰ τὰ ἄνω προσαρμόττει μικρότατόν τι πάντοθεν ἀποτετριμμένον τεμάχιον, ἐφ' οὗ σπεῖραι τινες λαίμου ὄφραως.

Πρὸς τὸ τελευταῖον κατώτερον τεμάχιον τὸ τεμνόμενον πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπὸ τοῦ καθέτου κρασπέδου τῆς πλακὸς, ἐφαρμόζει ἐν ἄλλο πρὸς δεξιὰν ἐπίσης ἀπολήγον τεμάχιον, τὸ ὁποῖον διετηρήθη ἐπὶ τοῦ ἄνω πλαγίως ἀνιόντος κρασπέδου τοῦ αετώματος, εἰς τρόπον ὥστε ἔχομεν δι' αὐτοῦ πλήρη σχεδὸν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον δέκα μεγάλα τεμάχια μιᾶς πλακὸς διὰ τοῦ δεξιοῦ κρασπέδου τῆς ὁποίας δὲν συνεπληροῦτο ἐντελῶς ἢ παράστασις τοῦ τέρατος. Ἐκ τῶν λοιπῶν μερῶν τοῦ σώματος τοῦ ὄφραως διεσώθησαν προσέτι πέντε μικρὰ τεμάχια, τῶν ὁποίων ὅμως ἐν μόνον δύναται νὰ καταλάβῃ ὠρισμένην θέσιν, τὴν θέσιν εἰς ἣν ἀπεικονίσθη ἐν τῷ πίνακι· ἐπειδὴ προέρχεται ἐκ τοῦ κρασπέδου τῆς ἐπομένης πλακὸς καὶ ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὴν συνέχειαν τῶν σπειρῶν τοῦ σώματος τοῦ ὄφραως.

Τὰ λοιπὰ εἶνε λίαν ἀσήμαντα, ὥστε νὰ συμπλη-

ρωθῇ ἐξ αὐτῶν ἡ συνεχόμενη πλάξ εἰς ἣν ἀνήκουσι, μόνον δὲ ἐνός, τὸ ὁποῖον ὡσαύτως διέσωσεν ἐν τεμαχίον τοῦ κρασπέδου, δύναται νὰ προσδιορισθῇ ἡ θέσις. Ἀνήκει δηλαδὴ εἰς τὸ κεκλιμένον ὑπέρτερον κράσπεδον τοῦ αετώματος, διότι δεικνύει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κρασπέδου γραμμὴν ἠρέμα προεκτεινομένην, ἀκολουθοῦσαν τὴν τοῦ ἄλλου τεμαχίου τοῦ ἄνω αετώματος, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τομὰς τῶν καθ' ἕκαστα πλακῶν.

Οὕτω λοιπὸν ἔχομεν ἐν τοῖς μέχρι τοῦδε ἐξετασθεῖσι τεμαχίοις λείψανα διασωθέντα ἐκ τεσσάρων πλακῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δύο, ἀνήκοντα εἰς τὸ δεξιὸν ἡμισυ τοῦ αετώματος, ἐπληροῦντο διὰ μόνου τοῦ ὑπερμεγέθους σώματος τῆς Ὑδρας· ἐνῶ ἀμφότερα τὰ τοῦ ἀριστεροῦ περιελάμβανον τὸ ἐκ τοῦ μύθου σπουδαιότερον μέρος τῆς παραστάσεως, δηλαδὴ τὸν μαχόμενον ἥρωα, τὸν ἡνίοχόν του καὶ τὴν συνωρίδα. Ἐκ τῶν ἵππων διεσώθη προσέτι μικρόν τι τεμάχιον μετὰ τοῦ ἐμπροσθίου μέρους κεφαλῆς, ἥτις, ὡς ἡ πρὸς τὰ κάτω κεκλιμένη γραμμὴ τοῦ λαίμου δεικνύει, ἦτο κεκυφίτα πρὸς τὸ ἔδαφος. Ἐπὶ τοῦ τεμαχίου δὲ τούτου τοῦ κάτω κρασπέδου τοῦ ἀναγλύφου διεσώθη ἐξέχον περιθώριον πλάτους 3 ἑκατοστ., τὸ ὁποῖον παρατηρεῖται ὁμοίως ἐξέχον καὶ εἰς ἄλλα τινὰ μέρη τῆς γραμμῆς τῆς βάσεως τοῦ ἀναγλύφου, δηλαδὴ μεταξύ τῶν διαβεβηκότων σκελῶν τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἡνίοχου, καὶ ὑπὸ τὸν τροχὸν τοῦ ἄρματος, περαιτέρω τοῦ ὁποίου ἐξηκολούθει καὶ ὑπὸ τὰς κνήμας τῶν ἵππων, ἔνθα νῦν εἶνε συντετριμμένον.

Τούναντίον δὲ ἐπὶ τῆς τρίτης τῶν σωζομένων πλακῶν δὲν σώζεται τὸ ἐξέχον τοῦτο περιθώριον, ἐπειδὴ ἐνταῦθα αἱ σπεῖραι τοῦ σώματος καὶ τοῦ λαίμου τῆς Ὑδρας καθήκουσιν εἰς τινὰ μέρη μέχρι τῆς ἐσχάτης πρὸς τὰ κάτω ἄκρας, ἔνθα καὶ συναπολήγουσι τῷ τέλει τῆς πλακὸς. Ἐπὶ τοῦ τεμαχίου δὲ ἐκείνου, ἐφ' οὗ ἀπεικονίζεται ἡ κεφαλὴ τοῦ ἵππου, σώζεται πρὸς τὰ ἀριστερὰ τὸ ὑπόλοιπον στενῶν τινῶν ταινιῶν ἀνυψομένων καὶ ἐπίτινος ἄλλου μεγαλειτέρου τεμαχίου, ὅπερ ἂν τις ἀκριβῶς ἐξετάσῃ, βλέπει ὅτι προσήρμοζεν ἀκριβῶς μάλιστα κατὰ μέρος τι τοῦ ῥήγματος του πρὸς τὸ προηγούμενον. Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν ὁμοιάζουσιν αἱ

ταινίαι πρὸς τὰς μακρὰς καὶ λεπτὰς κνήμας ἐντόμου· εἶνε κεκαμμέναι πρὸς τὰ ἔξω, εἰς δύο θέσεις δὲ ἐπιεξαγαγμέναι ὡσπερ μέλη καρκίνου ἢ ἀστακοῦ, ὥστε ἐνταῦθα ἀναμιμνησκόμεθα τοῦ καρκίνου, ὅστις ἐπεβοήθησε κατὰ τὴν μυθολογικὴν παράδοσιν τῇ Ὑδρᾷ δάκνων τὸν ἥρωα κατὰ τὸν πόδα, ἐωσότου ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν αὐτόν. Καὶ ἐπὶ ἀγγειογραφῶν δὲ φαίνεται τὸ ζῶον τοῦτο ἐνίοτε μεταξὺ τῶν ποδῶν τοῦ Ἡρακλέους ἢ πρὸς τὰ πλάγια. Ἡ θέσις, τὴν ὁποῖαν τὸ τεμάχιον τοῦτο κατελάμβανεν ἐν τῷ αετώματι, προσδιορίζεται διὰ τοῦ τεμαχίου τοῦ προσαρμόζοντος πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἵππου, ἐπειδὴ πρέπει νὰ τοποθετήσωμεν αὐτὸ εἰς τὴν προέκτασιν τῆς γραμμῆς τοῦ πρὸς τὸ ἔδαφος κεκλιμένου λαίμου τοῦ ἵππου. Μεταξὺ τῶν ἀριστερῶν ἐρυθρῶν κνημῶν τοῦ ζώου παρατηρεῖται τέλος πλατύ τι μέλος ἀπολήγον εἰς σχῆμα καρκίνου, ἐν τῷ ὁποίῳ προδήλως πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν προτεταμένην χηλὴν αὐτοῦ. Τὸ τεμάχιον τοῦτο ἀπολήγει κατὰ τὰς τρεῖς αὐτοῦ πλευρὰς εἰς κράσπεδα ἐκ τῶν ὁποίων εἰκότως τὸ ὑπέρτερον καὶ τὸ κατώτερον πρέπει νὰ σχηματίζωσι τὰς δύο κυρίας γραμμὰς τοῦ ἀναγλύφου τοῦ αετώματος, ἐνῶ τὸ κάθετον δυνατὸν νὰ προέρχεται ἐκ τοῦ ἀρμού τῆς πλακῶς. Ἡ ἀκριβὴς αὐτοῦ θέσις προσδιορίζεται μετὰ βεβαιότητος, διότι συμπίπτει εἰς τὸ παλινορθωθὲν μέρος τῆς γραμμῆς τοῦ αετώματος· ἐκ τούτου δὲ προκύπτει, ἂν καὶ ἐλλείπη τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ σώματος, ὅτι ὁ θαλάσσιος καρκίνος, οὗτινος ἐγένετο χρῆσις τοιαύτη, ὅπως πληρωθῆ ἡ γωνία τοῦ αετώματος, εἶχε μέγεθος σημαντικὸν ἐνὸς περίπου μέτρου. Τὸ τελευταῖον μνημονευθὲν ἐκεῖνο τεμάχιον δεικνύει συνάμα, ὅτι ἡ γωνία τοῦ αετώματος ἐσχηματίζετο ἐξ ἰδιαιτέρας πλακῶς, καὶ ἄγει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἐπίσης καὶ εἰς τὸ ἀντίθετον τοῦ αετώματος μέρος ἀνάλογόν τι πρὸς τοῦτο παρίστατο, ὥστε πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ὡς πιθανόν, ὅτι ὁλόκληρον τὸ αέτωμα συναποτελεῖτο ἐκ πλακῶν ἕξ.

Τὸ μέγεθος τῶν πλακῶν τούτων εἶνε διάφορον. Τῆς τελευταίας μνημονευθείσης, ἐφ' ἧς αἱ τοῦ καρκίνου χηλαί, τὸ μέγεθος εὐρίσκειται, ἐὰν τὴν κεκλιμένην ἄνω γραμμὴν τοῦ αετώματος προεκτείνωμεν μέχρι τοῦ σημείου τῆς συναντήσεως αὐτῆς

πρὸς τὴν γραμμὴν τῆς βάσεως τοῦ ἀναγλύφου· ἐκ τοῦ σημείου δὲ τούτου μέχρι τοῦ διασωθέντος κρασπέδου τῆς πλακῶς εἶνε 0,674, ἐκ δὲ τοῦ ἄκρου κρασπέδου τῆς πλακῶς ταύτης μέχρι τῆς ἐπομένης, ἣτις διατέμνει καθέτως τὰ σώματα τῶν ἵππων, εἶνε 1,206, ἐνῶ τὸ μῆκος τῆς τρίτης πλακῶς τῆς διασωθείσης ὁλοκλήρου εἶνε 1,019, τὸ δὲ τῆς τετάρτης 1,267. Ἐὰν τῶρα προσθέσωμεν τὸ μῆκος τῶν τριῶν πλακῶν ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τὸ ἥμισυ τοῦ αετώματος, προκύπτει ὀλικὸν αὐτῶν μῆκος 2,899, λογιζόμενον ἀπὸ τῆς ἄκρας γωνίας τοῦ αετώματος μέχρι τοῦ μέσου αὐτοῦ. Τὸ δὲ ὕψος αὐτοῦ μετρούμενον κατὰ τὸ ἔμπροσθεν κράσπεδον τῆς τετάρτης πλακῶς εἶνε 0,79. Ἐπειδὴ ὅμως δυνατὸν ἦτο τὸ μέσον τοῦ αετώματος νὰ μὴ συμπίπτῃ ἀκριβῶς πρὸς τὸν ἀρμόν τὸν μεταξὺ τῆς τρίτης καὶ τετάρτης πλακῶς, ἀλλὰ τὸ ἀνώτατον σημεῖον αὐτοῦ νὰ συμπίπτῃ καὶ πρὸς τὴν τρίτην πλάκα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἐπεχείρησα πρὸς ἐξέλεξιν τούτου, νὰ συναρμόσω ἐπιμελῶς τὰ διασωθέντα τεμάχια καὶ ἀναλόγως αὐτῶν νὰ ἀποκαταστήσω τὴν γραμμὴν ὁλόκληρον τοῦ αετώματος. Εἰς τὴν συναρμογὴν δὲ ταύτην καὶ ἀποκατάστασιν συντέτινον μάλιστα τὰ ἐκ τῆς ἀμέσου καταμετρήσεως ἐπιτευχθέντα διὰ τῆς συμπράξεως τοῦ κ. Gillieron ἀποτελέσματα.

Οὕτω δὲ ἐβεβαιώθημεν, ὅτι τὸ μεσαίτατον σημεῖον τοῦ αετώματος κεῖται ἀκριβῶς κατὰ τὸν ἀρμόν τῶν δύο μεσαίων αὐτοῦ πλακῶν καὶ ὑπελογίσασαμεν τὸ μῆκος τοῦ δεξιῦ ἡμίσεος αὐτοῦ εἰς 2,91. Ἡ ἐν τῇ καταμετρήσει διαφορὰ, ἢ προκύπτουσα ἐκ τῆς δυσκολίας τῆς συναρμογῆς τῶν συντριμμάτων, καὶ ἐκ τῆς οὐχὶ κατ' ἀκρίβειαν μαθηματικὴν γενομένης ὑπὸ τοῦ τεχνίτου ἐκτελέσεως καὶ ἐξεργασίας τῶν καθ' ἕκαστα πλακῶν, περιοριζομένη εἰς 11 χιλιοστὰ τοῦ μέτρου, δὲν πρέπει νὰ φανῆ παράδοξος.

Οὕτω δὲ δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὡς στρογγύλον ἀριθμὸν τοῦ ὀλικοῦ μήκους τοῦ αετώματος 5,80 Γ. Μ., τὸ ὁποῖον κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ὕψος τοῦ 0,79 παρέχει κλίσιν πρὸς τὰ ἄνω 7,4.

Ἐν Ὀλυμπίᾳ τῇ 14 Νοεμβρίου 1884.

K. PURGOLD

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ.

Α. Στίχ. 32. Ἐγγραφα τὸ τῶν ἐν παρενθέσει, διότι, ἂν καὶ τοῦτο εἶχε γράψει ὁ χαρακτής, ὁ στίχος θὰ εἶχε 67 γράμματα, ὧν τὰ τελευταῖα 10 σφόδρα συμπεπυκνωμένα.

Β. Στίχ. 1. Τῇ εἰσηγήσει τοῦ καθηγητοῦ Σ. Κουμανούδη ἐξήτασα καὶ αὐθις τὸν λίθον καὶ φαίνεται μοι ὅτι Μ (Δημοκράτου δηλ.) μᾶλλον καὶ ὄχι Ν εἶναι γεγραμμένον· νὰ βεβαιώσω ὅμως τὸ πρᾶγμα δὲν τολμῶ· ἄς ἴδωσι καὶ ἄλλοι αὐτὸν τὸν

λίθον· ὁ κ. Κουμανούδης εἶχεν ἐν χερσὶ χάρτινον ἀποτύπωμα μόνον. Τὸ ὄνομα Δημοκράτης φέρεται καὶ ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Pape ὡς ἀμφίβολον.

Γ. Στίχ. 2, στήλη δευτέρα. Κατ' εἰσηγήσειν τοῦ αὐτοῦ κ. Κουμανούδη ἔγγραφα ὀρθῶς ἐν τῇ μεταγραφῇ Ἄνδρ . . . (= Ἄνδρέας, Ἄνδρόνικος κτλ.) ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ Πίνακι ἡμαρτημένου Ἄνωρ . . . Δ ἔχει καὶ ὁ λίθος κακογεγραμμένον ὅμως καὶ δυσδιάκριτον καὶ πῶς πρὸς Ω ὁμοιάζον. Δ. Φ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ὁ κ. Κ. Καραπάνος τακτοποιήσας μετὰ φιλοκαλίας ἐν ἰδίᾳ αἰθούσῃ τὴν Δωδωναίαν αὐτοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ἐξέθηκε πάνυ φιλοτίμως εἰς ἐπίσκεψιν καὶ μελέτην τῶν βουλομένων. Ἡ ἀξία λόγου αὕτη συλλογὴ γενομένη ἤδη γνωστὴ διὰ τοῦ συγγράμματος *Dodone et ses ruines*, τὸ ὅποιον ὁ κ. Καραπάνος ἐξέδωκεν τῷ 1878, καὶ διὰ τῆς ἐν Παρισίοις παγκοσμίου ἐκθέσεως ἐφείλκυσε σπουδαίως τὴν προσοχὴν τῶν ἀρχαιολόγων καὶ τῶν καλλιτεχνῶν.

Τὰ ἀποτελοῦντα τὴν Δωδωναίαν συλλογὴν εἶνε πολλὰ καὶ διάφορα, οἷον ἀγάλματα, ἀνάγλυφα, ἀναθηματικὰ ἐνεπίγραφα μνημεῖα, ἐπιγραφαί, τρίποδες, λέβητες, ἀγγεῖα, φιάλαι, νομίσματα, δακτυλίδιοι, γυναικεῖα κοσμήματα, ὅπλα, ἐργαλεῖα διάφορα κλπ., ὧν τὰ πλεῖστα ἐκ χαλκοῦ, ὀλίγα δὲ τινα ἐκ χρυσοῦ, ἐξ ἀργύρου καὶ ἐξ ἐλέφαντος. Ἐν τοῖς χαλκοῖς διακρίνονται μάλιστα τὰ ἀκόλουθα·

1. Σάτυρος ὄρχούμενος, οὗ οἱ πόδες ἵππιοι ἀρχαϊκῆς ἐργασίας.

2. Μορφὴ γυναικεῖα ἐνδεδυμένη ἐζωσμένον βραχὺν καὶ ἀχειρίδωτον χιτῶνα ἀρχαϊκῆς ἐργασίας.

3. Κεφαλὴ ἀρχαϊκωτάτη, ἧς ἡ κόμη καθήκει μακρά.

4. Αὐλητρίς τὸν διπλοῦν αὐλοῦσα αὐλὸν ἐργασίας ἀρχαϊκωτάτης.

5. Ἀπόλλων γυμνός (στήριγμα κατόπτρου).

6. Κωμωδίας ὑποκριτής.

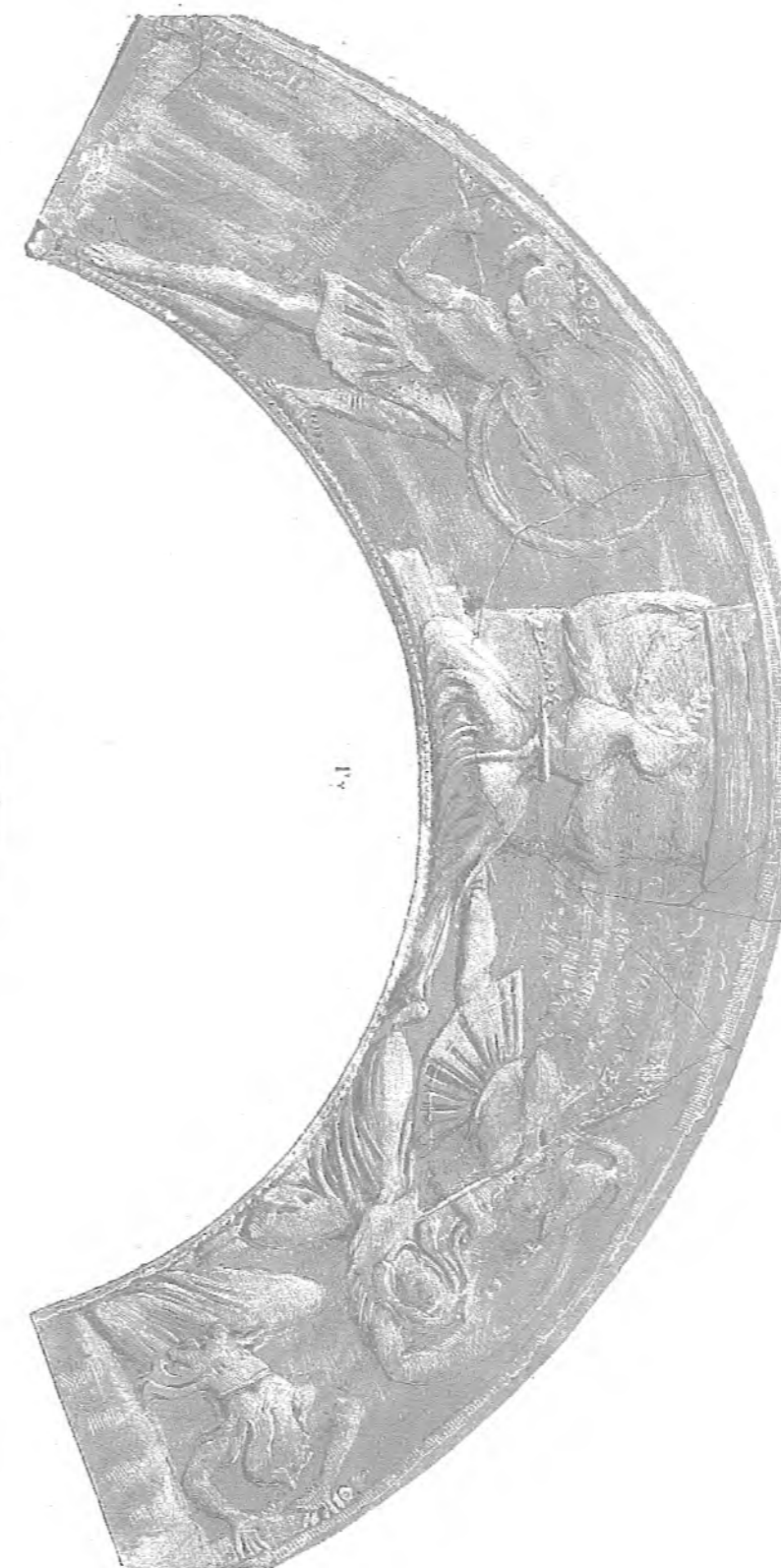
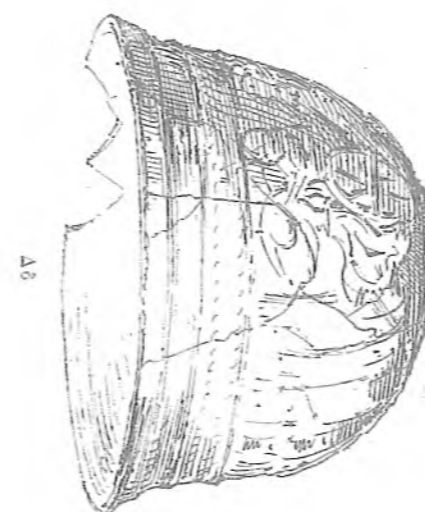
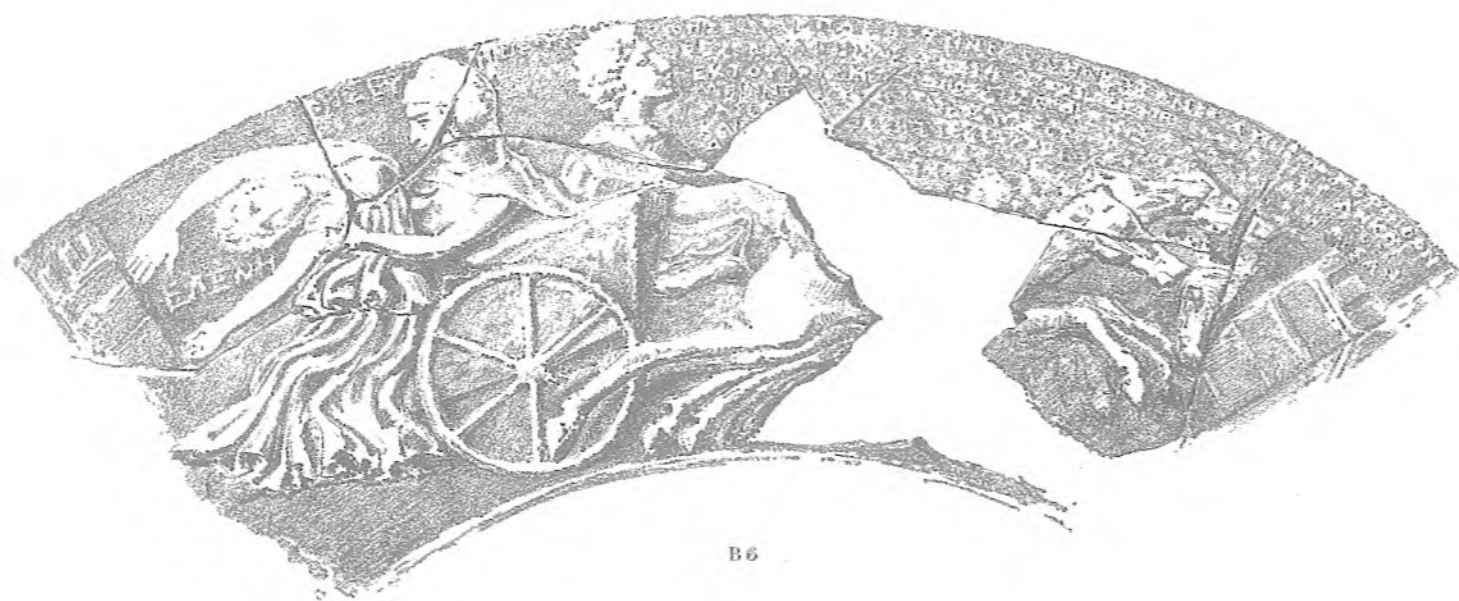
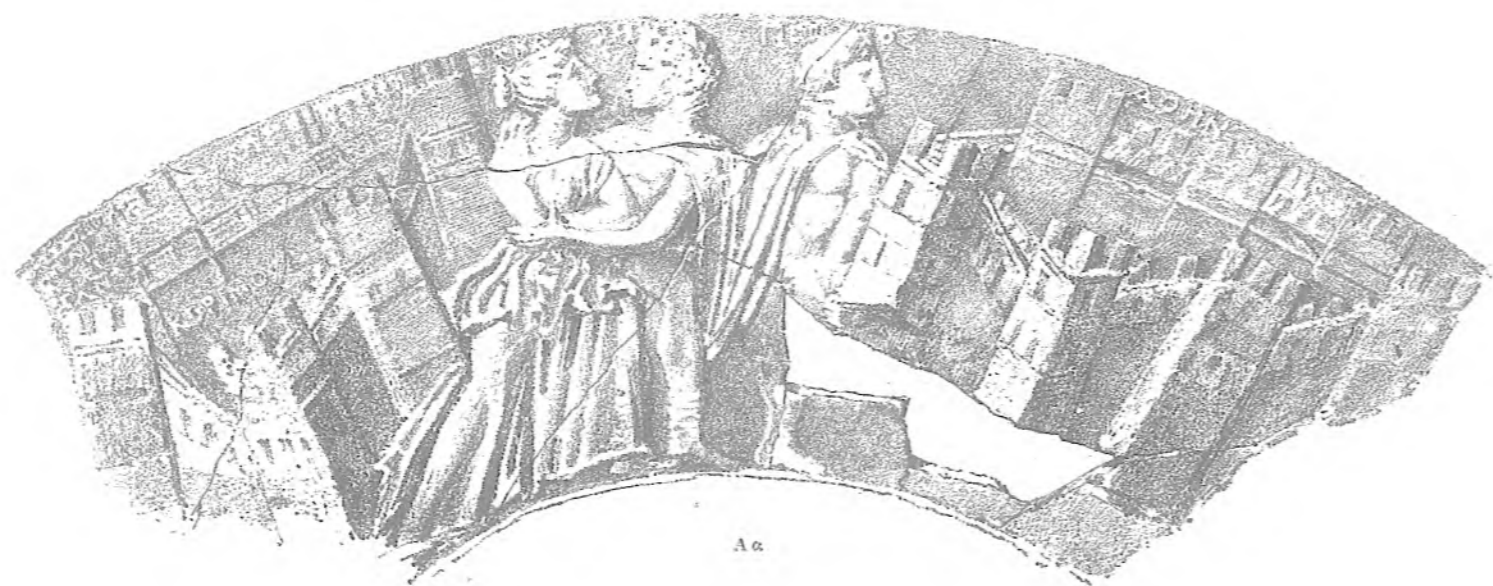
7. Μαινὰς ἐξαιρέτου ἐργασίας τῶν καλῶν Ἑλληνικῶν χρόνων· ἀξιοπαρατήρητος εἶναι μάλιστα ἡ πτύχωσις τῆς ἐσθῆτος, ἐφ' ἧς διακρίνεται καὶ ἐμπαιστὸς ἄργυρος.

8. Σύμπλεγμα ἀνάγλυπτον δύο μαχομένων ἐργασίας καλλίστης καὶ ἐπιμελελημένης τῶν χρόνων τοῦ Λυσίππου.

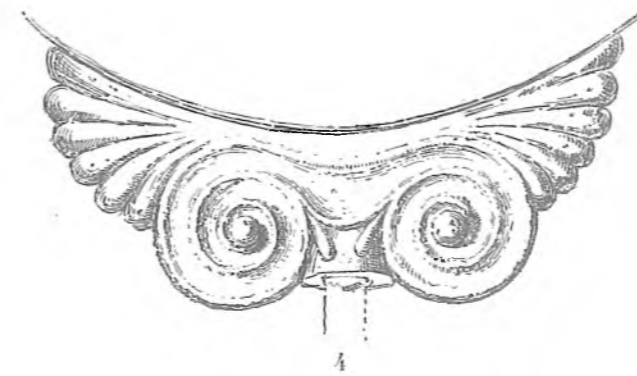
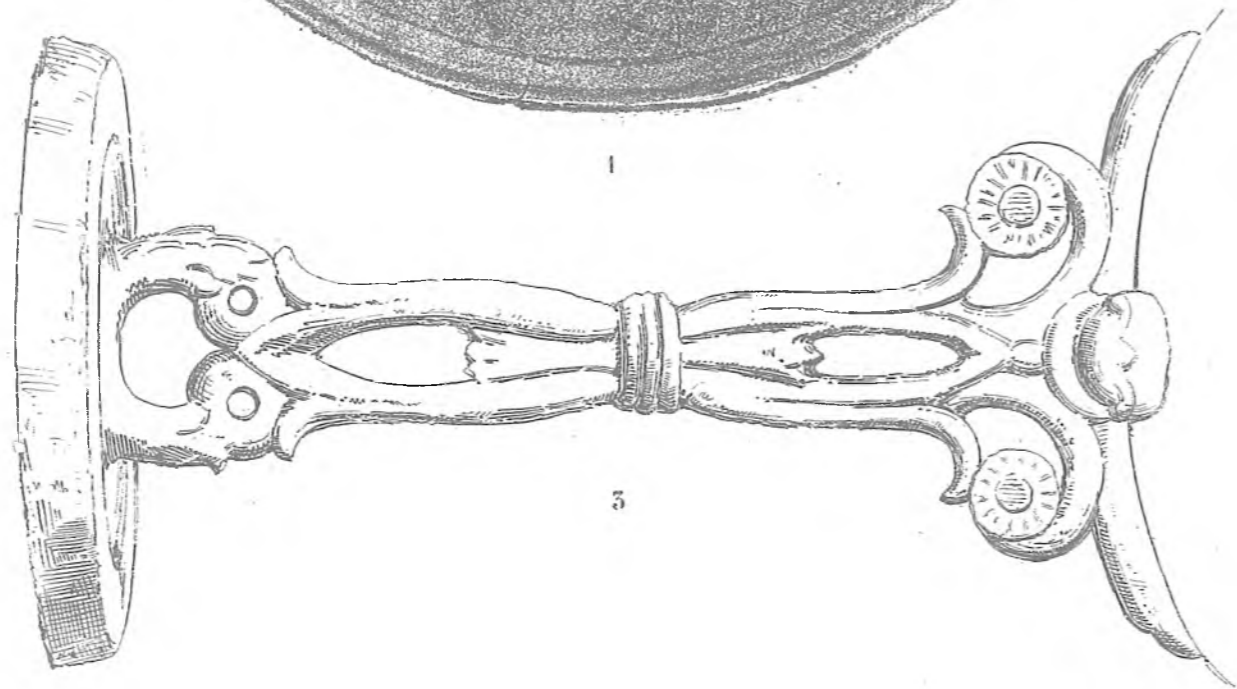
Ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ εἶναι ἐκτεθειμένοι καὶ ἄλλαι ἀρχαιότητες ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Ἑλλάδος προερχόμεναι ἀξίαι ἐπισκέψεως καὶ σπουδῆς, ἐν αἷς ἐξαιρομεν μάλιστα ἀνάγλυφον μαρμάρινον παριστῶν τὸν Ἡρακλέα τοξέοντα. Ὁ Ἡρακλῆς οὗτος ἀπεικονίσθη καὶ περιεγράφη ἤδη ὑπὸ τοῦ κ. O. Rayet ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τοῦ πολυτελοῦς αὐτοῦ συγγράμματος *Monuments de l'art antique*.

— Ἐπερατώθησαν διὰ τὸ παρὸν ἔτος αἱ ἐν τῷ Ἀμφιραραεῖῳ ἀνασκαφαί, καὶ ἐξετελέσθη ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Dörpfeld καὶ τὸ διάγραμμα ὄλου τοῦ ἀνασκαφέντος χώρου, τὸ ὅποιον θέλει δημοσιευθῆ μετὰ τῶν ἀναγκαίων ἐξηγήσεων ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τοῦ παρόντος ἔτους.

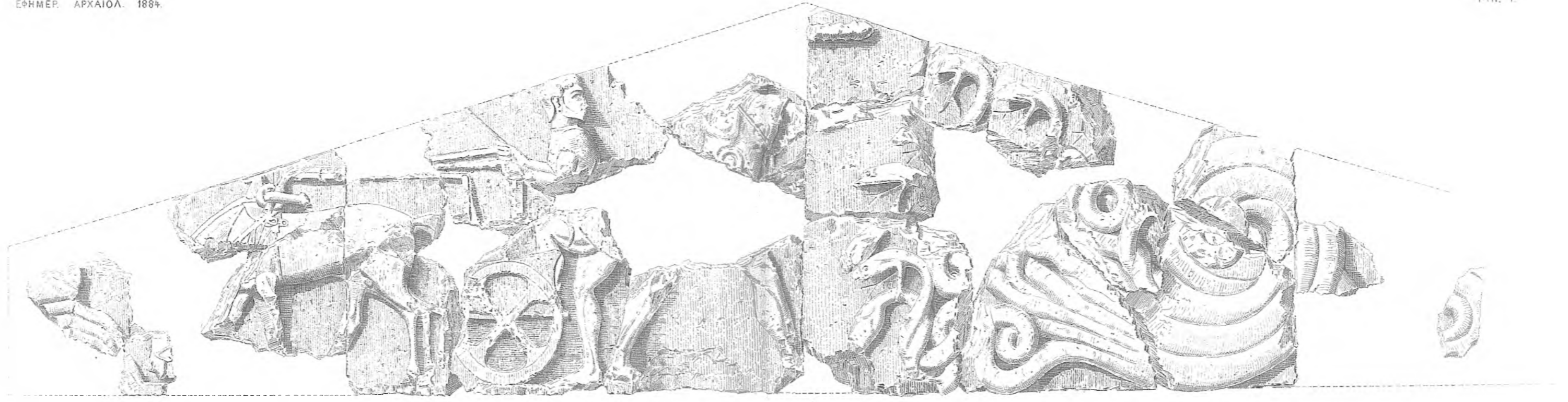
(Ἐξεδόθη τῇ 25 Δεκεμβρίου 1884)



ΣΚΥΦΟΙ ΒΟΙΩΤΙΚΟΙ ΔΥΟ

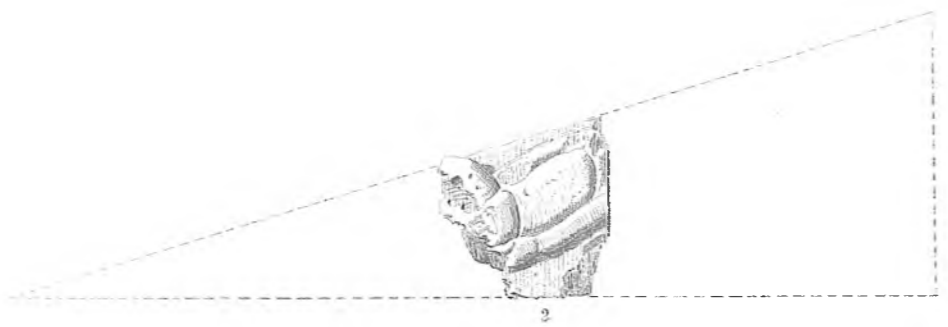


ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ



1.

11



2.



3.

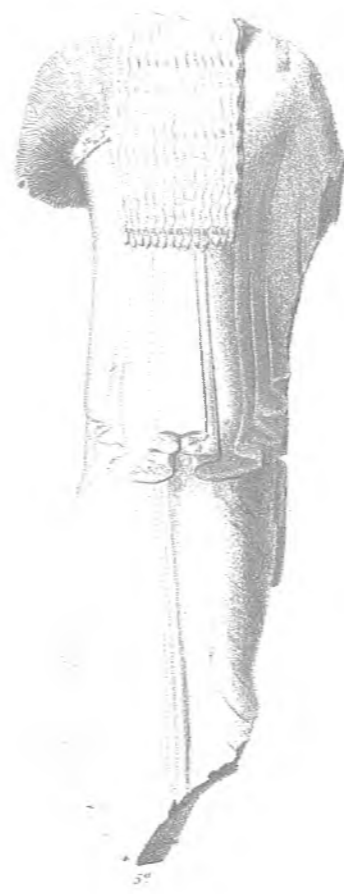
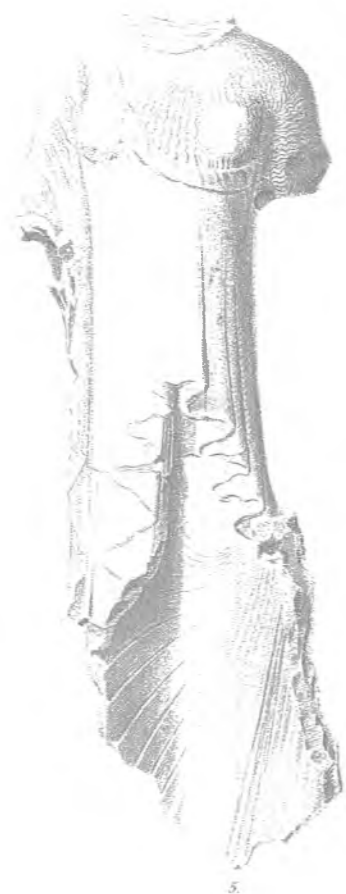
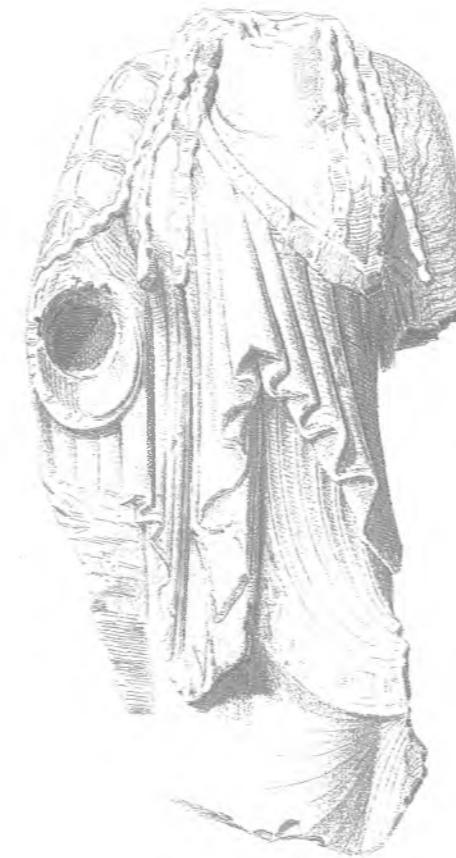


5.

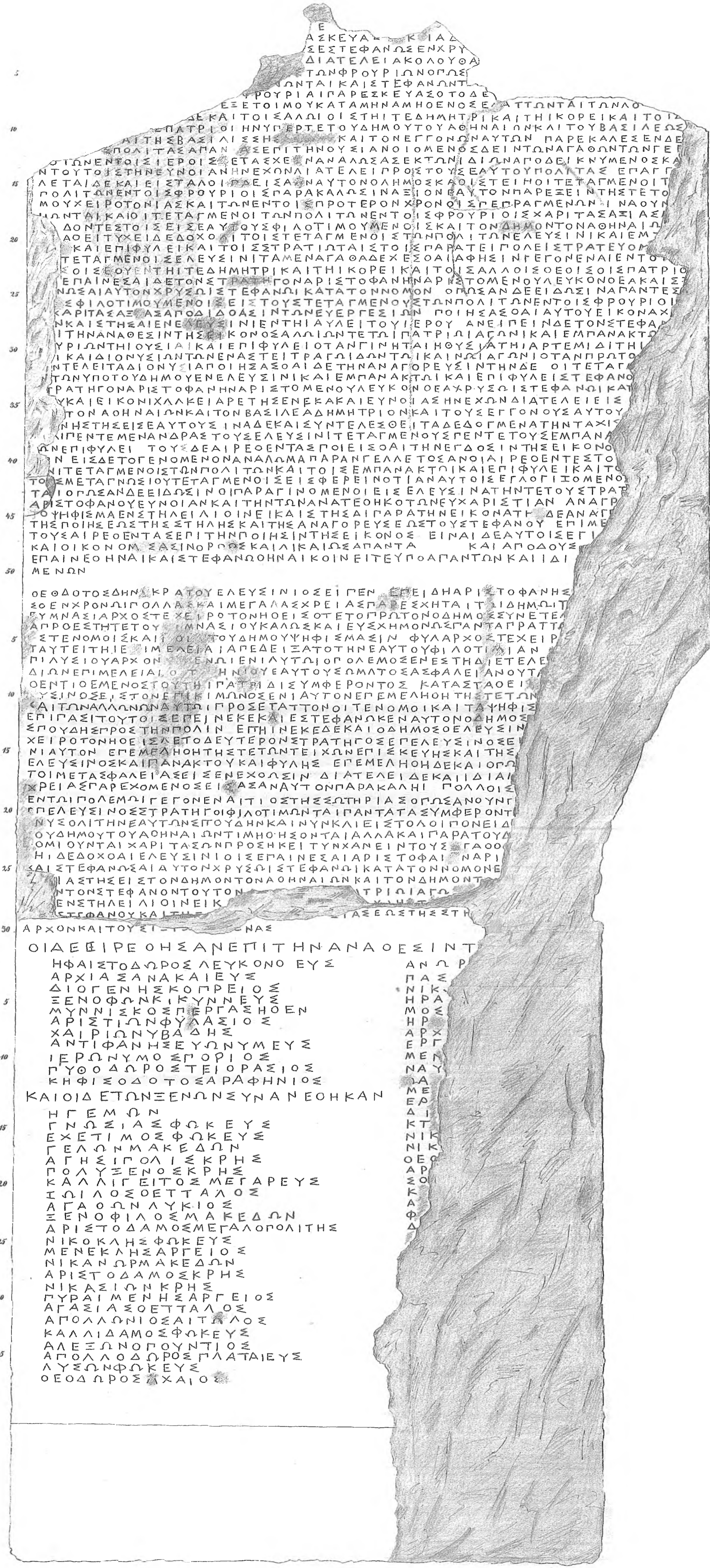


4.

ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΑΕΤΩΜΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ.



ΑΡΧΑΙΚΑ ΓΛΥΠΤΑ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ.



ΟΙ ΔΕ ΕΙΡΕΟΗΣ ΑΝΕΠΙΤΗΝ ΑΝΑΘΕΣΙΝ Τ
 ΗΦΑΙΣΤΟΔΩΡΟΣ ΛΕΥΚΟΝΟ ΕΥΣ
 ΑΡΧΙΑΣ ΑΝΑΚΑΙ ΕΥΣ
 ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΚΟΠΡΕΙΟΝ
 ΞΕΝΟΦΩΝ ΚΥΝΝΕΥΜ
 ΜΥΝΝΙΣ ΚΟΜΠΕΡΓΑΜΟΕΝ
 ΑΡΙΣΤΙΔΗΣ ΦΥΛΑΣΙΟΝ
 ΧΑΙΡΙΩΝ ΥΒΑΔΗΣ
 ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ ΕΥΩΝΥΜΕΥΣ
 ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΠΟΡΕΙΟΝ
 ΠΥΘΟΔΩΡΟΣ ΤΕΙΟΡΑΧΙΟΝ
 ΚΗΦΙΣΟΔΩΤΟΣ ΑΡΑΦΗΝΙΟΝ
 ΚΑΙ ΟΙ ΔΕ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΩΝ ΑΝΕΘΗΚΑΝ
 ΗΓΕΜΩΝ
 ΓΝΩΣΙΑΣ ΦΩΚΕΥΣ
 ΕΧΕΤΙΜΟΣ ΦΩΚΕΥΣ
 ΓΕΛΩΝ ΜΑΚΕΔΩΝ
 ΑΓΗΣΙΠΟΛΙΣ ΚΡΗΣ
 ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ ΚΡΗΣ
 ΚΑΛΛΙΓΕΙΤΟΣ ΜΕΓΑΡΕΥΣ
 ΙΩΛΙΟΣ ΟΕΤΤΑΛΟΣ
 ΑΓΑΘΩΝ ΛΥΚΙΟΣ
 ΞΕΝΟΦΙΛΟΣ ΜΑΚΕΔΩΝ
 ΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΣ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΤΗΣ
 ΝΙΚΟΚΛΗΣ ΦΩΚΕΥΣ
 ΜΕΝΕΚΛΗΣ ΑΡΓΕΙΟΣ
 ΝΙΚΑΝΩΡ ΜΑΚΕΔΩΝ
 ΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΣ ΚΡΗΣ
 ΝΙΚΑΣΙΩΝ ΚΡΗΣ
 ΠΥΡΑΙΜΕΝΗΣ ΑΡΓΕΙΟΣ
 ΑΓΑΣΙΑΣ ΟΕΤΤΑΛΟΣ
 ΑΠΟΛΛΑΝΙΟΣ ΑΙΤΑΛΟΣ
 ΚΑΛΛΙΔΑΜΟΣ ΦΩΚΕΥΣ
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΟΥΝΤΙΟΣ
 ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ ΠΛΑΤΑΙΕΥΣ
 ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ ΚΕΥΣ
 ΟΕΟΔΩΡΟΣ ΧΑΙΟΣ

ΑΝΩΡ
 ΠΑΡ
 ΝΙΚ
 ΗΡΑ
 ΜΟΝ
 ΗΡ
 ΑΡΧ
 ΕΡΓ
 ΜΕΛ
 ΝΑΥ
 ΔΑΥ
 ΜΕ
 ΕΑ
 ΔΙ
 ΚΤ
 ΝΙΚ
 ΝΙΚ
 ΟΕΟ
 ΑΡ
 ΣΟ
 Κ
 Α
 Φ
 Δ

B I B Λ Ι Α Ν Ε Ο Φ Α Ν Η .

- Curtius und Kaupert*, Carten von Attica Heft, III. Berlin, 1884.
- Helbig W*, das homerische Epos aus den Denkmälern erläutert, Archäologische Untersuchungen mit zwei Tafeln und 120 in den Text gedruckten Abbildungen. Leipzig, 1884. 8° p. 353.
- Roscher H. W*, Lexicon der Griechischen u. Römischen Mythologie Lieferung V.
- Collitz Hermann*, Sammlung der Griechischen Dialekt-Inschriften Heft, IV.
- Halbherr Federico*, Iscrizioni di Keos (Estratto dal Museo italiano di antichità classica Vol. I, Punt. 2^a a. 1884-85).
- Comparetti Domenico*, Varietà Epigrafiche (Estratto dal Museo italiano ect).
- Hofmann B. K*, Beiträge zur Geschichte der Antiken Legirungen.
- Historische und Philologische Aufsätze*, Festgabe an *Ernst Curtius* zum 2 September 1884.
- Weil Rudolf*, Die Künstlerinschriften der Sicilischen Münzen (programm zum Winckelmannsfeste der Archaeologischen Gesellschaft zu Berlin) mit drei Tafeln Berlin 1884.
- Mittheilungen* des deutschen Archäologischen Institutes in Athen 1884. Heft, III.
- Dumont Albert*, Terres cuites orientales et gréco-orientales. Paris 1884.
- Archäologische Zeitung 1884. Heft, II.
- The Journal of Hellenic Studies Vol. V. Nos. 1 and 2, 1884 text and Plattes.
- Μελετοπούλου Ἀλεξάνδρου Ν*, Κατάλογος τῶν ἀρχαίων νομισμάτων, συμβόλων καὶ κερματίων τῆς ἰδίας αὐτοῦ συλλογῆς. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν ἀδελφῶν Περρῆ 1884. 4^{ον} μετὰ 4 πινάκων.
- Πρακτικὰ* τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας τοῦ ἔτους 1883 μετὰ 5 πινάκων. Ἀθήνησιν ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν ἀδελφῶν Περρῆ 1884.
-

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

	ΣΕΛΙΔ.
Σ. ΒΑΣΗ, Ὑπατικά γράμματα πρὸς Ὠρωπίους	97
ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, Ἐπιγραφαὶ ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀμφιαράου	121
» » Δύο ἀττικά ψηφίσματα	129
Δ. ΦΙΛΙΟΥ, Ἐπιγραφαὶ ἐξ Ἐλευσίνος (πίναξ 9)	135
Κ. PURGOLD, Ἀρχαῖκὸν ἀέτωμα ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως (πίναξ 7)	147
Δ. ΦΙΛΙΟΥ, Προσθήκη εἰς τὴν ἐξ Ἐλευσίνος ἐπιγραφὴν	159
Ἀρχαιολογικαὶ εἰδήσεις.	159

ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΜΑΤΑ.

- Πίναξ 7 Ἀρχαῖκὸν ἀέτωμα ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
— 8 Ἀρχαῖκα γλυπτὰ ἐξ Ἐλευσίνος.
— 9 Πανομοίωτον Ἐλευσινιακῆς ἐπιγραφῆς.
-

Ὁ μὲν 5^{ος} καὶ 6^{ος} πίναξ ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἐκδοθὲν πρωτοδεύτερον τεῦχος, τοῦ δὲ 8^{ου} πίνακος ἐφ' οὗ ἀπεικονίζονται τὰ ἐξ Ἐλευσίνος γλυπτὰ τὸ ἄρθρον θέλει δημοσιευθῆ ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Φιλίου εἰς τὸ προσεχὲς τέταρτον τεῦχος.
